

СЕРГІЙ МИКОЛИН

ЖИВІ ДВЕРІ

І, ніби, сльози просто так
течуть по щоках – кап і кап,
а це омивається Душа
і Творець нас обійма.

ЖИВІ

ДВЕРІ

СЛОВО ЧИТАЧУ

Не шукаймо в книзі будь яких спонукальних ідей, теорій, вірувань, інтелектуальних дискусій, бо будемо розчаровані. Іншими словами, якщо ми шукаємо їжу для ума, то не знайдемо її. Більш того, ми упустимо саму суть цієї книги, яка не в її словах, а в кожному з нас. Добре, якщо ми будемо пам'ятати і відчувати це під час читання.

Слова - не більше ніж покажчики. Те, на що вони вказують, можна відшукати в світі думок, але лише всередині власного виміру, що набагато глибше і нескінченно більше думки. Таким чином, коли під час читання ми відчуємо, що в нас розливається внутрішній спокій, - це буде означати, що книга робить свою справу і виконує функцію духовного очищення, вона нагадає нам про те, хто ми є, і вказує нам дорогу додому, дорогу до витоків духовності. Тоді це сприйняття цієї інформації буде йти усвідомленим умом, і нас часто будуть відвідувати відчуття знайомості, тобто це показник того, що нам відомі ці знання.

І, ніби, сльози просто так
течуть по щоках – кап і кап,
а це омивається Душа
і Творець нас обійма.

Багато питань піднімаються автором в збірці «Живі двері». Головні і вічні «ми творимо хороші справи для всього людства і планети». Всі люди в цілому, людська спільнота в своєму існуванні здійснює постійний і осмислений обмін необхідною інформацією.

Людство — інтегрований простір існування усіх людей. Воно задає умови і обставини становлення людської ідентичності: особистості, індивідуальності. Частина природи та буття, що виокремила себе з цілого і перемістила в штучну сферу власного існування — культурний, або й цивілізаційний простір. Тому такі авторські слова стають зрозумілими нам:

Та якби ми були зрячі
і дивилися на світ не умом,
а тією Душею у собі,
то ми би бачили усі
саме тепер в потомках своїх
їх життя без перспектив
через ту повторюваність
із життя в життя помилок тих,
які плодили ми і батьки до нас.

Що мало статися в нашому житті, аби ми захотіли щось змінювати? Чи, можливо, щоб якась невидима сила підштовхнула нас до дій? Труднощі є завжди, але важливо сприймати їх реально: не перебільшуючи їх значимості. Сьогодні ми творимо сьогодні, а майбутнє може бути різним. Будемо сподіватись, що раціональну природу людини, розширення і укріплення якої можливе лише завдяки тяжінню її до витоків людського роду, внесенням своєї часточки в загальний історичний поступ, або розвиток, адже жодного персонального людського життя не достатньо, аби засвоїти і передати акумульовані людством знання та інтелектуальні здобутки. Ми отримали шанс для рішучих дій. Крок за кроком, поступово змінюючись, ми рухатимемося до спільної мети: здорової нації та гарантій опіки держави кожним громадянином. Якщо кожен з нас буде не лише сподіватися, але й наполегливо працювати — ми зможемо зробити нашу країну європейською.

Миру нашій країні, кожній родині, миру кожному дому! Хай панує мир і безмежна духовна гармонія в душі кожної людини! Нехай виправдаються всі ваші сподівання і надії на краще.

З повагою доцент Слободянюк Т.Б.

Щиро дякую за довіру! Я присмно вражена! Довго думала, що могла б написати, прочитавши книгу “ Живі двері “з авторством Сергія Миколина.

Не знайшла багато чого нового щоб додати. Питання віри мене зацікавили впритул, коли сина забрали в радянську армію. Він у нас один, вчився в університеті. До того часу я молилася, святкувала всі релігійні свята, підтримувала традиції. Батьки були віруючі люди, тато навіть був дяком, але недовго, підірвався на міні і його не стало. Мама жила в селі, а село зберігало традиції, але справжньої глибокої віри я не спостерігала. Скоро вийшла заміж і переїхала в місто, де ще менше бачила віруючих людей, але традиції що до свят народ зберігав.

Так сталося в житті, що мені цього вже не вистачало для душі і я почала цікавитися питаннями віри з різних можливих джерел. Все що могла знайти, пробувала зрозуміти. Читала Дхаммападу, Раджа Йогу Коран, Тору, Біблію: Старий (не весь) і Новий завіти. Дуже люблю Псалми Давида, навіть не пропустила Кабаллу. Віра моя не змінилася. Все таки закріплена в ранньому дитинстві, а це має вагоме значення! Прийшла до виводу: раз родилася в цьому світі, треба достойно прожити життя. По можливості зробити якомога більше добра, де це в моїх силах і не допускати робити зла. В більшій, чи меншій мірі це сповідують всі релігії світу, не буду перераховувати всі людські цінності які людина мала би цінити і втілювати в своєму житті. Цим і живу не заглиблюючись в ті тонкощі віросповідань, мета одна - прожити без гріха. Обряди, ритуали віруючі люди мають право дотримувати і зберігати, але якщо вони не володіють глибокими знаннями втілених в різні трактати, то Всевишній не буде їх за це карати. Ніколи не суджу людей за їх релігійні переконання. Батьки передають дітям ті знання і віру, котрі отримали від своїх. За що їх судити? Нехай у вас, люди, все буде добре - життя і здоров'я! З глибоко шаною - Ореста Русковолошина.

Я прочитала вашу книгу. Досить насичено, що й додати нічого, тим більше, що не маю досконалих знань. Одне, що мені не сподобалось, що в одному з розділів євреїв названо проклятими. Прокоята не національність, а деякі люди і при тому вони є в кожній нації. Я не знаю, що ще можу написати. Адже в мене лише вірші.

Давайте з вами будемо Людьми,
Для цього нас створив Творець.
І хвилі радості пошлемо ми
Для всіх частот.

Давайте будемо добро ми віддавати
Натомість, не питаючи борги.
Нехай воно розходиться луною
На всі шляхи.

Давайте будемо усім допомогати
У скрутну мить.
І серцем не за себе лише дбати
За всіх нехай болить.

Бо народили тато й мама
Нас всіх Людьми
То ж з гордістю несім це ймення
На всій планеті ми.
Н.Лук'яненко

Ми переймаємось собою.
Ми дуже переймаємось собою,
Несучи по життю нам даний хрест.

І забуваємо — за нас з тобою
Христос розп'ятий був і він воскрес.

Ми часто обертаємось спиною
До рідних наших, дорогих людей.
Бо лише переймаємось собою,
Чекаємо, як манни, кожен день.

Життя навкруг шумить, гарцює, в'ється,
Часто дороги сходять нанівець...
Але кінцем хай навіть не здається,
Лише початок то, а не кінець.

Буває, що Творець нам посилає
Випробування на шляху.
І кожен сам нехай його здолає,
Як і Христос долав в терновому вінку.

Забув про біль, нестерпний до нестями,
Не прийняв допомоги із небес,
Він на Голгофу йшов за нас всіх з вами,
Щоб рід людський безгрішний був увесь.

А ми все переймаємось собою.
І забуваємо про близьких нам людей.
Один дзвінок...і більш уваги вдвоє...
І цим ми скрасимо важкий чийсь день!
Н.Лук'яненко

Живі двері - (мої роздуми).

Відчинились перед кожним із нас двері!!! Двері життя!!! Творець сказав - живи і твори!!! Твори і живи!!! Та не забувай, що ти людина!!! Не забувай, що ти творець свого життя і життя інших людей ...

Творець нам дав життя: комусь - звичайне, комусь - особливе ... Хтось став співаком, хтось - письменником, хтось - художником ... Це - особливий дар і Бог наділив ним особливих людей . Творець нагороджує, або дає просто так . Але додає - твори добро на благо людей і не забувай про це ! Твори!!! І навчи людей жити і творити!!!

Інколи ми робимо добро, інколи - просто грішимо... Наші гріхи живуть з нами і не втікають... Можливо не хочуть, або ми самі їх і не відпускаємо... Господь нам прощає ...Але ж ... Людина інколи стає на вірний шлях, інколи - продовжує грішити ...Важко зробити висновки коли і сам грішний ...

А що ж далі???? Визнавати помилки можна і треба!!! І виправляти помилки треба!!!

Життя!!! Наше життя!!! Воно подароване Всевишнім один раз!!! Ми прості люди з своїми звичками і своїми думками... Без людини і всього живого неможливе життя на землі. Людина - творець, людина - шукач, людина - мудрець !!!

Так, це все людина !!!

Часто ми не усвідомлюємо того, що ми маємо жити і давати приклад іншим. Або брати приклад з інших... Пиха нас з"їдає, гордість нас звеличує, гріхи просто вбивають... Виходить так - людина отримує те, що заслуговує... Ось тільки так!!!

Мене доля зводила з різними людьми - з багатими, бідними, кар"єристами, простачками... Я спілкувалася з цими людьми і робила для себе прості висновки ... Знаєте, іноді людину неможливо змінити, або просто вона цього не хоче!!! Да, так буває. Людей засліплює кар"єра настільки, що все інше в житті немає значення...

Ну що ж... Нехай буде все так... Життя розсудить і розставить все на свої місця... Я не кар'єристка і ніколи за цим не гналася... Мені це не було потрібно у житті!!! Я вдячна Богу за подароване мені життя: за те, що я мама, дружина, бабуся!!! Для мене сім'я завжди була і лишиться основним критерієм життя!!!

У мене є донька, є синок, є внучата!!! І з особливою подякою - ще жива моя мама... Ось що головне в житті...

Звісно, приємно чути слова похвали, отримувати якісь нагороди (грамоти, медалі). Але це не головне у житті. Це все формальності без яких можна жити і прожити довго - довго ... Це все крапля у морі... А життя у повноцінній родині таке прекрасне і неповторне ...

Приємно чути гарні слова від коханої людини, яка поряд...

Приємно, коли лунає у кімнаті дитячий сміх...

Приємно, коли ти сама уже бабуся, а твоя мама ще жива...

Це сьогодні нашого життя !!!

Життя - це сім'я, це злагода і благополуччя, це тепло і затишок у оселі, це турбота ближнього...

Однак життя - це дуже короткий проміжок часу... Це щось неймовірне, щось неповторне, щось особливе для кожного. Життя є життям!!! Звертайте частіше увагу на ближнього, який стукає до ваших дверей - відчиніть двері і впустіть. Можливо цей подорожній і є ваше життя. Ніхто зайвий не буде стукати у ваші двері... Стукає лише той, хто хоче стукати ... Відчиняйте двері надіям, мріям, коханням...

Адже не часто то і стукають у ваші двері... Стукає лише той хто любить, хто хоче постукати...

Живіть і любіть!!! Будьте благочестиві і добрі!!! Відчиніть свої двері ближньому і запросіть...

Відчиніть живі двері!!! Поки ви ще самі живі

Ірина Іванівна Онищенко м. Гуляйполе, Запорізька обл.

Книга "ЖИВІ ДВЕРІ" написана, щоб допомогти читачеві пізнавати світ і себе в ньому. Як вижити народові, який змагає під вітрами суцільних протиріч, багатьох проблем? Як жити у злагоді із своїм внутрішнім "я", із своєю совістю? Автори досліджують причинно-наслідковий зв'язок між явищами та вчинками людей.

Чудове і гранично-відверте Слово. Письменник наче веде із нами щирі бесіди, довірливу і переконуючу. Справді живі двері від серця до серця. Глибока, образна і метафорична назва. Книга поділена на розділи, як сходинки, і цими сходинками автори ведуть читача за собою, застерігають, вказують на помилки, дають можливість самим шукати отой знаковий стержень, який наближує людину до пізнання самої себе.

Бо необхідно вчитись жити. "Не очікувати і просити, а діяти і любити. Кожному пора на краще міняти... Суть істини в дії. Мати любов у собі, творити її, бо з маленьких ниток твориться сорочка", - які вірні слова.

Домінуючими в книзі є ідеї світла, любові, всепрощення, очищення, покути. Слушна порада завжди прислухатись до своєї душі, серця, відкривати чисту енергію, щоб зберегти усе, дане нам Богом. Добро і світло - це надчасові, вічні категорії. Цю думку доводять автори книги.

Важливо, що підкреслена цінність родинного вогнища, у якому подружжя живе у гармонії і любові. Дитина, її хвороби відображають протест проти нещирості і сварок у сім'ї. Первозданна чистота буття, та, що є в дитячому віці, нагадує нам незамулені джерела душ наших предків, пракорені їх існування.

Письменник прагне активізувати ті якості, що були нам дані Творцем, Життям із народження і які ми губимо в буднях.

Книга багатопланова, багатоаспектна. Вона має відповідну етичну програму, спрямовану на пробудження людського духу, звільнення його від злоби, мізерності, дріб'язковості. Наповнена високою вірою і щедрою любов'ю. Це - книга-порада, книга-зцілення, книга-молитва за наші Душі.

Моя глибока подяка творцям і найщиріші побажання

Щасливого лету Вашій ластівці у світ, до людських сердець.
Софія Дубчак

Книга Сергія Миколина «Живі двері», своїми неklasичними роздумами відкрила передімною світ, як цілісну єдність множини, як нерозривність всіх явищ і процесів. Які тісно і логічно переплетені між собою від рівня макро, до рівня мікро світу. Роздумами автора розмивається стіна між життям і смертю, якої страшилося людство через недосконалі релігії. Гріх і смерть сьогоднішніми правителями планети мусуються, як непереможні для людини сили, що насправді є великим абсурдом. Демократія, і глобалізм, тими ж правителями ставляться вище Творця. Але часи ангела обманщика закінчуються і всі його задуми кануть в небуття.

Виявляється, навіть світова політика своїми психо-технологіями перевіряє людство на досконалість. Релігії своїм майже міфічним вченням водять паству по колу, імітуючи їхній духовний ріст та перебиваючи рух вперед. Але навіть після подібних висновків починаєш розуміти, що «немає худа без добра». Значить ми, ще недостойні наблизитись до Творця тому і будемо крутитися ще якийсь час у світових жорнах, доки з душ вивітриться «полова». Згоден з автором, що епоха прохачів благ у Бога, про яку говорили майянські пророки 5200 років тому закінчилась. Сьогодні наступили часи людей спів-творців з Богом, які земне зло трансформують через свою Любов в творчу силу.

Світові енергії кожній людині посилають підказки, для їхнього блага. Людина ж, матеріальний достаток поставили вище духовності, чим і поставила між собою і Богом непроглядну завісу блукаючи в ній протягом життя. Саме ця невидима завіса і є ілюзією, яка помилково сприймається за реальність. Хоча саме істинну реальність переважна більшість людю сприймає, як ілюзію. Парадокс, але маємо те що маємо. Коли об'єднати творчість і як на сьогодні, нетрадиційний світогляд автора то образно Всесвіт бачиться як ніжний організм. Він вдихає в себе всі взаємовідносини людства, а видихає на планету їхній же хаос на доопрацювання.

Петро Макаренко

ЖИВІ ДВЕРІ

Назву цю до збірки ми
для того й дали,
щоб, як і двері будь які
відкривати могли самі,
а духовні якості святі
збирати у роках собі.

Таких небагато є,
та саме завдяки таким
ми і бачимо те,
що є навколо нас
у тих лісах, річках,
полях і надрах;
у тому сонці і повітрі.

Живі двері – це умови,
які має еволюція життів
усього й уся на Землі
з космосом у взаємодії
дати саме людині
відкривати їх для всіх,
як вмілому збирачу
того врожаю в якостях
Отця-Творця-святого Духа

і як свідомого уже творця їх,
щоб і Творець зміг
це благо, цю благодать
для всієї Землі розсилать
у творенні спільного життя
та все на краще міняти,
бо саме рухом енергій таких
зберігається гармонія
(все те гарне для життя),
яке і є умовами
для райського буття
всьому й уся, ким наповнена
ця чудова Земля.

Життя для інших – ось місія
кожного живого на Землі,
бо у цьому кругообігу енергій,
у кожній місії клітини
й цілих організмів
їх життями цими
в цьому ланцюгу природи
й вимощується та путь,
по якій Душі йдуть
в еволюції життів
до зрілості своєї.

А ми, пишучи книги ці
хотіли й хочемо во благо,
щоб ці слова, ці знання дали
шанс ширшому колу читачів
читати, пізнавати себе і світ,
а для цього вже задіяли можливості,
створивши сайт і інтернет-сторінки,
як і саме видання живих книг.

Нам приємно, що книги читають
і читаючи приймають,
а їх більше десятків тисяч
по всій Землі і далі,
бо спорідненість духовна
і ця любов свята і чиста
і єднає нас енергетично.

Ми знаємо, ми й той біль чуємо,
який відчують ті читачі,
які читають книги потайки,
озираючись і з острахом тим,
що так у їх свідомості засів
той страх енергіями зла,
якими так наповнена Земля.

Боятися люди духовної теми,
її чистоти і святості,
без канонічних обмежень
і без релігійних інтриг,

якими так сильно лякають
лякають Богом і святими
з кафедр і амвонів...
і не бояться іроди нікого
за такі слова енергетичні,
покриваючи совістю купюри.
А Ви, люди не бійтеся таких ,
бо не вони турбуються про Вас,
а Отець-Творець-святий Дух
і Ви самі, будучи живими.

Тому так величезна кількість мовчить,
бо надіється все ж вижити...
Та то їх воля і то їх доля,
читати, чи не читати;
приймати, чи не приймати
ці книги про досвід світовий,
про поради мудрі, які
могли б застосувати усі,
бо готовий досвід приймати легше
і кожен читач при житті здатен
себе й оточуючий світ поміняти,
щоб щасливе життя дітям дати.

Бо тільки прийнявши у свої дії
доброту й любов віднині,
то ми позвемо діями такими
те благо, ту наповнюючу благодать
від Творця-Отця-святого Духа
і цим спільно й мирно
продовжимо свої життя й планети
на ті тисячоліття вперед,
як і написано словом пророчим.

Робімо це чим скоріш,
то менше зла залишимо
і шанси бути живими збільшимо.
Тому й прохання є таке
до Вас, сестри і брати,
щоб усе таки допомогли
читати самим собі книги
без авторства, без імені,
а лишень суть і зміст,
набираючись мудрості, досвіду,
поширюючи знання ці
і уже свій власний досвід.

В добру путь Вам, друзі!!!

ПОСЛАННЯ

Для чого пишемо ми
людству послання ці
і спілкуємося при потребі
з готовими уже чути?

Бо близько той час-пора,
коли питання постане руба –
жити, чи померти
всьому людству і планеті?

Сьогодні готові люди є
сприймати ці Знання,
приймаючи мудрістю своєю,
що жити навчитися ми
вже можемо із досвіду інших.

Тому такі слова
ширяться поміж люди,
які інтенсивніше почали
людські уми будити
років біля п'ятидесяти.
Хоча ці Знання в крупицях
були відомі й раніше.

Інтернет цю інформацію розносить
і бажаючих себе пізнати є
у своїй суті й можливостях,
то це для змін умови створює.

І тут підказку залишимо вам,
що для прийняття вмінь
потрібно себе налаштувати,
бо по примусу своєму чи когось
ці енергії цілющі не відвідають нас.

Багато вже цікавляться людей
про дію цих Знань при змінах у собі,
а скільки іще байдужих є,
та не менше тих,
хто заперечує їх,
посилаючись на невігластво своє
і на ті святі книги світу,
які писалися тисячі літ тому.

Тому очищуймося каяттям і прощенням;
тому змінюймо свої думки, слова і дії;
тому навчаймося добродіянь й любові,
бо діючи саме так у собі,
ми творимо хороші справи
для всього людства і планети.

Сьогодні досвід є через масу страждань,
через масу зла в людській спільноті,
через ті хвороби, які нас вчать
змінювати життєвий досвід.

То так твориться з тими,
хто іще не розуміє
дії енергій думки, слова.
А мудріші своїм умом

свідомим вже
і цим присутніми дома є
навчаючись доброти й любові
у творінні хороших справ.

Число таких росте днями
і ви, читач наш милий,
можете бути одним із них,
людську мудрість застосовуючи.

ДВЕРІ ЖИТТЯ

Бог є життям нашим
і святим Духом в нім!
Слава Тобі,
Отець-Творець-Дух святий,
прісно, нині
і на віки!!!

Говорімо славословіння ці
у всяку мить
придатну для словесної молитви –
як початок, чи у завершенні дій,
або найперш в подяках
за життя і радість в нім,
чи то за уроки-підказки,
бо часто вони
направляють наші поступи
на вірний путь.

Хай початкові слова ці
будуть без початку і кінця
замість слова «амінь»
у вічності своїй
допоки живі ми
і маємо здатність творити,
добродіяннями свій путь встеляти,
щоб ми, рід і планета вся
в радості й любові цвіла.

Говорімо з Душею їх
від розуміння суті
життя в цілому,
бо по всякому бува у ньому
і відчуєте приплив енергій
для життя й творіння,
бо саме для цього ми
на цю Землю прийшли
через оці двері,
яким і назва є - життя.

ДВА ШТРИХИ

У цій збірці у двох штрихах
ми хочемо звернутися до тем
лиш до деяких із тих,
що спалені були,

бо відчули ми тоді
небезпеку чималу
у непередбачуваності дій
наших читачів
з за практик прямих,
як можна впливати
на людські уми
самонавіюванням і через гіпноз,
або створювати умови,
в яких керувати людьми
можна уже, як біороботами,
хоча задумка була лиш
для категорій тих,
які собою плодять зло...

Однак недовіра до політиків
у нас і у всьому світі
і зупинила тим вогнем, а ми і через роки
благодаруємо за це святого Духа...
Тому скажемо реченням одним:
«Скажи дурню молитися,
о він у поклонах і лоб розіб'є...» -
і на цьому закінчим.

Відкриваючи ці двері,
ми обмежимо себе
і зупинимося на позитиві
і розумі таким, над яким
у дечому й наука офіційна
вже працює, однак ми
не будемо їх далі відкривати,
на подібні міфу про мішок Пандори.

Зло не просто повернути назад,
коли ми й тепер не здатними є
прийняти дії доброти й любові
свідомо у цій маленькій мірі,
яка здатна рівновагу встановити.

Тому надію маємо, що ви
уже є свідомі в діях і,
якщо шукаєте для Душі,
то і духовним діймо,
а якщо ми прив'язані є
до тіла, статусів, речей умом,
то не застосовуймо для цього
святих дій, слів і думок.

Тому і молитва для Душі
має бути духовною по змісту,
а не зовсім приземленою служкою,
чи то піснею світською.

Так і прощення усім,
каяття у помилках своїх,

славословіння і благодаріння
Отцю-Творцю-святому Духу
несімо свідомо зі стану єства
в якому вільна є Душа.

Пам'ятаймо й про заборони,
якими ми не були так строгі,
що вітати і бажати іншим
словами чистими по суті й змісту
не можна й край...,
коли ум і тіло хворими є,
або в цей момент є у стані
осуду, гордині, заздрощів, зла;
коли Душа страждає
і єство спокою не має,
то краще промовчим і відійдімо
і думками цього не робімо.

Не ходімо у доми молитви,
бо вони мирські собою
і служать світу матеріальному,
але не для умиротворення Душі.

Та все ж каяття, сповідь, прощення,
дають відчуття полегшення,
коли це в перший раз твориться
для життя в бажанні вийти із біди,
чи то не досягнувши мети,
то ці цілющі звільняючі енергії
і їх властивості святі
є завжди помічні, коли щирість
у них присутньою була.

Однак у житті ми в одному
каятті, прощенні, чи сповіді
продовжуємо визначений умом
путь у тій життєвій меті,
чи тому безвольному виживанні
і повертаємося умом
в думках, словах і діях
до попереднього способу життя,
забувши каяття і обіцянки богам,
продовжуючи жити, як і жили.

Подальші ж відвідування церков
уже є лиш вивченим уроком,
бо далі у цих діях виростає мета,
якої в реальності ніхто не досяга,
бо вона і так була примарна,
а в періоді до досягнення була
нами змінена,
або й виявилася уся її марнота,
бо ми з користі і вигод знову й знову
надіваємо маски лицемірства щодня.

Так, що знаймо всі, що дії такі
були і є лиш хитрістю ума,
а не розумінням істинності дій
у пізнанні стезі, яка потребує
повсякчас любові і доброти,
щоб можна було у радості по ній іти.

Так негаразди, біди і хвороби
приходять у життя як урок,
щоб ми знаходили у них розв'язок:
де і в чому наші помилки були,
чи ми у них і далі у дорозі,
то тут би зупинитися слід
і рішення правильне знайти.

Тільки звернення до святого Духа
дасть нам відповідь і рішення,
що ми маємо змінити спосіб життя,
бо ця повторюваність негативу
з кожним разом придавлює нас більше,
бо ми не виправили минувшини помилки
і такими діями приреченими на життя все,
яке часто укороченим є уже.

Тому людський ум такий лукавий,
що обманює себе і свої сумління,
які так боляче торкають струн Душі,
та все ж пристає на хитрощі
і в проханнях-молитвах своїх
уже не згадує Творця-святого Духа,
приєднуючись до тих,
хто іде зворотнім шляхом
у цій формі енергій людського тіла
при наявних задатках творця-чоловіка,
тягнувши це ядро Духа у собі,
як чуття тяжкості, деградує
до нових тіл і по наших діях,
попадаючи із лінії в камінь лежачий,
чи по злобі в тіло хижого звіра.

Та якби ми були зрячі
і дивилися на світ не умом,
а тією Душею у собі,
то ми би бачили усі
саме тепер в потомках своїх
їх життя без перспектив
через ту повторюваність
із життя в життя помилок тих,
які плодили ми і батьки до нас.

Хай це буде лиш штрих,
хоча би для деяких,
щоб розуміти вміли,
що тілом і умом ми
лиш частина Духа всецілого,

то і діяли би відповідно,
починаючи шукати
методи і способи,
щоб із негараздів, бід
очищеними виходити
по висхідній Душею до небес.

Другий штрих залишаємо всім,
щоб жити вчилися з можливостей
і з потреб дня і так щодня на ті роки,
в яких ми б змогли Душами рости.

На матеріальні потреби у житті
кладімо начала творчі завжди,
щоб радість і любов присутніми були,
то можливості збільшують вони,
а результати енергій таких
роздаровуймо без остатку,
продовжуючи жити так,
де би були умиротворення і спокій,
гармонія в собі і у взаєминах до інших,
бо саме дії такі
дають духовно рости
з розумінням того,
що ми у цьому процесі
протягом усіх років життя,
жили свідомо на одну десяту.

Навіть, якщо це буде в нас
звичайним відчуттям радості
за всі прожиті дні,
то це і свідчить нам,
що ми гідно жили
тут, на Землі,
і на втіху небесам.

СУТЬ ПОТРЕБ

Нас зачали батьки
по волі Творця,
бо в зародок цей
згусток енергій послано
саме таких і тих,
які і є нашим провідником
і нам у поміч у всьому
на всяку мить і скрізь,
де має нога ступити,
де пройде наш зір
і вухо вловить звук.

Це є Душа наша і їй
Творець в додачу
дав талант, щоб творити
і ту кількість матеріальних благ,
щоб ми брали із потреби їх
без напружень і зусиль

із розуміння покликання,
що ми живемо для інших
у цьому коловраті життів.

Так живе і діє свідомий чоловік.
Він уже є зерно зріле
і приймає в житті все те,
яке саме прийшло
у життя його,
не оцінюючи дарунки
категоріями людськими –
це добре, а те погане,
бо коню подарованому
ніхто не дивиться на зуби.

Зрілим духовно є той,
хто пізнав суть свою
саме таким, як є,
хто із наявних потреб
радіє і живе,
бо Сущий їх завжди дає
зі знань своїх.
І все, що має бути – буде,
і відбудеться те, що мало бути,
бо цього не кожному уникнути –
воно ж і приходить, як благо.

Відчуття блага – є стан щастя
і вперше відчуваємо його ми,
коли вміємо приймати дари,
які, нібито, приходять у життя
невідомо як і звідкіля,
але прекрасне у відчуттях
й хороше тим, що своєчасно.
Тому життя із потреб і є щастям,
бо ми пізнали їх суть і зміст,
пізнали себе і це відкриття в собі,
що ми готові теж дарувати.

Дарування одне одному
і доповнює той ланцюг
наших позитивних дій,
як і цю відчуту радість,
яка виводить із проблем і бід
кожного, хто тримається за цю якість.

ВМІСТ

Ми пишемо про початок і кінець,
щоб ви побачили той зміст і вміст
цього життя прекрасного,
де любов і доброту ми всі,
як кожен по окремоті,
то так і спільнотою усією
здатні наповнювати життям своїм
діями і фактами тими, які є у нім

і у цім космосі безмежнім.

Тому життя у наповненні своїм
і є тими енергіями святими,
в яких ми бачимо красу і благо
кожної миті днями і роками,
а також здатність маємо усі
своїм умом і тілом додатково
наповнювати вміст його
радістю щирою й святою.

Спом'янімо усі роки свої,
то скільки разів у житті
ми задоволення мали
за свої думки, слова, діла –
і як Душа у нас цвіла,
а ум весь світ обійняв
у планах, мріях нових
і тіло від щастя тріпотіло
кожною клітиною у нім.

Коли ми у житті прекраснім цім
плодимо неподобаючі речі,
де мала би бути доброта і любов.
То хіба ми такого не є гідні,
бо маючи ум і досвід свій,
маючи енергії життя
у цих потоках Всесвіту буття,
щоб все таки любити і творити.
В добру путь вам, люди!!!

НЕСВІДОМІЙ УМ

Ознакою того,
що ми живемо
зі стану ума
є наші мрії і бажання,
як і ті намагання
реалізувати їх.

Душею живуть,
чи з нею йдуть
ті люди у житті,
які довіряють провіднику,
бо правильність своїх дій
вони чують голосом Душі,
а вона знає куди і коли
нас підігнати, чи притримати.

Чуття теж реалізуються умом,
тоді ми його зрілим зведем,
а це і є його талант великий,
тоді і кожна дія наша
твориться з відома Творця.
Однак наш ум часто ігнорує
чисті й світлі відчуття

і ми кривимося в емоціях,
та ум хоче маску зберегти,
подавляючи байдужістю
і так залишається на коні
у буйного життя на спині.

Коли можливостей нема
реалізувати бажання ці,
то ми стаємо нещасні
і сердимось часто,
або доходимо до війни
у собі і з оточуючими.

Несвідомий ум такий навчається
жити саме так, як живуть інші,
бо і позитивність сприймає він
не як духовну якість,
а як суспільну побільш,
взявши в друзі нахабство,
бо, нібито, воно друге щастя.

Тоді ми є жертва цього ума
і таке ж маємо життя –
важке і безпросвітне,
якому не видно краю і кінця.

ТОЙ, ХТО ПІЗНАВ
Той, хто пізнав себе,
своє місце у житті,
чи то в сім'ї, колективі
серед відомих і невідомих людей,
то він вільний в діях
і гідним, і відповідальним є
за слова і дії свої.

Про це свідчить
здоровий сон вночі
і радість в дні,
бо це суцільний
так його веде,
а він свідомий цього
сміливо крокує
і гімн життю наспівує
у своїх словах і діях,
в тих благодаріннях,
що Душа його дома є
і він творець у нім.

ПУТЬ
У кожного із нас є путь
у дім Отця-Творця-святого Духа
і він встеляється мудрістю святою,
щоб гідно пройти
у досвіді-навчанні через зло,
гнів, образи, осуди, брехню

і чистими підійти до дому отчого,
який і є у кожному житті –
це наше тіло, а істинний дім,
то це енергії Душі у нім.

Ми маємо свідомими бути,
що до нього маємо прийти
через чагарники життєві,
несучи свічу надії – Душу,
яка й приводить всіх
до розуміння і видіння
чутливістю єства,
що ми реально біля дому
і всі дії наші – є доброта.

Вона є той умовний поріг
перед умовними дверима щастя,
за якими є кімнати всім
умовної любові
у цьому домі
Всесвітньої будови.

Вона вже домом є
з років минулих,
нині на віки вічні,
де ми уже Душами живемо
і ними якості Духа несемо
тим, які іще в цей дім ідуть
і ці слова умовні,
як орієнтир життів.

Створення умов живими
і є реальність істинна
нашого пришествя
в образі триєдиного єства
у місіях-покликаннях своїх
в цьому коловраті земнім,
коли ми Душами возносимося,
бо крилами нам є любов,
а міць і сила для підняття ввись
є та милість і доброта,
яка із стану волі діє.

А Душа у місії своїй
творює той образ Творця
і енергії ці
є тим оберігом всім,
яким тримається Всесвіт
і ми тепер на Землі цій.

Ми по факту є живі ворота
для потоків енергій світових,
якими й живиться Всесвіт,
даючи й нам ілюзію життя
і ту подібність на Творця

у здатності любити і творити.
Ось такий наш путь,
який завжди починаємо ми усі,
як старт в наявному житті
з того батьківського дому,
а в мудрості своїй Душею
торуємо інший путь
до духовного хорому,
де Отець-Творець-святий Дух живуть.

ДОРОГА, ЧИ ПУТЬ?
Дорога, чи путь у нас
у пізнанні себе і всіх?
Дорога, чи путь у нас
до Бога істинного,
або в лоно святого Духа,
чи самого що не є Творця
у цих визначеннях,
як єдиного джерела?

Мабуть, так не є,
бо Творець духом і життям
у кожному із нас присутній вже.
То куди ми маємо йти?

Мабуть, щоб напрямок визначити
в думках мудрих, зрілих,
аби лиш відчути волю дій,
як то притаманно Духові світлому.

А до такого стану
нас кожного веде
наш ум свідомий
за тими енергіями Душі,
які святим Духом відомі.

То куди ми маємо йти?
В себе і тільки в себе,
бо там те Джерело
цих слів з ума і цього тіла,
в якому живодайною є Душа.

То куди ми маємо йти?
В себе і тільки в себе...,
щоб зрозуміти всю суть свою
і покликання життям сюди.
То це і є та подорож наша
по цих стежках, дорогах, путях,
якими ми ходимо в думках
і словами, діями леліючи
кожну мить, дні, роки, життя
без початку і кінця
у цій безмежності світів
і серед написаних слів.

ВСЬОМУ НАЗВА Є

Без грошей важко жити
і чи з ними ми будемо жити,
бо в житті є добре й зле,
то з ними, чи без них
кожна людина все ж живе,
щоб філософію життя пізнати.

Дурний вчиться в негараздах, бідах,
страждаючи і важко,
а мудрий читає такі книги,
щоб вміти створювати умови нові
і в них можна жити вільно і по правді
хоча би трохи легше і без суєти.
Бо кожна книга, факт, подія
має через серце-душу пройти,
а лиш тоді наш ум свідомий
знайде там те зерно у слові, образі,
яке автор саме нам залишив.

Тому читаймо і міркуймо,
бо бігаючи із собою
всього не візьмемо,
а міркуючи завжди
своє знайдемо.

Отаке воно життя по суті –
то хороше нам несе,
як напрямок-орієнтир,
то плохе в науку,
щоб ми чули, що живем...
Хороше і плохе
у своїй суті є одне,
як і дурість й мудрість,
бо усе має джерело одне
і життя йому назва є.

Істина життя чується Душею –
і не у всіх словах цих,
і не у всіх книгах святих,
бо зерна їх розсипані повсюди
і тому їх пізнають люди
все таки чогось не просто так,
а спілкуючись, читаючи
і цим мудрості набираючи.

БЛАГИЙ ГІСТЬ

Благий гість
в моє життя прийшов
із приємних передчуттів,
з яких радість,
натхнення й щастя
в житті росте
і все єство наше
до небес несе.

Так хороше на Душі –
і лад на роботі і в сім'ї,
і справи легенько йдуть,
а нам ще більше
задоволень додають.

То дякуємо усім,
хто дома, чи в путі
і всім знайомим,
як і тим,
кого просто у дорозі,
чи при випадку зустрів.

БЛАГОДАРУВАННЯ
Життя чогось написало
для всіх одне правило –
даючому при нагоді і без неї,
додається чогось завжди,
а той, хто бере, краде,
чи забира силою,
брехнею, хитрощами,
то в нього ж і забереться так,
що ні він, ні інші не знають як.

Всім відомий іспит у житті,
що за багатою Душею
матеріальний статок йде,
щоб іще раз перевірити
істинну суть ума і всього єства
на твердість намірів таких –
чи не забув, як ближнього любити,
чи вміє потребуючим допомогти.

Бізнесмени «плачуть»,
що застій у справах
і мають відчуття таке,
що ніби то вершин досяг:
не збільшується асортимент
і торгові площі;
не додаються напрями в роботі
і доходи стабільно рівні,
а крутимося так і сяк,
та справи все ніяк.

А суть застою досить проста
і зупинився бізнес не спроста,
бо зупинилися і вони душею,
а метушаться все з користі.

Чогось гроші лічити стали
не пачками, а копійками.
Працівникам спокою не дають,
а у взаєминах крик і лють.
Каліці і вдовиці

вже не роблять знижки,
бо жадібність у всьому здолала
і всі потоки енергій поламала.

Хоча по суті усі ми
є звичайні передавачі –
передаючи духовне із душею,
матеріальне з можливостей
для потреб своїх і іншим.

То даруймо, поки можливості є,
пам'ятаючи те правило золоте,
щоб усі наші дії у житті
йшли від доброти й з любові!!!

Виходячи з цього повчання
і настане в нас потреба
і можливості такі,
коли ми будемо раді
давати подарунки тим,
що їх від Бога ждуть
через посланців таких,
яких бізнесменами звуть.

Перевірено віками
це правило просте
і не потрібно кивати
на життя не просте,
бо ми гуртом його
таким зробили,
а тепер прийшла пора
змінити гру і правила.

Один почав ділитись із можливого
і на місце вільного прибувати почало
саме те, чого колись чекали
і потоки позитиву запрацювали –
ожило рухом радості усе,
а інші в жадібності своїй
зачахли, чи то й зовсім зупинились,
бо жадібними були по суті,
то жебраками й залишились.

ПОХВАЛА

Похвалити когось
за окремий факт, чи дію
часто є ґрунтом тим,
що народжує гординю.

Та до того, коли цей факт
буде публічно оголошеним,
то тут слухачі сприймуть себе,
що вони є гіршими.

Тут починається рух

енергій негативних
від слухачів таких
через розповсюджувачів
до того, хто похвалив,
бо він джерелом став
саме такого висновку-оцінки.

Мабуть потрібно тут
підказку написати,
що замість похвали сказати слід:
«ви, мабуть, правильно рішили»,
чи то «рішення було до ладу
в ситуації цій не простій»,
щоб ця похвала попередня
дала можливість енергіям,
які виростають на похвалі
на всі діла поширювати їх.
То тут би якість
і творила би ту радість,
як енергій потік позитиву
для творця і до споживача.

ПОВЧАННЯ БАТЬКАМ

Якщо у мужа і жони
народилася мала дитина,
то вони уже є батьки
і тут народжується, майже, завжди
та радість жити і любити.

Тому це теж одна з умов
для того, щоб у радості жити
і якщо ми хочемо цього,
то маємо навчатися хорошого
у всіх діях щоденних.

А цим учителем зримо є
наша дитина спільна
і вона Душею іще чиста,
бо народженням своїм
принесла любов всеоб'ємну,
щоб нею очистити батьків
від дій лихих
і цим у світі пустити
її очищену таку.

Бо вона любов'ю своєю
очищає весь сімейний негатив
і якщо батьки це зрозуміють,
то їх Душі спасенні будуть,
а той подальший стан її ума і тіла
буде дзеркальним відображенням
дій і поведінки батьків її.

То такий процес навчання
і виховання в ідеалі своєму

є для всіх повчальним.
І тут батькам зрозуміти слід
свою суть життя і його зміст,
і сам факт покликання сюди,
бо ми, батьки, лиш прохід
енергій нової Душі у світ.

Вона й шукала саме таких батьків,
щоб любов'ю своєю оздоровити їх
і змінити їх тварне виживання
на радість у цьому прекрасному житті.

Коли діти веселі і здорові,
то і батьки цвітуть щастям,
а коли дитина захворіє,
то цьому є причина пояснима,
що батьки неправильно живуть,
бо є духовними інвалідами
і до цього дитину змушують,
а вона протестує хворобливістю,
вона хворіє тілом і умом
і хворобами саме тими,
корені яких ростуть
із тих умовних джерел,
з яких ми життя насичуємо.

Тому є основа в сварках, гніві,
зневаги, жорстокості і так далі
в діях батьків і їх поведінці,
а хвороби дитячі лиш протест,
тому й тут є духовний жест,
що батькам потрібно вже
змінити себе та так,
щоб знову батьки і діти
йшли у радості великій,
тримаючись за руки.

Якщо батьки не прийняли
любов від дітей, яку для них
діти життям своїм принесли,
а свідченням цього неприйняття
є відсутність змін в поведінці
і все ж та непотрібна присутність
негаздів у житті своїм
і те продовження хворобливості дітей,
то і діти під їх і суспільним
енергетичним тиском стають такі,
як і їх нещасні батьки
у тих проблемах постійних
з відсутністю радості у діях
з тим життєвим негативом,
прийнявши у свою життєву поведінку.

Наяву збережена зламана доля у батьків,
та й вони не усвідомили можливості свої

тієї допомоги від Бога, яку саме їм
принесли для змін їх маленькі діти,
поламавши паростки любові у сім'ї,
та ще й в додачу «допомогли»
дитячі долі поламати, передавши їм
усі ті вантажі і негаразди.
Тому так діти і тікають часто
із сімейного гнізда нещасного,
а батьки, несучи хрест безтямно
у невіданні тупім своїм,
бо не хотіли і не вміли
все таки навчитися жити,
не вчилися доброту творити,
не схотіли любов ростити,
та приходить той час-пора,
коли самі хворіють часто,
бо вантаж життєвих помилок
уже є непосильним тілу,
та й ума іще нема,
щоб зрозуміти умом причини,
що це тепер і так просить Душа
каятися в життєвих помилках
і прощення в дітей попросити
за їх зламані життєві долі,
і за інші помилки, і за ті родові,
за які ми є відповідальні
уже тепер, прочитавши ці рядки.

То була можливість
у дітей навчитись
жити і любити,
а тепер нас будуть
тяжко вчити
наші хвороби-болячки
і та відсутність в нас
можливостей фізичних
спонукатиме ум
змінювати пріоритети життя,
почавши прощати собі і всім
і просити прощення у всіх,
пізнаючи суть життєвої
доброти й любові...

То саме такі зміни дій
у нас, батьках, і є той шанс,
померти тілом легко,
давши Душі хороший старт,
щоб вона у радості злетіла
на придорожнє дерево
для коротенького відпочинку,
щоб знову продовжити свій путь,
бо любов і мудрість зберегла
і цим можливістю має
швиденько знову знайти
батьків нових, щоби уже

з таким розумінням
їх навчати жити і любити,
по новому крокуючи
у цім духовнім путі
з того місця, де злетіла
на той відпочинок короткий.

Бо короткочасність дозволяє
такій Душі у новому тілі
знову молитися за тих дітей,
які в попередньому житті
своїм життям і тілом залишила.

Хоча знати не так багато і треба –
є хороше і погане у кожному житті,
але ми і маємо зрозуміти,
що в цьому і вся єдність енергій,
цілісність сушого Творця
і нас, тут життями присутніх.
Хороше росте любов'ю,
а погане слід зрозуміти умом:
чого воно бажає навчити?
Бо пізнання таке нас підносить
і ми пізнаємо радість сповна,
а діти приходять до нас таких
і саме для того, щоб любов'ю
виводити з джерела родового
той, уже за давнини негатив
і оберігати від нових дій лихих
спільною любов'ю і добротою.

Хорошого, ніби то, батьки вчать,
та вчать вони манер хороших
для суспільних потреб своїх,
а погане, яке трапилося у їх житті,
стараються ховати, чи оминати,
не бажаючи його суть вивчати
і певні уроки з цього брати.
Та ці їх поверхові повчання
дають короткотермінові вигоди,
бо далі за ними шкода йде,
як повторне нагадування,
бо поганого ми не навчені бачити,
як і в перший раз, то так і тепер.

Тому діти і приходять подеколи
до таких батьків життями,
яких у місії своїй теж мають навчити
виходити з ситуацій родових, важких.
Це нам, батькам, слід розуміти
і з цим розумінням мудро діяти.
Тому слід вчитися разом, щоб зрозуміти:
для чого цей урок у прояві негативнім
приходить завжди невчасно, ніби,
і що й про що він хоче повідомити,

бо це підказка явна, що ми самі
діємо неправильно, чи збираємося
у скорім часі щось зробити,
що суперечить у цю мить
нашому духовному стану.

Це не тільки страждатиме Душа,
а з цим приходять у наше життя
різні втрати матеріальні, чи болячки.

То знаймо люди. Знаймо всі,
що є чого кожному повчитися у житті.
Тому вивчаймо досвід інших
у читаннях таких і вже діях своїх
діймо з позитивом і з любов'ю,
то не буде важко так
над цим хлібом насущним гарувати.
Коли стане важко, чи біда придавить,
то знову ці повчання прочитаймо,
бо у вас лишився ключ до нього
і це є щастям для таких,
хто має волю й устремління
свідомо вчитися любити
це життя і все у ньому.

ЛЕЖЕНЬ

Хто не чує негативу,
чи ігнорує його,
або не бачить дій лихих,
то він глухий, сліпий умом,
та ще й ходити у житті не вміє.

Не навчився неборака
і цьому вчитися не бажає...,
а куди ж такому,
коли він таких вчителів
не чує і не бачить.

Так, він інвалід,
бо і хороше у житті
він не здатен
прийняти у всій повноті.

Для цього слід мати розум
і вміти доброту творити,
вміти любов леліяти...,
а так – сам не гам
і вчителів проігнорував.

Це, зазвичай, ліниві люди
і до праці вони невмілі,
і долями вони нещасливі...
Ні, вони ж
на відпочинку у раю
усім єством своїм

у житті цьому.

ЗЛОБА

Як зло у нас росте –
у нашому тілі і умі?
Бо однозначно в життя наше
воно з енергіями Духа не прийшло.

Енергія зла в людині
є найбільш негативна,
бо шлях зла є в нікуди –
це померти самому,
чи зробити смерть
собі подібному.

Хоча часто у житті
вона має корені в помилках,
або виростає пухлиною
з інших проявів негативних,
а ми часто й не сприймаємо їх
і навіть устремління нема,
щоб їх все таки виправити.

Та коли у нас їх більше,
то до них «у гості» йдуть
їм подібні із сім'ї, родини
і на цьому ґрунті
й виростають хвороби і проблеми,
а щоб виправити їх тепер,
то ума у нас і нема.

У ситуації такій
ми найбільш здатні
визнати у всьому
свою вину...

Ось так діє хитрий ум,
визнавши вину
і, ніби, шукає причину.
Так ми винні - каже він,
бо нас не люблять,
і це викликає у нас страх,
то саме тому і тут
виростає зло на всіх.

Та скоро таке чуття вини
переадресуємо іншим ми
і ось тепер ми стаємо їжачком,
наставляючи голочки проти всіх.
Ми очікуємо і ці енергії злі
тепер збираються до нас
зі всієї оточуючої округи.
Тому дуже скоро і більш тяжко
ця енергія доконує нас –
і нам із часом стає легко,

бо той бісівський **страх**,
який, до речі, так уміло
підсовують, люди, нам
через зустрічі із ними,
чи то через ЗМІ
релігійні організації й держави,
то це виснажує Душу,
ум і тіло так,
що ми злимося сильно
на себе і всіх
і уже бажаємо вмерти,
проклинаючи життя таке,
проклинаємо усіх підряд
і всіх богів на Землі і вище,
то в такому стані ми
здатні будь кого вбивати.

Якщо це зло ми відчуваємо самі
і скеровуємо виною на себе,
то нас осядуть хвороби тяжкі
і ми помираємо тілом,
лишивши цим умом
в пам'яті наших ближніх
свої слова і дії злі –
і це на роки енергії злі
засмічуватимуть життєві простори,
де мали би рости не зла бур'яни,
а нива пшениць добірних
з любові й доброти.

Коли ж наша злоба, від страху
на інших, вироста, то ми
такими діями плодимо самі
іще більше зла:
якісь жорстокі сварки,
публічні бійки
і цим збираємо енергії злі,
бо готові вбивати інших.

Та вбивство собі подібних
кидає все єство на дно,
а в такій страшній дії ми
духовний ріст зупиняємо.
А масові вбивства, чи їх кількість
ведуть до жорстокості й ненависті
і спричиняють деградацію енергій Душі,
то вона тоді піднятися здатна
лиш через тисячоліття, хоча і то не факт,
бо то вже буде згусток енергій інших,
які для життя не придатні є.

Тому навчаймося самі
пізнавати найменші помилки,
які ми виправляти здатні,
або ж іще краще, коли ми

в помилках будемо мудрим умом
знаходити завжди той позитив доброти,
який і дозволить нам Духом рости
через розуміння у цих уроках
ті енергії вічні, які несуть собою
у Всесвіті великім цю святість життя.

Бо розуміння дає радість пізнання
і цим нейтралізує помилки малі,
а на них виростають енергії радості.
Так, це має бути розумінням
і воно дає той чудовий досвід
при повторенні фактів, дій,
коли ми приймаємо рішення мудрі.

Ось така суть злоби,
то якщо вона у нас є
інколи, чи часто,
то шукати способи починаймо,
щоб виправляти життєві помилки,
а тіло нам місцем болі допоможе
встановити їх джерело.

Попросімо прощення у всіх і вся,
хто був причетний до наплodження зла,
покаймося у відомих і невідомих помилках,
то це очистить всі дороги у світах
для енергій наших Душ і умів,
то це допоможе зрозуміти нам
увесь світовий негатив,
відкривши нам очі й Душі наші,
щоб навчалися ми доброти,
то й любов прийде у поміч.

Та знати потрібно всім,
що не можна нехтувати
помилками малими,
бо їх кількість вибухає
великою бідою з корінням,
від якого і множаться
ці енергії злі.
Не кожна людина здатна
вийти з неї без погубства.

Та не менш значимо знати,
що поява ситуацій, фактів
у нашому житті, які
вводять нас у радість
з якою ми втрачаємо пильність
і тоді в такому стані
людина досить таки ранима,
коли усе хороше у житті
може згубити нас на пні
якоюсь маленькою долею злоби.

Небезпечна та злоба,
яка направлена у дії
не на окрему людину,
а проти життєвого облаштування світу.

Тому найкраще в такому стані
поділитися радістю і енергіями тими,
які нас в такий стан ввели.
То будьмо зразу ж мудрими
й милосердними у діях,
щоб тихенько дарувати й допомагати
тим, хто потреби має у житті,
хто устремління у собі плекає
в пошуках енергій доброти.

ПРИЙШЛА ПОРА

Зло, гнів, брехня,
гординя, заздрість...
не знає націй, рас,
тому й говорити не слід
про євреїв проклятих.

Бо не одні євреї, чи іуди,
як і людство у цілому
формуєть негатив великий
у собі й для всіх.

Людина, як і все в Природі
народжується там і тоді,
де їх Душі мають змогу
Душами розвиватися й рости.

Де повітря чисте
і вистачає прісної води,
де земля родюча
і діброви буйні,
то там творча праця і любов,
то там щирі й працьовиті люди,
які стяжають святий Дух
на радість у житті
для Роду і Богів.

Це і є ознаки вірні
про можливості людські,
що саме тут зростати
мають якості духовні,
як потреба для всіх
у ці непрості часи
для планети й Всесвіту.

Бо так подбав Творець,
а людина має зрозуміти,
що прийшла уже пора
кожному на краще мінятись.

НАВЧАЙМОСЯ ЖИТИ

Відкиньмо звичку цю –
чекати від «влади» будь якої,
як і як від богів тих умов,
яких ми хочемо.

Так не було й не буде,
бо дати може лиш той,
хто має що давати.

Творець дає даремно все,
що для життя потрібне,
а ми маємо здатність
якусь дещицю поміняти,
то навзамін творімо спільно
ту доброту і радість,
якої так чекає Він.

Тому активніше діймо
в позитиві і свідомо,
розумні рішення приймаймо,
то результат не забариться
і все може змінитися.

Ось тут і різниця вся:
очікувати й просити,
чи діяти й любити...
Та вибір все ж за нами.

Така ж різниця в суті
у Всесвіті великім –
що Творець ЗНАЄ
про доброту й любов,
а людина має
цього ще УЧИТИСЬ...

То не лінуймося сестри і брати
і починаймо вчитися творити доброту,
бо це умова для ума
розкидати негативну загату
і звільнитися Душа,
яка й почне активно вчити.

Дії свідомими мають бути,
мудрі і розважливі,
в устремлінні, нібито активні,
як наші думки тепер,
бо не мають вони спокою і на мить,
то скеровуймо енергію їх
в добродіяльність і милосердя.

Бо це є наш шанс
гідно відродитися душами,
змінивши взаємовідносини прописні
на взаємини прості,

то й природа відгукнеться,
бо ми і є живими,
допоки ми в єднанні з нею
у цьому коло-в-ра-ті
діяти свідомо здатні.

ВІДХИЛЕННЯ

Відхилення у розвитку дитини
є свідченням прямим,
що батьківська любов
не вірно розвивалася у них.

Усі слова їх і дії
спрямовувалися у прагматичні цілі,
і ціль ця була в батьків,
а істинних потреб дитини
так ніхто й не пізнав.

Для реалізації цілі у житті
застосовували наші батьки
брехню і непристойні вчинки,
а це були великі втрати
у джерелі сімейної любові –
любові до дітей, любові для дітей.

Там є часто подружні зради
наяву, у фліртах, фантазіях,
у залицяннях, словах й думках –
і як би ми не назвали ці
плотські втіхи на стороні,
то це є кража щастя і любові у сім'ї.

Про це свідчать прояви
несвідомі у наших снах,
коли нам сняться органи плоті
і означені вище дії,
то вже в реаліях днів
нас ждуть неприємності великі.

То саме так батьки
усю любов чисту і святу
у всій її істині й спалили
і тому її не вистачає для своєї дитини.

Як наслідок в дитячій долі
зламаним виявився хрест життєвий
і весь розвиток її пішов
коту під хвіст і далі.

Тілесні рани заживають,
душевні ні...
і їх ховають самі носії.
Та й з роками у бутті
і інші добавляються сюди.

Тому життя дитячі
уже в роках дорослих
не радують батьків,
бо саме вони
не виправили
своєчасно помилки свої...

Якщо вже сталося так
і ми цього не знали,
і ніхто нас не застерігав,
і не навчав,
що ці помилки такі «милі»
в наслідках для себе і в поколіннях
є такі тяжкі й мінливі.

То вже, читаючи тепер,
чимскоріш навчаймося
виправити чистотою дій
і любов'ю святою
наповнювати взаємини в сім'ї.

Бо не виправлена своєчасно
помилка сама собою не переросте
і дитина, нібито й людина,
відторгнутою буде,
будучи, ніби сиротина,
при живих батьках,
яка без любові росла із ними.

Далі будуть відторгнуті батьки,
бо дитина саме в них
навчилась «якостей» цих
і їх з ненавистю в житті владче,
плачучи й проклинаючи
батьків за життя таке.

Чуття батьками відторгнення свого
є нагадуванням суцього, як шанс,
виправити ситуацію таку,
хоча саме вони цей прояв негативний
у це своє життя й принесли
і в це зламане життя дітей,
можливо, від батьків своїх.

І ось так нерозумно теж
повелися з дітьми своїми.
А те відчуття
відторгнення дитиною себе
вона понесе
нашим же онукам
у їх життя
з любов'ю обділеною.

Ось такий великий хвіст
у реп'яхах за прогулянку одну

приходиться поколінням нести
без радості в житті.

Знаймо люди, знаймо це!!!
І хай мудрість з вами буде!
Бо ми творці життя для родини,
бо ми творці щастя і собі!

ЛИЦЕМІР

Знайте люди, знайте й це,
що часто послання-повчання ці
є грань реальності
і можливостей тих,
які такі різні
у людей різних
і в різні миті.

Тому цю грань у повчанні,
досить часто переходячи її,
ми опиняємося на іншій стороні
і вже в іншій іпостасі.

Там потреби інші
і можливості нові,
які й міняють у двоякості
свою суть і зміст.

Буває вже свідомо ми
відпускаємо в ситуаціях нових
весь той негатив старий
і починаємо путь новий.

Буває з радості в злорадстві
із тим підготовленим лицемірством,
із тією старою інформацією
про загальне й ні про що
ми дивимося на всіх нахабно,
та техніка дій медіума скоро
без начал духовних
досить часто скидає з рубікона.

Якщо це вас страшить,
то й читати не слід,
а якщо ці повчання
торкають струн Душі,
то читайте і себе міняйте
самі і без нас,
а щасливі дні
будуть вам за дороговказ.

Так, ми не прості.
Так, ми непередбачувані.
Так, ми лицемір нещасний,
бо все ж не можемо щастя дати
і вказати вірний орієнтир

у днях наступних.

ДУХІВНИК

Часто у наш вік
швидкостей і технологій
люди вже не в змозі
поновлювати свій ритм
і душевний спокій,
який ми шукаємо, зазвичай,
для тіла, ума й Душі
після суспільної суєти,
де ми надбавали все,
що потрібно для сім'ї й себе.

Та часто ми не знаємо
як навести лад в Душі,
бо нас ніхто не вчив
і тому й шукаємо
вчителів-духівників.

То знаймо всі,
коли потребу таку відчули,
то подивімося уважно
на свої взаємини з дітьми, онуками,
бо саме їх нам Творець дає
таких чистих, світлих,
щоб вони навчали нас
любити і добрими бути
на рівні їх чистоти
й принесеної від богів святості,
а ми сприймали світ таким,
яким він є на дану мить.

Діти – це наші духовні вчителі,
а ми для них вчителі суспільні,
бо ми здатні з досвіду свого
вчити їх виживати –
щоб мати хліб і до хліба,
то вчимо тяжко гарувати,
або схиляючи їх
до хитрощів, нахабства,
«виховуючи» монстрів тих,
від яких заплачемо першими.

Тому будьмо всі, як діти
і розуміймо, що життя є гра –
легка і весела,
а тому сприймаймо його саме так,
бо життя нам все потрібне дасть,
а духовне ми маємо самі стяжати,
навчаючись в дітей,
поки вони іще маленькі.

То і батьки, які вчаться в них
є розвитнішими і життєрадісними,

бо діти якості оті їм дають,
які душі облагороджують.

А батьки тоді,
завдяки цим якостям,
швидко і розумно
вирішувати здатні
будь які ситуації нестандартні,
та й професійні здібності свої
можуть швидко покращувати.
Ось так діє енергія дітей,
коли ми з ними поряд.

Хто весь час і зусилля свої
скеровує на кар'єрний ріст,
на надумані досягнення,
чи важко трудиться
у намаганнях мати більшу хату,
кращу машину, чи грошей багато,
то вони гублять роки життя,
здоров'я, любов дітей і свою,
а часто й Душу,
як і тих маленьких духівників.

«Будьте, як діти»,
то все інше саме
до вас прибуде
і ми навчимося
по правді й потребах жити,
бо саме так любов росте
і достатки з нею.

ДУША

Душі центр знаходиться в людині,
хоча вона більше просторово діє,
то в такому стані єства
у нас цілеспрямованості нема.

Нема зо-серед-ження у нас,
нема у центрі енергій тих,
які б могли чинити те,
що на цю мить
для життя потрібне.

Ось так енергії Душі є зовні
і ми, нібито, розсіяні у діях,
то це є реальний факт
і тому бажаємо позвать
всі енергії свої
до чутливої середини Душі.

Коли ж енергії її,
зібрані собою у Душі,
тоді й результати життя
проявляються неймовірні.

Але в такому стані
людина не здатна контролювати –
бачити, чути, відчувати усе те,
що робиться в її просторі життєвім.

Тому такий рух енергій
є спонтанний, вільний,
чи у свідомім налаштуванні
і від того людина в діях
є часто така непостійна.

А саме це і стверджує,
що вона жила й жива
не тілом, чи умом,
а тим істинним зв'язком,
який є між Духом і Душею.

Тому всезагальний Дух
при зосередженості Душі
організовує для ества навкруг
умови щонайкращі.

ДУМКА

Ми при житті говоримо всі,
що першим посилом у світ
є думка, а потім слово,
а за енергіями слів
ми приступаємо до дій.

Та в реальності не так
і про це сказали мудреці,
що першим було слово
і слово було Бог,
і слово було у життя.

Тому наші істинні думки
несуть енергетичні образи
з тих предметів, дій
після сприйняття умом,
чи іншим проявом буття,
але при наявності життя
від якого й отримали
із досвіду людьми
за їх дієвість, рух у проявах,
у певні наймення і назви.

А тому в житті ми
й говоримо, що слово
йде після думки в нас,
бо ми приземлені собою
і слово вважаємо
завершеним у дії,
коли воно написане
або сказане в слух.

Але ж думки формуються
зі слів тих, якими ми
і пишемо книги ці,
чи озвучуємо думку.
Однак, можемо й не писати,
чи й не озвучувати –
по всякому може бути,
але ж думка була
і ця думка в нас
словами побудована,
а озвучення нема.

Тому й було першим слово,
яке рухало і рухає увесь світ
і коли ми ними формуємо
плани, мрії у думках,
то ці слова біжать у нас
і вони уже торкають когось
(такий собі мінігіпноз),
формуючи уяву і ті дії,
які іще міражем в умі були.

Тому такі енергії завжди
реалізуються у житті
і якщо ця тема основна,
то цей життєвий урок
ми й маємо його пройти
і лиш через роки
всім єством зрозуміти,
і всім життям своїм,
чи був цей план-мрія
визначальним і головним.

Бо для всього живого
лиш Душа є головною
у кожному єстві,
хоча без тіла і ума,
вона теж не бува
однак із радістю приймає
все те, що позитив несе,
бо цим у житті росте усе.

Тому, якщо гармонія між ними,
то ці машини, гроші і посади
не були і не є головними,
а є епізодами в життях лиш,
чи уроками тими, якими
ми до мудрості йшли,
бо в такому стані ми
і є свідомі в діях, і є святі,
бо до означеного ми йшли
через проблеми, болі...

Та все ж, якщо це палац

і ми, навіть у цьому житті,
не бачимо тих втрат,
через які в цей день прийшли,
то те було не основним
і то був лиш міраж.

Тому слова, думки свої
погоджуймо з потребами,
бо жити маємо у радості
і легкоту відчувати на Душі,
як і в тих негараздах, бідах,
які навчали нас все таки
триматися цих слів, які
й формують ці уроки й міражі,
бо вони для того й були,
щоб ми духовно росли
і у вільності своїй змогли
у лоно Всевишнього
Душами злетіти.

Ось такі слова ми
лишаємо для роздумів,
які є у кожному житті
уже на схилі літ.
То лиш у роздумах таких
ми уже, хоча би у собі
скажемо про істинний пріоритет,
чи може й прожили роки
без плану і мети
з істинною довірою Сущому.

Ці слова є тільки результат
того отриманого знання,
яке є філософією в суті,
а в ній із словом кожним
є різне розуміння й дія
для опису яких із нами
мало одного листка.
На листку лягають у рядки
речення за реченням,
щоб описати думки всі,
які пізнають одиниці
і це їх скарб життєвий,
який є мудрістю живою вже
і це живе устремлінням є
бути істинним дитям Творця.

РІВНІСТЬ

Особа, як спільноти частина,
у всіх і всього вчиться –
хто менше, а хто більше,
хоча й відійти здатна
від напрацьованої гри
тих усталених відносин
в суспільній ієрархії.

Та все ж основна маса
чіпляється за інших
інтересами, метою,
чи енергією родовою
і такими діями своїми
уже залежною стає.

Є залежність, то нема волі.
Тому залежність є тюрма,
де виростає злоба
і ненависть до всіх,
а в кулачку-ничку
схована зневага.

Та все ж діями такими
палиться, горить
енергія життя тих,
хто узалежненим є,
та все ж рівності немає.

Тому життя таке
небезпечним є –
горить особистість,
або її упокорить страх
і вона лицеміром стане
повсякчас і всюди.

А той із нас,
хто хитрий від ума,
то явно підхалимом буде –
прикусивши свій язик,
щоб його не викинули зі зграї.

Там де нема волі, рівності,
там плодиться негатив,
тому й дива тут нема,
що до такого рівня він піднявся.

Тільки духовно зрілий
почуває себе вільним
і таких не лама суспільство,
хоча вони не сприймають
всі прояви його,
не роблячи трагедій із цього,
бо у всьому вони відчувають
самодостатність і довіру.

Такі люди – вже індивіди
і відчувають в собі гідність,
творячи доброту і красиво,
бо вони це вміють.

Тож і нам потрібно всім
знаходити в житті, дні

ту хвилину-другу,
щоб зміцнювати свою Душу
у розмовах з самим собою,
у тих діях непоказних таких.

ФІЛОСОФ

Філософія – мова мудра у того,
хто свідомістю до мудрості зріс
і саме в нього виникає мисль,
бо і можливості для цього є у нього,
щоби бути духівником,
чистим, світлим чоловіком.

Він уже пізнав основи
і освічений є зсередини
Духом Всесвіту тим,
маючи устремління
світ на краще змінити
і бажаючи воістину
цього всіх учити.

Йому відкриваються Знання такі,
якими вони сприймають Всесвіт
так глибоко і широко
і несуть їх собі подібним,
злітаючи при цьому ввись
для поширення на Землі.

Хай навіть слова його
є незрозумілими часто,
та прийде духівник новий,
щоб пояснити зміст старий,
несучи ці знання
до Духа пізнання
у нашому сприйнятті
матеріальної просторовості.

Якщо читач наш
зрозуміє суть повчань,
то цим він мудрості придбає,
а філософ це відчує,
як свідчення просте
у розмові з ним,
то на цьому й завершиться
його життя усе.

ПОСЛАННЯ ПІЗНАНЬ

Тому у цих посланнях
ми говоримо до всіх,
що ми всі є Творця діти,
що ми й енергіями є подібні
і ця єдність зводиться до одного,
що чоловік, життя, Бог
фактично є одне і те ж.

Ці слова приховано тими,
хто не мав і не має волі
бо вони і є рабами життя
у тій обожнюваності його,
у бажанні керувати ним
і в цьому багато досягли,
бо людство майже все
охоплено ідеологіями
різноманітних релігій,
оголошуючи в святих книгах,
які редагують тихцем
поряд з одкровеннями духівників –
тих світлих і чистих чоловіків,
що Б-О-Г – це все, що є,
що видиме й невидиме
в осязанні оком, вухом і думками.

Так БОГ – є життя і ми у ньому
з добротою, радістю й любов'ю;
з гординою, гнівом, помстою;
зі злом, заздрістю й осудом...
Та сутність людини теж
в життя облачена
і вона має здатність
у безконечному і безначальному
про себе і всіх
піклуватися малістю своєю.

Так ні, ці сучасні шейхи, князі,
президенти із попами,
як виплодження сатани
з глашатайської трибуни,
бажаючи оголосити рабами всіх,
возвівши Бога над людьми,
як особу з тими функціями людини.

Та чогось так мало вчать,
щоб доброту й любов пізнати,
а інше возвівши в «гріх» і «закони»,
щоб за все слід усіх карати, вбивати
і побільше негативу наплодити
у взаємовідносини між людьми –
обікрасти, принизити, поганьбити,
і жебраками до прірви відпустити,
а в додачу чумою й вірусами
життя в непотрібних забрати.

Вони того не знають,
що все наплоджене зло
спалить їх зі всім накраденим
і такою дурістю своєю
планету до краху доведуть,
а позитивні енергії святого Духа
перемістяться на планету іншу,
щоб все таки людину зберегти,

як співтворця життя
у цьому Всесвіті великім.

ПОМИЛКИ

Помилки в житті
не усвідомлені і не виправлені
збираються каменем важким
для нашого життя й Душі.

Тому не виправляючи помилок,
людина не ростиме духом,
а живучи суєтливим умом і для тіла,
то цим ми більше подібні на звіра.

Хоча кожен із таких не бажає
себе звіром проявити,
бо туди його Душа не пускає,
заявляючи протест,
в якому є вагомий аргумент:
я уже була в тілі звіра
і нам потрібно спільно
організувати життя так,
щоб помилок тих само
більше не плодити.

РОЗМІР

Тіло людини енергіями своїми
є обмеженим все таки
у розмірах і в можливостях Душі
і є мінливими в житті.

Ріст Душі є свічею у житті
і носія її людська спільнота
називає мудрим духівником,
бо він освітлює путі багатством,
хто здатен є узріти,
щоб себе змінити.

А Дух Всесвіту наповнює усе собою,
не маючи початку і кінця,
як океан морський
в однорідності своїй,
чи та небесна чистота
усе те зверху наповня...

То і Душа Йому подібна,
та тільки малість її
їх тим різнить,
хоча сукупність їх
і є той Дух всесвітній.

ВИЗНАЧЕНІСТЬ

Небезпечно жити було колись,
небезпечно жити і тепер,
бо людина не бажає змінювати,

змінювати себе й умови, свій стиль,
свій страх, тривоги, біль ...

Вони тисячоліттями у ній були.
Людина тілом ще тварина,
тварина не вмюча жити.
Людина і умом своїм
є ще небезпечніший звір.

А новий вільний життєвий стиль –
це є вибір щодня і свідомий,
бо в період цей людині
відкриваються знання
при наявних можливостях
жити вмючи в любові і доброті
з радістю і в щасті.

Так, вона іще тварина,
тварина у рефлексах і інстинктах
серед подразників різних
все таки зберегти життя,
бо і по формі тіла вона
не далеко від ссавців відійшла,
хоча стадні зв'язки
у минуле відійшли
і на планеті вже скрізь
сформовані суспільством особистості
з тими нормами поведінки,
які відомі нам усім
з однобокою узурпованістю
інтересів певних груп.

Та все вони є в постійному страху
від перекосів таких, які стали
через паплюження інтересів політиками
і тих папірців, чи їх заміників,
якими маніпулюють ці, так звані, гроші
із вигод і користі теж певні касти,
і від узалеженості тих прав –
жити вільно й гідно,
то як замітник дано їм ту програму суєти,
до якої привчають батьки, садочки, школи,
а також дали примару волі
у тій свободі (з волею бода-тися),
щоб була постійна боротьба
з мнимими примарами...

А де ж розум, де істинне братерство,
де рівність можливостей з потреб,
щоб спільнота на планеті була сім'я
і жила в любові й радості???

Так, це не просто. Та і спроб нема.
І сьогодні, маючи імпульсивні підказки
зі Всесвіту і з Душі для умів,

і є та здатність і можливості всі,
бо вже й умови є для змін
і той контраст доброти і зла,
щоб ми усі жили по братськи.

Та все ж визнати слід,
що більшість людства на планеті
ще живе в постійному страху
і норми поведінки прописані рабські,
а половина з них зневірилася
в політиках, богах і в собі,
опустила голови і руки,
бо, нібито, так було завжди
і історія про це написана
(державницька і релігійна).

Так не було завжди,
то так не буде і в майбутті.
Ми маємо бути рівні всі,
без порівнянь, змагальності,
без заздрості, зла,
без гордині, гніву,
без жадібності і осудів,
почавши творити всі
посильну доброту.

Не зміниться все враз,
та це є шанс жити всім
на цій чудовій Землі –
інакше ми зі зла
згоримо у вогні самі
і все навкруги.

Так, не просто нам умом рости
в однакових умовах суспільних,
і тільки два зі ста приходять у життя
з іншим рівнем розвитку Душі,
бо саме вони незримо всіх ведуть
до того всього позитивного,
яке всі люди Богом звать.

Душа формує тіло й ум,
по Душі підбирається тіло й ум.
Тому ці два на вісімдесят життів
наперед приходять сюди до нас,
щоб навчати жити і любити.

Бо ріст є незначний
і зміни все ж невеликі,
а подивившись на дідусів,
батьків, дітей, онуків,
то багато вкажуть нам
на подібність думок
про ті чи інші речі.

Не так просто умом рости,
бо людина своїм умом
проживає в людських тілах
тисячі життів допоки
усвідомить місію свою –
творити якості позитивні,
пізнавши суть свого покликання
сюди, в це місце на Землі.

Хоча саме ум часто є й гальмом,
або саме він повертає нас
на великі проміжки назад,
не розвиваючись собою, а ні Душею.

А ми ж весь час вчимося жити,
як в інших при житті,
то так і на тих задатках-талантах
у помилках, пристосуваннях,
у виборах, досвідах, переробляннях –
і тому розвиток ума
є таким повільним і важким,
а у цьому ж напрямку разом з ним
ідуть тіла і Душа,
створюючи умови нові
для розвитку і росту
цього норавливого ума.

Шкоду робить часто те,
що людина, нібито,
розуміє свою здатність
порівнювати, аналізувати
багато процесів життя,
то на цьому себе возносить
як знавця і борця за позитивне,
не усвідомлюючи основного
покликання свого – творити і любити.

Творити свідомо й у радості,
бо інакше всі наші устремління
будуть у закінченості зводитися
до життя задля тіла, одягу,
професії, машини, дому.
Це уже зупинкою є...
Тому й розвиток Душі
уповільнюється спрямуванням таким.

Творити і любити потрібно всім
тут і тепер, бо згине тіло й ум
такою зупинкою руху енергій,
а збіднені енергії Душі
вже повторно вимушені
збирати краплини позитивні,
щоб концентрація їх і склад
спромоглися відновити лад.

Основною помилкою людини є те,
що вона не сприймає життя матеріальне,
як частину нашого буття духовного
і того, що духовна основа нашого єства
і є основою будь якого життя.

РВАЧ

Сміливі люди в проявах,
чи в нахабстві відкритім
є рвачами життя свого,
бо вони отримали енергій багато
від свого кумира злого,
а життя їх перевчає так,
що всі дні й роки їх
терзає й тривожить страх.

Так, вони зовні войовничі,
щоб за діями такими
перед публікою всією
заховати внутрішній страх.
Тому ми в них і бачимо усі
те злорадство з успіхів
і те зло нестримне
серед собі подібних.
Вони по суті й змісту є боягузи,
бо всяке зло в емоціях є,
щось зовнішнє і показушнє
і воно іде від внутрішнього страху,
який і поїдає ум і Душу,
а там і тіло пропаде.

Людина сильна Духом є постійно
і дії її розсудливі й розумні,
а зло швидке у дії і суєтливє,
тому таке безвідповідальнє
за життя своє, а воно ж одне
і після смерті тіла
у розвитку Душі трапляється зупинка,
бо ніяке життя тілом не бажає бути
у нових роках з умом осатанілим.

Тому ми й бачимо таких,
та одначе не просто й так
спостерігати поряд із собою,
як діє такий нахаба-рвач...

Нещасні такі люди у Душі,
хоча войовничістю й нахабством,
нібито, й тягнули матеріальнє собі,
та не дає воно радості й достатку –
усе попросту зникло...
Як прийшло, то так і пішло...

ДУХ РОДІВ

Чорнобиль не підкосив,

ні ці зміни політичні,
що нам принесли
грабіж лісу, земель, надр
і цей безкарний обман,
як і соціальний бедлам
ні цей ко-від не звів,
як геноцид політичний
в Україні і по всій землі,
бо Творець подбав
і цим нам шанс дав,
щоб життя зберегти
і ту духовність святу,
які й тримають люд
і чудову планету цю
у Всесвіті великім.

Значить є серед спільноти ті,
що леліють Дух народів,
що леліють Дух Родів
і є чимало тих,
старців святих
і вчителів духовних,
як і тих,
хто у тиші природи і себе
творить доброту й любов
родинами і по окремоті.

Хай усе живе на Землі,
що тілом і умом є біля її,
усі народи і їх Дух
приймуть в дії любов і доброту,
бо іншого нема шляху
як себе й планету зберегти
сьогодні, завтра і на віки.

Знаймо люди, знаймо всі,
що не будинки для сім'ї
у місті і дачі у селі,
чи то в Карпатах, або в Штатах,
чи то у пошуках святих місць
не дають спокою для Душ,
бо часта зміна місць життя
і віддаленість їх від того місця,
де було відрізано пупок
собою рвуть живе коріння,
рвуть зв'язки сімей і родів,
і цим знищуємо Дух світу.

Бо і в природі усе живе
має одним одне місце –
чи то гніздо, чи нора,
чи то кореневе дерево, трава,
чи вода у річці, океані,
чи той видимий путь планет
із дня у день, тисячоліття

один путь, одну мить несуть
навколо сонця у Всесвіті цім.

То чого людина так собою
свою сущність розділила
між тілом, умом, Душею,
загубивши корисливий ум
в кількості костюмів і машин,
в кількості домів і кастрюль,
а це ознака занепаду Духа
і він проявиться в поколіннях,
як і та спотворена любов
до предметів наживних,
виснажуючи життя і Душу,
а тіло з умом є лиш оболонка,
яка нутром уже порожня є,
занедбавши тіло у хворобах,
згубивши ум в такій суєті...,
а вони є абеткою Душі,
яка шукати навчас
той час і ті помилки
на яких ми мали би рости,
Духом кріпнути й цвісти.

Прислухаймося до порад
мудрості, серця і Душі,
бо вони є наші провідники
у кожній думці й дії у житті
і це нас навчить завжди
добродіяльності й любові,
бо саме вони є той Єдин Бог
і наша безперервність молитов
в думках, словах і діях
і є корінням їх основним
у стяжанні святого Духа.

Не було, не є іще
інших способів серед нас
родових джерел спасіння,
як і нас живих,
бо нас живить і життя нам дає
та енергія любові,
як харч для життя і Душі,
то і ми будьмо свідомі,
творячи її день при дні
і діточок цього навчаймо,
бо небезпека є велика,
що людство увійшло
Душами й умами у той пустоцвіт,
з якого не виросте плід
зі здатністю життя творити.

А це зведе людину із Землі,
бо вона втомилася усім еством
у цій надуманій суєті

і від корисливих дій своїх.
Вже плаче небо безперервно,
злом насичене повітря
і кисню малувато в нім.
Тому сльоза землі чиста
із джерел, роси, річок
висихає від дій злих,
бо у діях людських
панує жорстокість, гнів,
ненависть, байдужість
і цей вогонь зла
спалить на планеті все,
все живе дотла.

Схаменімося люди
і узримо усі в собі
начала духовні, чисті,
леліючи й вирощуючи їх,
поки є можливості,
щоб життями зберегти
в означених чинниках
усе те чисте й світле,
яким об'єднане усе живе.

ВІДГУК

Відгук ближнього на біду,
проблеми, негаразди
є його місія посланця
від самого, що не є, Творця.

Тому не відмовляймо
в допомозі подібному,
бо це є відмова Творцю,
а чим скоріше допоможи
щирим словом і дією з доброти.

Бо й допомога потрібна тоді,
коли ще сила й надія є
з неприємностей відійти,
водночас зменшуючи можливості
ймовірне зло у безвиході плодити
і явно допомогти собі подібному,
Творцю, як і своєму еству.

Допомогти цим Душі своїй
проявленим милосердям,
бо відгук кожен раз
в ситуаціях непростих
дає можливості прозріти,
що все таки життя прекрасне,
поки є чутливі й щирі,
які на відгук є кмітливі.

СМИСЛ ЖИТТЯ

Саме життя є

сукупністю енергій різних
по концентрації і складу,
а в проявленому стані,
як і в чуттєвому
ми сприймаємо його,
як фізичну матерію
і як енергію духовну,
тим джерелом невидимим
для основ життя
і всіх процесів в ній,
як рух, як Дух,
бо він є ознакою життя,
а інше устремління
і є той сенс, та суть,
які визначає Душа,
чи ум із тілом
у тому кругообігу енергій,
як частині малій
із наявного усього.

Тому культура поведінки
і знання основ, як уяви
про себе і світ,
утворюють узагальнений психотип,
якому й при суцільній
той чи інший смисл
у тому сенсі й суті,
яким ми маємо устремління,
підніматися Душею ввись.

Окрема людина є
мікроскопічною частинкою
в точності подібною
у видимих й невидимих проявах
на все живе і Всесвіт.

Лиш уява формує певні образи,
а ум в узагальненні й аналізі своїм
по їх формі, складників і властивостях
дає назви обумовлені
настільки близькі по суті,
наскільки те є їй відкритим
і перш за все по суті й змісту,
які формуються із першооснов
духовності святої.

То є основи
матеріальні і духовні
нашого життя і того,
що є навколо,
а далі ці особини живі
узгоджують певні
правила поведінки,
які й мають берегти
основу одну для всіх

у тих принципах засадничих.

ЖИТТЯ ПЛЮС

Усе життя є в позитиві
і так має бути,
бо вже в роки такі
є та мудрість у житті,
коли ми збираємо зерна її
і відкидаємо плевела,
які плодила наша суєта.

Тому в роках зрілих
ми свідомими часто є,
що це і є багатство те,
яке ми збираємо життями
своїм нащадкам милим
в джерело родове.

У цьому й місія життя,
щоб покращувати умови
свідомим умом своїм
тих фактів і подій
для вільних мудрих дій
із покоління в покоління.

А це пізнається у відповідях
на Суцього запитання
в тих негараздах, проблемах,
у тих стражданнях, болях,
на які ми маємо самі
знайти відповіді прості.

То побудьмо на самоті –
сходімо у свій ліс
і на стежках лісових
маршрути виставляймо,
в небо частіше поглядаймо,
бо звідти нам усім
приходять відповіді,
а ми до купи їх зберемо,
щоб визначити:
в чому помилка була.

Ось і мудрість вся,
бо ті думки на стежках
збрали весь досвід наш
і ми зрадіємо відкриттю,
що сенс нашого буття
і є саме, що не є життя.

РОЗВИТОК ЄСТВА

Все, що є живим
проявляє себе рухом
енергій різноманітних,
як і насиченістю,

то так і по якостях своїх –
і в цьому суть життя уся
від появи нового ядра
через болі, страждання і до смерті.

Життя – постійний ріст тіла
і розвиток ума із життя в життя,
як і концентрація якостей духовних
у Душі і в просторі навкруги.

Постійних рух енергій цих
у насиченості їх
невидимою концентрацією
у змінах складників
і формує оболонку-тіло,
починаючи з піщинки
і в розвитку-еволюції такій
доростає до форми людини.

Подібний відбувається процес
із формуванням ума
від рефлексів, інтуїції, чуття
до спроб у виборах через досвід
до мудрості зрілої
і того самоусвідомлення себе
у взаєминах між тілом і Душею.

Душа теж розвивається й росте,
або й стоїть на місці,
чи то назад іде, деградує,
допоки ум є господарем в естві,
то тоді він не чує Душі
і послуговується в діях тим,
що бачить, чує з того, що є навкруги.

Так довго томиться Душа,
допоки ум дозріє до розуміння,
що можна мати якісніше життя,
коли сам почне позитив творити.
Але й спокус багато у житті,
які дають можливості усе мати
і відповідальним не бути
перед собою подібними,
перед батьками і дітьми.

То в цей період життя
ум усвідомлювати починає,
що є у нього здатність хороша
жити й мати із потреб
і лиш єднатися є потреба –
чи то із поганим, злим,
де можна передчасно вмерти;
чи то із добрим і хорошим,
які дають відчуття насиченості життя
і є радість і устремління жити

у гармонійних взаєминах зі всіма
у матінці природі, починаючи чути
усім єством своїм свою Душу
і тих духів починає розрізняти,
які пропливають поряд у надії,
що людина зробить крок
до негативних дій,
чи то до позитивних.

Вагається людина, вибираючи,
та свідомий ум дозрів
і прийняв співпрацю із Душею,
де вони вже мають орієнтир
іти в майбуття світле,
щоб усвідомлено діяти
і жити для інших,
як і інші несуть свої енергії життя
для нього, для цього єства.

Тому ці слова для вас,
а дії є, чи будуть ваші
і вибір теж за вами,
коли є розуміння смислу,
коли є здоровий мудрий глузд,
щоб потомки жили і жили вільно,
не маючи страху і гідно.

То саме тепер потреба велика виникає,
що кожен зрозуміти має
свою роль в спільноті,
коли ми усі дії наші, чи їх більшість
будуть проявлені в позитиві
і ми матимемо спокій в умі і Душі,
то і тіло матиме те благо
у цій триєдності святій,
бо ми того варті у задумі Творця,
вирісши образом за формою
і подобою у діях до божества.

ДОПОКИ МИ ЖИВИ
Творімо молитви такі:
«Слава Тобі, Всевишній,
Отець-Творець-Дух святий
прісно, нині і на віки».

Говорімо славословіння ці
у всяку мить придатну
для словесної молитви,
як початок реальних дій.

Бо це і є слова дяки
за саме життя,
за здатність творити
і за радість бути.

Або й за уроки-підказки,
бо досить часто вони
направляють наші думки
на вірні дії у житті.

Хай ці перші слова
будуть без початку і кінця
замість слова «амінь»
у вічності своїй.

Допоки ми живі,
то маємо доброту творити,
щоб ми, рід, планета вся
в радості, любові цвіла.

Говорімо від Душі,
від розуміння суті
життя в цілому,
бо всяк бува у ньому.

Тоді відчуємо єством
приплив енергій,
щоб жити і творити,
бо саме для цього ми
на цю Землю прийшли.

МОСТИ

Доброта є дія,
яка лишає по собі
відчуття приємні,
відчуття радості в єстві.

Вони й спонукають до дій,
щоб знову творити їх.
А це допомога,
це слово щире і правдиве,
це і дари з можливостей своїх.

Тому знаймо люди, знаймо всі,
що добротою ми будуємо мости,
які еднають людську спільноту
на любов, милість і довіру.

Доброта, як і якості усі
творються без обману, зла, насилля,
бо яка б не була брехня, чи зло –
маленьке, чи велике,
або так зване «благо»,
та суть їх і зміст
як та меду бочка
в якій є дьогтю ложка.

СУТЬ ІСТИНИ

Суть істини у дії,
бо інакше вона

є лиш слова
про суть її.

З умом хорошим
ми мати можемо
багато інформації
про дослідження,
про набутий досвід,
про аналіз, узагальнення
і про той очікуваний результат,
який логічно сформований умом.

Але коли не чуємо ми
змін навколо і в собі
після слів таких, що
полегшення не прийшло
і не покращується самопочуття,
то це є лиш свідчення,
що ми сприйняли умом,
але не вміємо все таки
приймати всім єством
від його чистоти
з любов'ю жити,
жити і творити.

Бо саме це є дії
де ми набуваємо досвід,
а з ним і мудрість,
яка відчутти дає
справжню істинність.
То і ці слова є знання
і всі енергії життя
будуть в нас дієві,
бо й розкриватися почне
контурами результат,
як світло істини.

ЗНАЮ. НЕ ЗНАЮ
Так, я ще знаю,
що зйду з ума
і буду божевільним,
від життя вільним,
бо уму до тіла
нема діла,
то так і Душа
втрачає з ним зв'язок
і враження таке у всіх,
що нікого немає дома.

Тіло без ума
і Душа без них
десь світами блудить
і не здатною є
шукати нових батьків,
бо у подорожі своїй

залишила сиріт,
які виправити не змогли
помилки родові.

Неприкаянна вона є,
блукати світами буде,
бо не просто ум пробудить,
енергетично підгорівший,
не маючи помічників
в батьках і дітях для молитви.

Хоча вся місія життя,
якою зібрані ці Знання
цими словами-рядками
в ці писані книги,
щоб мудрішими були
у своїх діях люди.

І поряд з цим – не знаю
усіх основ світобудови,
не знаю результатів
усіх споріднених дій.
Та радує лиш те,
що ці слова навчали
кожного читача
гідно й краще.

В добру путь Вам,
сестри і брати,
і хай мудрістю людською
встеляються ваші шляхи!!!
А ми побажанням цим
свідомі цілого є,
що кожним словом-дією
вимощували той потік,
який і дасть цивілізації цій
продовжити її життєвий вік,
як у цілому і планеті.

ПЛІД

Наша мова в книгах
про духовність людини
не є вказівка-примус,
а є повчання-навчання
культури поведінки,
це є культура дій
у взаєминах людських.

Тому не можемо ми
будь кому і будь де
свою думку нав'язувати,
бо людина сама має дорости
до цього стану прийняття
і навчитися бажання
творити доброту у всьому,

як перший крок свідомих дій
у житті до пізнання
свого покликання у нім.

А вже як факт,
сама людина робить вибір
цих змін у собі,
бачачи духовний орієнтир
і ці зміни позитивні скрізь.
Тоді і ці слова,
і устремління людські
до прийняття-навчання
і дадуть той плід,
який культурою звать
у вмінні жити і творити.

ПОДАРУНКИ

Подарунки у житті
є якість взаємин між людьми
і та квітка їх,
яка несе радість всім,
як сторонам двом,
так і присутнім в дії,
то так і споглядачам
на предмет дарувань.

Бо подарунок завжди
є культура дяки
за спілкування у співпраці,
за відчуття підтримки,
за чуття довіри, дружби
у якийсь певний день,
життям визначений,
і особливо до події,
яка уже піднесла
у радість взаємини ці,
то подарунки уже є
знаковими у житті,
бо вони уже є знання,
що ми маємо бажання
навчити всіх
такій культурі дій.

ЧОМ НЕ ЛЮБИТИ

Чому не любимо ми,
бо нема любові у собі.
Чому не любимо Бога ми,
бо нема любові у собі.
Чому ми не любимо життя,
бо нічого святого в нас нема.

Нема зв'язку тієї малості любові,
у всьому живому на Землі
зі всесвітньою енергією любові,
бо ми й не вміємо посилати її

щиро і правдиво, а все очікуємо.

То знаймо люди, знаймо всі,
що любов всесвітня все таки
є присутньою у нас життям,
то і ми відгукнімося усі,
поки іще змога є, поки живі.

Прощаймо помилки лихі
навколо всім і собі.
Творімо доброту й любов
при потребі і з можливості,
бо саме так з маленьких ниток
твориться сорочка, а то й дві.

Не втрачаймо надії і довіри,
збуджуймо в устремлінні уми,
то й Душа відгукнеться в тілі.
І знаймо люди, знаймо всі,
що перший крок в життя гідне
має зробити кожен, кожен з нас,
бо у цій ході нема вибраних,
нема статусів, сил фізичних
і тієї облуди у речах, грошах,
бо Душами ми рівні...

Одне прохання у нас до вас:
відкриваймося для любові
і відкріймо її в собі,
бо вона у кожному є,
коли ця людина ще живе.

Нам кожному допоможе
розуміння кроків перших
із зміною харчування,
яке ми звемо, як пісне.
І хай воно буде помічне
лиш для тіла, та все ж це
дасть напрямок думкам,
бо відчуємо легкоту ми
змінами такими.

Тому хай і наш суспільний ум
перебере свої дні, роки, життя
і не залежно від того, чи вірить він
у своїх і ним придуманих богів,
чи взагалі ні в що не вірить,
або й знає свою неміч перед світом,
чи відчує прискорене серцебиття,
коли творитиме такі діла.

Як просто спроба в зміні харчування
і в таких роздумах в тишині,
до нас приходять просте бажання,
коли ми деколи захочемо

подякувати за справи хороші,
чи то простити собі за плохі
і простити іншим без тієї важкоти,
бо в ситуаціях різних вони були
для всіх причетних лиш уроками.

Тому посникаймо періодично,
бо воно буде для тіла і ума помічним.
Прощення робімо усім і вся,
то тоді ми відчуємо нутром,
що нас тягнуть, ніби то,
творити добро гуртом.

Ця єдність в діях
зродить розуміння,
що в нас і джерело єдине
для наявності життя,
думок, слів і спільних дій.

ВІРА І ДОВІРА

Життя – є Бог. Бог – є життя.
Майже все живе у світі
навчається виживати, жити
саме з поведінкових дій
усього живого на Землі,
але основна маса людства
від людей лиш вчиться.

І вчиться, зазвичай, із зовнішнього,
бо не здатна бачити і чути руху Духа,
а лиш сприймає видиме,
бо і вчитися бажає лиш здаля.
Хоча і знає моменти радості,
моменти відчуття любові, доброти,
та часто для пізнання їх
застосовує методи будь які.

Наприклад, відчувати себе
нещасною, нелюбимою,
бо цю якість бачить в інших
і, нібито, більш зрілою,
то помалу такою і стає –
нещасною й нелюбимою,
бо саме енергії такі тягне
вона словами цими до себе
говорячи їх вслух, чи лиш в умі.

Це вже стало стилем її життя
і вона своїм умом твердо вірить,
що вона нещасна і не любима.
Ось так формується віра,
як закінчена форма дій
і як життєвий стиль.

Та так не є, Суций з суті

зерна щастя, любові й доброти
усім із зачаттям дає
і нам лишається їх
ростити, доглядати
і щоб урожай зібрати
у цю мить при потребі –
і так усе життя,
навчаючись в ситуаціях гівна,
забираючи у ньому ті соки,
у яких потреба є
для розвитку і зростання.

Та в такому розумінні життя
і формується довіра,
яка укріплює кожного із нас
довірою у пізнаннях
устремлінь своїх
і волі Всевишнього.

Тому ми тут і говоримо,
що віра не є жива дія,
а як остаточний результат
і вона не придатною є
для всього життя,
а є лиш певний епізод,
який любов'ю
переходить в досвід.

Бо довіра дає шанс
рости й рости
і в цьому устремлінні
свій путь до Творця знайти.

СВЯТІ ДНІ

Всі дні році і в роках
святими є по суті,
бо світить сонце із небес
і ми живими є.
А ми, Творця діти,
приймаємо його таким
і життями світимо на землі
і тими якостями Душі,
які творяться з доброти.

Хоча люди в традиціях
забажали публічного визнання
земних днів святих,
які є проявами природи й духів,
а ще для усмирення зла,
нібито, Творцю
слід молитвами віддавати себе
на сьомий день щотижня,
не розуміючи того,
що саме творення молитви,
чи то думками, чи словами

вона пливе серед нас,
а в основному праведними ділами,
наближаючи мудрих щодня
до енергій Отця-Творця-святого Духа,
бо саме так і твориться молитва.

ЛІПШЕ

Мудрість ліпше аніж хитрість,
розум краще аніж один ум,
правда чистіша за брехню,
совість світліша за обман,
чесність твердіша аніж обіцянка,
милості ждуть усі
і бояться жорстокості,
бути вільним в діях
ніж караючим злом...

Вони тут перші і триваліші
і часто лишуються дітям,
онукам а то і далі.
Хоча сьогодні вони у житті
дають результати однакові,
та другі - лиш в цім житті.

Перші радість несуть
у цих якостях духовних
і мудрістю діють ліпше,
а другі щастя і любов крадуть
з кожним днем все більше й більше.

СОРОМ

Сидить ворона в огороді,
а тут уже і член у жопі.
На гіллячку листячко висить,
а під ним хтось раком требушить
ту любов всесвітню, спілу,
бо є волосся на лобку.

От за це і премію дають,
бо рима і техніка зріла,
хоча нічого для розвитку нема –
ні для Душі, а ні для ума.
Та балом «правлять» гроші
і «твори» отакі сьогодні в моді.

Чи ми, люди, подуріли,
чи нас уже так привчили,
що не маємо гідності в собі
писати і читати пакості такі
на догоду тим пануючим іудам,
втрачаючи сором, любов і рід.

ТРУДНОЩІ

Важкота днів цих
і негараздів, чи проблем у них

є тими іспитами для нашого єства
по завершенні яких
ми мудрішаємо завжди.

Труднощі є найперші вчителі.
Тому не нарікаймо на них,
а очищуймо в них те зерно,
яке ми для себе знайти маємо,
щоб довести справи дня
до логічного кінця
у тому позитиві й надбаннях,
які дають нам легкоту
після труднощів таких.

Тому труднощі в житті
ведуть у досвідах до мудрості,
яка формує свідомий ум,
який вивчає і приймає їх
для того, щоб Душами рости.

Лиш мудрий здатним є
бачити позитив для себе
і в тих ситуаціях життя,
де є неприязнь і глупота.

ЦІ ДЕКІЛЬКА РЯДКІВ ДЛЯ НАПИСАННЯ НОВИХ ВІРШІВ

Релігійні традиції світу
втратили вплив на розвиток
мудрості і духовності основ,
перетворившись в клуби партійні,
які сьогодні так модно відвідувати
і всіх влаштовує цей обман лицемірний—
як тих, хто туди ходить і їх устав,
то так і тих, хто з шаною
запопадливо знімає капелюх,
вважаючи за потрібне й честь
сказати публічно: «Добридень».

*Хай і вдруге на Землі
фундамент розвалиться
до того храму князя,
бо і він лиш воїн
у Всесвіті великім.
Хай і трон золотий
уже виблискує металом,
та все ж не сяде він у нім,
бо вже чимало на Землі
є сподвижників доброти
і саме якість ця
здатна розчинити
ці наміри лихі.

*Чуттєвість є рецептором Душі.

Вона чує несправедливість,
вона чує задоволення і радість
на творчий результат у дії.
Хоча і емоція, як реакція,
яка може проявлятися тілом
чутливістю його,
але здебільшого від позиції ума.

*Любов не знищує життя,
а ті балачки людські,
що згорів від любові,
є брехня чистої води,
бо то була лиш ума ілюзії,
а думки і дії злі
його й спалили.

*Долі конем не об'їхати
і літаком від неї не втекти,
та маємо можливості такі,
щоб у всьому покращувати її.

*Розвиток в собі свідомості ума
є справа суто індивідуальна
і спостерігається вона у тих,
хто розвиває у своєму єстві
хороші взаємини ума і Душі.

*Досить часто люди
говорять собі, чи будь кому,
що прощають всім і вся
і просять прощення теж,
бо це, нібито покращує
умови життя тим, хто прощає,
чи того ж прощення просить.
Та по факту життя не кращає
з матеріальної сторони,
а очищаємося ми
від поганих вантажів
і тому легшає життєва хода,
і ми є вільніші в діях,
якщо прощення в істині
було чисте й щире,
а от життя того, кому простили,
або в тих хто прощення просить,
то тут невідомо нам,
бо не всі навчені чути
і тоді прощення є лиш слова,
а самі енергії прощення
не рухалися нікуди,
лишивши лиш приємні відчуття.

*Буває одного
життя замало,
щоб забути
щось погане.

*Якщо їмо іще самі
і какаємо теж самі,
якщо ходимо ногами,
то і Бог ще з нами.

*У цієї болі нема нервів,
бо вона гірше смерті,
коли немає мочі жити
і немає змоги вмерти.

Смерть є життя мить,
та біль горить і горить,
горить душа, ум і тіло
і нема нікому до цього діла,
бо біль така велика,
що ум уже німий,
а душа задеревяніла.

Тіло не здатне жити
і не боротися за життя.
Зовсім нема сил і устремління,
бо це щось таке між смертю і життям,
не маючи можливості повноцінно жити
і не маючи можливості його зупинити.

*Оце доброта свята,
коли даєш її,
а вона
не убуває у тобі.

*Життя – це запах хліба,
це від холодної води услада,
це коли ми чуємо інших кроки,
це коли лунає сміх дитячий.

*Оце стан любові,
коли вона
грає у тобі
життєвими ділами.

*Знаймо люди всі,
що думки хороші,
хороші й справи творять,
то хай і вам у поміч будуть.

*Жити, як хочеш
не вдалося ще нікому,
бо ми в житті цьому
все таки не одні.

*Наша різність в проявах
слабша за зв'язок духовний
і тому вона лоскоче
наш ум прагматичний,

який і шукає причину цю.
Тому наш ум здивований,
бо відкриває грані нові
про наш внутрішній світ,
бо ми цікавість проявили,
щоб утвердитися в пізнанні.

*Сьогодні потреба є
направити життєві дії всі
на розвиток і ріст
якостей духовних,
бо цим і можна допомогти
собі, людству усьому
і планету спасти.

*Правдою є те й для тих,
хто хоче її саме таку почути.

*Бо чогось у житті
добрі люди Душею
частіше всього пощають
і довготерпеливішими є,
то такі тихенько й помирають,
бо у них Душа із Духом святим
спорідненими між собою є.

А ми лиш ці якості узріли,
бо це були їх сліди при житті
і вони так несподівано відійшли,
лишаючи нам спомини хороші.

*Благодаруємо Отця-Творця-святого Духа,
що так з благоговінням Його рука
на долю життя мого возложена
у написанні цих слів до людства.

*Так, думки й слова
в прискорбі не завжди,
навіть, в людині одній
не є джерелом істини
навіть для особистих справ,
бо такою вони мізерністю є
у всезагальному об'ємі.

*Добре бути дітьми,
то все дають що просиш,
Добре бути дітьми,
бо все, що робиш,
то все в радість.

*ДИТИНА
Ось таке дитя невинне,
біжить і очі з радості закрило,
бо в ньому життя грає,
бо воно Творцю його ввіряє.

*Щастя в повітрі не ллється,
щастя руками не береться –
воно при зачатті дається,
а потім життям кується.

*Чого у декого літа
до смерті ведуть поспішно,
бо вони у своєму нутрі
є зовсім непридатні
творити любов і доброту
і в подальшому життям
лиш зло принесуть.

*Хай життя не випробовує
нас дітьми і тією любов'ю,
чи прив'язаністю до них,
бо в житті по різному буває
і в ньому суспільний ум
корисливий і злий гуляє
і саме небезпека у тому,
що з таким поглядом на них,
ми їх життя ламаємо.

Тому, коли діти наші
попадають у біду велику,
чи інвалідами родились,
то знаймо, люди, всі,
що ми самі помилку-гріх
зробили у житті страшну,
або цей хвіст негативу був і є в роду.

* Як можна знати,
щолюбимий ти?
Відчуттями, відчуттями, друже
і не залежно від того,
коханий близько, чи далеко
і говорить, чи мовчить.
Бо саме чуття душею-серцем дає
нам відповідь на запитання таке.

*Хто любить щиро,
то у нього нема потреби
вимагати насильно
проявів любові,
чи хизувань особистих,
чи вивищеності у суспільстві,
або вважати у сім'ї себе головним.
Любов любов'ю усе це покриє,
аби між люблячими життям
не внести геть зовсім
приземленого: оту вигоду, чи користь,
бо тоді любов стає як річ
і Душа припиняє розвиток і ріст.

* Два слова всім:
«У Бога не просім».
Бо Його дари ми
отримали при зачатті,
а далі кожен з нас
має творити якості ті,
щоб Він міг додатково
у мить потрібну піднести.

*Засумував наш Бог,
закривши очі;
зануждував наш Бог
і в горі за нас землян,
за дії наші лихії
і не бачить, і не чує
тих прохань дитячих,
щоб таку зиму їм дав,
про яку лиш дід розповідав.

*Проза й поезія запіла,
коли між людьми вона
щастя й радість узріла,
які з любові й доброти зросли,
а не від успіхів у боротьбі.

*Вік живи й трудись,
бо у цьому міць і сила
Душі, ума і тіла.
А творча праця є
правом і обов'язком усіх
і для цього прийшли ми
усі життями саме сюди.

* Вітаємо Вас, сім'ю, рідню
з новорічними празниками!
Хай радість щира
росте поміж Вами!

*Сію, сію, посіваю
з Новим роком Вас вітаю!
Будьте щирі і здорові,
то буде на столі,
буде і в коморі!

Сію жито, пшеницю
ще й овес,
щоб заможним був
рід увесь!

*Мама молитвами
оберігає в дії й сні,
знаючи, яким коротким є
цей путь дитини на Землі.

*Чогось щастя й радість

саме до тих спішить,
хто має хороший настрій
і готовий все для цього пожити.

*Чиста Душа завжди
допоможе тілу і уму
берегтися від хвороб
і навіть від кари на вірус.

*Чого ж держави всі
витрачають гроші чималі
на так зване навчання,
щоб вирощувати з нас дурнів.

*Нічого не міняється в житті,
ми і далі глухі й сліпі у масі,
коячи жахіття в життях наших
і на Бога ми плюємо часто,
як і раніше, що не раз було,
своїми грязними словами і ділами,
бо щось негаразд з нашими умами.

*Когда сам есть добр,
то и Бог
такого же пришлет,
чтобы рядом Вам идти
в этом кратком
жизненном пути.
Отыщи эти качества в себе
и не окажешься в беде
и будет время у тебя
руку помощи подать
ибо мы тоже будем тот,
кого посылает Бог.

*"Как свеча сгорает наша жизнь
Не успеешь даже оглянуться."
Нам и оглядываться не нада,
ибо то, что прошло,
то не вернешься в него,
а вот упасть легко,
когда взор не впереди
и не ищет жизни ориентиры.

* ПРОЩА
Прошу прощення у Вас,
наші сестри і брати,
бо, може, щось лишнє написав,
чи підстави для поганого дав.

ЧУТИ ЗВУК

Звук при розмиканні губ
з допомогою Душі й ума,
тієї гортані, зубів і язика,
як і повітря в основі,

що несе народжений звук
до чийось вух і в простори...

А чи здатні ми його чути,
сприйнявши цей звук в словах,
які й були спрямовані для нас,
несучи енергії і ту суть,
яку так наш ум і Душа ждуть?

Тому не відкидаймо у житті
всього того, що нам надходить
у тих звуках, діях, що є навколо,
бо то так вони не випадково
й посилаються Творцем для нас.

Тоді й чутливими ми будемо собою,
чуючи природу, людей, богів
у тій мудрості світів
своїм умом і Душею.

ЖИТТЯ ПРОСТЕ

Все, що нам потрібно у житті –
це частина простого щастя,
щоб всі наші дії були із любові,
трошки ніжності і доброти,
відповідальності й турботи
коли тиснуть проблеми нас,
а там і вміння уже своє,
щоб усе означене це
подарувати іншим.

Отаке життя просте собою,
а скільки воно несе усього,
чого не можна прийняти одному,
та ще й без помилок, втрат...

Воно вітер-повітря у собі,
бо не знає спокою ні на мить.
Воно потік води без берегів,
що порушує ритм життя других
на своєму путі в житті.

Життя – це паросток ніжний із пшениці,
що пнеться стеблом до небес,
щоб поцілувати сонце,
несучи в подарунок колосок,
бо про це йому сказав вітер-дощ,
які бачили усі світи
і йому ці знання принесли.

А то ж було дитинство золоте,
яке несло по землі надії, мрії,
то був і стрижень долі у просторах,
то й можливості були,
які з роками росли.

Та в подорожі цій
було й море зустрічей
з таким різномаєм розумінь
думок, поглядів, слів,
знань, вмінь, відчуттів,
досвіду й почуттів,
довіри і розчарувань,
здобутків, втрат...,
а тих масок лицемірства,
брехні, обіцянок,
закоханості, кохань,
міражів і наяву,
байдужості і зрад,
зла й ненависті,
милосердя й жорстокості
правди й доброти,
милості й любові,
друзів, кумирів і богів...

Була гра, тяжка робота,
праця й творчість
і відпочинок в них,
і виснаження на дих...

Все позаду, були і мрії,
була виснага сил і духу,
то знову настрій завзяття,
а там прощення і каяття
і лишень книга ця,
яка все таки зберегла
знання, досвід, мудрість
в часі і просторі життя
у примарних уявах про світ
і тих реаліях своїх,
які перед очима, як кіно,
у тих мозолях і зморшках
з усією незатребуваністю,
а лиш прозапас на старому дивані
викарбовує ці слова,
які можуть облітати світи
і кликати до дерзань, пізнань
покоління нові,
щоб повторити за автором,
що це була та казка,
якої так хотіла Душа,
бо їй не подобалася реальність,
та мрії-слова-крила маючи,
все ж злетіти не змогла,
бо страх зв'язав ці крила
і подеколи брав сміх
за втрачений успіх,
чи той сором за свої нікчемні дії,
але саме він нас до каяття і звав,
або новою казкою-фантазією

сьогодні життя прикрашував,
щоб прикрити минулі помилки.

А все таки чудове це життя,
коли у старості уже
не здатним його будувати,
то хоча би так слід по собі лишати,
коли відчув смак життя,
та немає вже вороття
і кожен день при умі
відгониться та його мить,
коли очі закриються назовсім.
Закриють кришку домовини,
можливо і свічечка для Душі погорить,
а хтось, можливо, вірш допише цей,
або і вкоротить із за малості дій,
а, може, візьме декілька рядків
для афори у свої твори.

Так було, то так і буде.
Не буде нас, інший постане
і понесеться життям
в повітрі, воді, чи по суші,
зводячи будинки і цехи,
або танком наїжджаючи на живих,
бо життя незмінне –
міняємося у ньому лиш ми.

КИСЕНЬ - ЛІС

Ми маємо знати всі,
що вся рослинність на Землі
виробляє кисень той,
який так потрібен всім,
хто дихає і є живим.

Кисень для людини є умова жити,
бо вона здатна лиш його споживати
і тому ми свідомими маємо бути,
докладаючи всіх зусиль,
щоб оберігати, доглядати ліс,
бо він є його діючим джерелом.

Знаймо також всі,
що повітря несе кисень у собі
і воно основа життя людини,
бо в ньому найбільше є
тих енергій життя,
а далі по кількості йде вода
і лиш потім їжа тверда.

Якщо є ліс, то там
і збирається енергія води.
Крім того ліс теж дихає
і процесом цим виділяє тепло
всім тілом деревини.

Тому просимо вас, люди:
бережімо ліс, рослини,
бо завдяки їм усім,
ми тут присутні тілом.

ВОДА

Прийшов мороз, прийшов і сніг,
допомогти матінці Природі
очиститися трошки від недуг
і вода у ці дні празнику Води
теж прийшла у поміч їй...

Всю енергію свою святу
взялася людям і природі дати:
хай очищають Душі, уми і тіла
во благо Отцю-Творцю-святому Духу.
Благословляймо хрестом життя
усю воду, яка Творцем дана.

Просимо людей усіх земних:
творімо молитви в словах і ділах
у ці зимові дні не прості для нас
і славословімо в дяках в небеса,
вставаймо у поклони до землі,
щоб простити всім і вся,
з ким доля нас звела
у цім житті короткім,
та і собі прощення просім,
знаючи еством усім,
що ці роки є визначальні
для нас людей і Землі.

Просімо Бога і Життя,
щоб дозволив підійти для каяття,
а ті, хто чує міць і благодать,
то молитву творить свідомо
до Отця-Творця-Духа святого
і лиш у немочі своїй,
будучи все таки живим,
за допомогою ідем до тих,
хто собою носить господа.

БОГ у суті й змісті є Життя.
У ньому є гнів, зло, каяття...,
у ньому є любов, радість, доброта...
і в більшості ситуацій життєвих
ми шукаємо доброти і любові.
Тому творячи молитву Богу,
ми у Нього і шукаємо допомогу
саме в якостях духовних
і цим спрямовуємо молитви
в пенета святого Духа,
хоча є й такі, які у зlobі,
хочуть самі покарати,

чи то зло комусь послати,
то в допомогу вони завжди
говорять: «Господи допоможи».

Ми так розділили для істинного розуміння,
для свідомого сприйняття і прийняття,
тих енергій життя, які несуть собою ці слова
бо ці енергії в житті є фактично єдність світу
і всього того, що є живим, видимим і невидимим.
Тому кожному із нас треба визначитися:
кому ми молимося, то тому й служимо;
до кого слово шлемо, то до того й хилимося,
то там і ті про нас подбають
і наші Душі до них попадають.

Часто звучить засторога всім:
не говори чоловіче «господи» всує-ті,
не говори «господи» без потреби,
якщо хочеш духовно розвиватися і рости,
бо «господь» є господин-начальник
і він теж частина нашого життя,
і ми тепер, ніби то, без нього нікуди,
бо в нього армія, суди, ліки, гроші...
Тому він здатен і може допомогти,
тому ми у цій життєвій суєті
і шукаємо умом скорішого путі
для вирішення бажань-проблем,
але це вже шлях не в рай-едем,
а прямисінько нас уже ведуть в ад.

Тому говорячи: наш Бог господь,
то ми енергії життєві всі
і скеровуємо саме йому.
Ось так уже нас привчили
і в службах канонічних
утвердився цей князь
під іменем таким,
щоб ми його не розпізнали,
а молитви і славославіння йому
з надією й довірою посилали,
спляюючи усе святе в собі і у всьому,
бо ми набагато більше згадуємо господа
свого, ніж самого живого Бога,
ніж Отця-Творця-святого Духа
і цим наближаємо свою погибель.

Схаменімося хоч тепер, люди,
і не будьмо продажні, як ті юди,
бо відстояти, зберегти істину
не кожен придатний умом вже,
і в неосуд всьому людству скажемо,
що воно з Душами зв'язок втратило.
Робімо спроби усі, хоча би до Бога
притулитися єством усім,
а то й шукаймо оберіг,

який поширює святий Дух
і хай це укріплюється в умі,
щоб все таки ми славословити могли
Бога, як саме святе життя у всьому
і його джерело істини чистої
в Отці-Творці-Духові святому.
Знаймо про це і так діймо всі,
то спасемо життя і Душі святі.
А ми і прийшли сюди життям,
щоб іще повторно сказати це вам.

Тому, якщо ми так собі живемо,
то краще в діях-благодаріннях,
будучи в Житті, то і поклоняймося Йому
цьому всенаповнюючому Богу.
Він прийме нас і допоможе,
Він порадить і збереже,
Він подарує нам радість
і Себе дітьми продовжить.
Він нам щодня й щомиті
дає радість-випробування,
щоб ми могли Душами рости
і іншим прикладом допомогти.

Після розуміння істини цієї,
ми прозріваємо еством усім –
тіло спілкується чуттям з Душею,
ум свідомо знає наші дії,
а Душа радіє і шле надію,
що від тепер ми у всьому
прихильні Духові святому.

ЩИРІСТЬ

Ось така вона
є щирість свята,
що кожна Душа
у співрозмовника
якимось чином
відчуває її.

То хіба молитва до Творця,
яка по суті є розмовою,
не несе в собі здатність цю,
бо ж Творець чує у молитві
саме її, цю щирість, отаку.

Тому не будьмо лицемірами,
не займаймося словоблудством,
чи читанням віршів-молитов
так, лишень би, для годиться.

Так, говорімо зі всіма
проявами Творця

у тому сонці і воді
у тих рослинах і повітрі
у тих дубах столітніх,
чи у тій дитині однорічній.

ПОДОБА

Всесвіт, природа, людина
є між собою подібні
в діях на протязі життів.
Дерево виростає із зерна,
а далі пагони, стовбур, крона
і до певної межі
активно діє з весни і літо,
а потім готується до сну
на довгу зиму...
То так і людська суть
є необмірною величиною,
тією частиною у єстві,
яку ми називаємо душею.
Та все ж активне життя
з народження до старості...
Ні. Тіло й ум люблять спати
і таки потайки, коли темно у добі,
а от Душа невтомно все ж
топчеться на місці,
чи то мріями летить,
або і в ночі простори бороздить,
та і вона відпочинку бажає
від цього суєтливого ума
і бажаючого тіла.
Хоча й вона ангелами летить,
та коли тіло й ум скрипить,
то і готується собі
до того триваючого відпочинку,
коли уже відлетить із тіла
і в спокої шукає для себе
нове тіло для життя,
бо саме так Творець Душею
кожного із нас науца.

Ось так у космосі великім
проходять такі цикли,
де і Душа має термін
відпочити енергіям тим,
які ми звемо тілом
у проявах таких.

ПОКЛИК

БОГ – є життя і воно
собою творить святість,
хоча воно несе собою все –
і добре, і плохе,
та на Землі цій усе живе
має духовний стан
і у кожного він різний.

Тому й здатність сприймати і приймати
життя саме таким, яким воно є
допомагає нам рівень Душі
у розвитку в життях її.

Один сприймає легко,
з дитячою безпосередністю,
інший, поінформований школою,
вулицею, батьками, ЗМІ
про права й обов'язки суспільні,
вимагає цих змін від інших,
але з вигодами собі
і цим плодить негатив
для життя свого і всім.

А ще інший має розум,
то і дії його мудрі,
бо він сприймає життя
безпосередньо теж,
але уже діями своїми
сприймає і помилки свої,
як підказки для життя,
а хороше у житті,
як здатність передавати іншим.

То в такому набуванні
якостей позитивних,
ми проходимо життів чимало
і саме для поступів таких
ми й покликані сюди.

Покликані для росту й розвитку
через життєвий досвід до мудрості
тими успіхами й помилками,
бо мудрий за все ество дбає:
за свою зрілість духовну,
за розвиток в собі розуму,
за самоусвідомлення своєї суті,
за ту потребу необхідну,
яку тіло несе собою енергії такі,
які у своїй сукупності
і добавляють мудрості.

ДОБРОТА І ІЖЕ

Як вірою клянуться в Бога,
хоча довіряють Йому одиниці.
Так, майже всі навкруги
заявляють, що вони хороші,
бо в глибині Душі і ума
вони бажають жити у раю,
будуючи для вух інших
ті ілюзії і королівські замки.

Та така нещирість багатьох

опускає з небес на землю
і тоді людина страждає,
та і по факту життя не знає,
бо вона й не вчилася любити
і не вчилася доброту творити,
бо саме у дії вони
і є основою доброти.

Ось таке досить часто
ми зустрічаємо в людей,
які діють із вигод-користі
і тому є так далеко від істини.

СКАЛКА В ОЦІ

Цією мудрістю людською
відкриваються путі для пізнання
самого себе і світу цілого
кожним, хто розуміє це свідомо.

А суть приказки цієї
розкриває суть кожного
по взаєминах з іншими його,
бо життя наше в пристрасті
навчає жити нас так як інші
своїми інформаціями й поведінкою,
своїми законами й мораллю.

Тому й ми живемо
життям не своїм,
а життями інших,
наслідуючи їх діями своїми,
бажаючи винести на верх
свій стиль життя,
мету відкрито
і саме таким бажаним.

Хоча по факту цих дій
є наш стан внутрішній –
трохи інший показушному,
бо ми усе лихе ховаємо в собі
і воно є наша правдива суть і зміст,
тому що те лихе ми не вивчали,
а воно приходило ж нас вчить.

Окрім того в нас ядром є Душа,
яка до нас при зачатті прийшла
з тим багажем якостей позитивних,
якими ми не послуговуємося,
бо в житті ми жити навчаємося
саме так і саме того, що є в інших
і те чого навчають нас тато, мама,
садочок, школа, двір, держава.

Ось так ми втрачаємо своє істинне,
бо воно іншими не вітається

і батьки теж противниками цього є,
бо ми у місії своїй прийшли
саме їх навчити і допомогти –
очиститися від негативу предків наших,
щоб все таки очистити джерело родове
і допомогти Душам батьків знайти себе.

А наяву люди чесні, щирі
визнаються ізгоями суспільними,
бо вони хороше й істинне
мовчки несуть у собі
і такий же стиль життя у них,
який чомусь бентежить інших
докорами сумління і істиною дій,
бо на фоні цім проявляється їх
істинне ество з негативом тим
і та показушна нелюбов до таких,
бо вони мають любов у собі
і ще у тих зернах Душі,
які не проявилися в житті,
бо частково покрилися
бур'яном суспільним.

Наше бачення малості скалки
в інших з доброти і милості
є таким і тому, що із за колоди цілої
ми не здатні бачити їх більше.
То таке ж бачення великого брехуна,
чи то гордині, ненависті, зла
в іншому є теж проекцією
своєї колоди на інших
і тому там уже колода не одна,
а цілий склад проявів своїх.

КАРА

Нема кари більшої,
коли ігнорують нас,
чи зовсім байдужі...
А суть у тім,
що ми не любимо їх.

Так, один не може
любити всіх...
Бо тільки духовній любові
це по можливостях є.
То відкріймо себе так,
щоб любили нас
і першим ділом –
не маймо страху для спілкування,
для творення доброти
і самі страху не маймо,
що нас покарають боги,
що нас покарає життя.

Та тим часом самі ми

не покладаймося на богів,
бо часто плодимо пакості самі,
то й відповідаємо за них
тим, що караємо дітей своїх,
або заявляючи й таке із риком,
що любити не будемо їх,
бо, нібито, неслухняні є вони.

А неслухняні і є тому,
що і раніше вони від батьків
тієї очікуваної любові не мали,
а тут ще й покарали
публічно й лицемірно,
нахабно, чи упереджено
знову й знову заявили,
що покарані любов'ю.

Схаменімося люди всі
і не плодімо таке безглуздя,
бо так діють лиш амбітні дурні.
Любов'ю не карають...,
бо наяву було те зло, зневага,
чи невміння любов леліяти,
ту очікувану ласку і теплоту,
яка так дітям вкрай потрібна.

Ми тут скажемо для всіх,
що це один справи бік,
а другий іще гірший,
коли ми потакаємо у всьому
і ідемо у бажань дитячих на поводу.
Та і тут ще заявляємо усім,
що це ми любимо так їх.

Ганьба це є для людини,
яка не хоче вчитися любити,
давати і приймати якість цю
і отак, несучи це невміння
до жінки-чоловіка,
до стареньких, немічних батьків,
живучи сім'ями, родинами,
та все ж любові не спізнавши,
то саме цим усіх і себе
ми в житті і покарали.

Нема більшої кари для людини,
коли вона любові не спізнала,
або нею невміючи карала
і цими зернами жорстокості
своє життя і життя інших
цим негативом засівала.

ТІЛО

Не слід скептично думати про тіло,
бо проявляє енергію життя саме воно

усього нашого єдиного єства
воно врівноважувач, ніби то,
усіх енергій Душі і діючого ума.

Так, досить часто наш ум
організовує ті, чи інші дії тілу
своїми життєвими потребами,
а подеколи бажаннями в угоду.

Та все ж є і мета,
коли такі ум і тіло
в життєвій парі заперечують Творця
і наявність якостей духовних,
бо у них теж є
та псевдо радість-щастя
і та доброта з користі,
і та любов із за втіхи...

То скажемо усім –
як тільки людина
хоче вкрай погано діяти,
чи то системно сіяти
гнів, брехню, зло,
то там Душа страждає
і тут же наущає
хворобами, болями тіла,
даючи час поміркувати
над помилками своїми
і ум тоді здається
у готовності допомагати Душі
при хворобі, аварії,
чи в ситуаціях інших,
ніби то, безпричинних.

Та іноді й буває так,
що наш ум відвідає страх
при можливостях втрат,
чи з гординею несумісною,
або злочин тяжкий зріє,
то Душа передчасно
покидає таке тіло.

Тому, коли не здатні ми
молитися Творцю-святому Духу,
коли ми не здатні умом до змін,
то тіло допоможе завжди,
бо ми енергії ці святі
кожен здатен відчувати,
а це є поштовхом до пошуків
причин, способів і шляхів,
щоб все таки себе змінити.

Ось чому життя так вміло
навчає кожного через тіло
і коли ми прислухаємося до нього,

то багато хорошого й розумного
привнесемо до джерела родового.

НЕ ВІДАННЯ

Не відають того батьки,
що займаючись тілесними втіхами
такого то дня, року і числа,
бо то не факт що з дій цих
і зачнеться дитина в них.

Це відомо лиш Творцю.
Коли зустрічається сперма
і жіноча яйцеклітина,
то з відома Творця
і в готовності люблячих Душ
посилається енергія єднавча
тієї Душі, яка шукала батьків цих
і в цю мить твориться зачаття
нового, новісінького життя,
з якого виростає в світ мале дитя.

НАЩАДКАМ

Коли дитина пісяє щоночі,
а це, зазвичай, хлопчик,
то це не є по суті
недбале переохолодження,
чи пов'язана із ним простуда,
бо це є звичайний страх
за умови життя батька
у цій утвореній сім'ї,
в якій дитина і живе,
проявляючи цей страх
саме у спосіб такий
і органом тіла тим,
яким і зв'язані ці вороги
спільним життям цим.
Ось таке чуття дитини
цього не проявленого зла,
яке носить мама для тата.

А коли дитина більша,
то вона може бути
свідком таких дій ...
і уже виростає свій страх,
бо не знає як повідомити батька,
а друга страху частина,
щоб саме цим не втратити маму.
Тому то такий подвійний страх,
як підсилюючий стрес
провокує сечовипускання.

Цей страх він прийняв
від матері своєї,
за чоловіка її.
Якщо це є з народження,

то страх прийшов до мами
із зачаттям дитини
від іншого чоловіка,
чи то будучи у шлюбі
і продовжувала єднатися
енергіями з іншими,
а за ці її дії
і виростав у неї той страх
перед чоловіком,
чи у тих планах нових злих
для нього і цієї дитини,
який і чула вона,
будучи ще в утробі.

Коли цей страх
у проявах таких
стався у дитини
років трьох, чотирьох,
а то і пізніше,
то дитина може
чути страх мами
за її подружні зради.
То далі у цю сім'ю
приходить недовіра, зло,
які ідуть від батька
і, зазвичай, тут
руйнуються взаємини.

Цей страх залишається
на все життя в людини,
та ще в додачу
ту постидну зраду,
яка проявляється
у будь яких ділах-взаєминах –
ділових, сімейних, чи таємних.

То знаймо люди, знаймо всі,
коли сім'я утворена
не на коханні-любові,
то дитина майже завжди
хвороблива, або зла.
Потім хворобливість перероста
у ту недовіру до життя,
в апатію й байдужість,
а та дитяча злоба
переходить в агресію
і на все життя.

Ось так звичайна сім'я
стає кублом зла,
а в результаті розпадається вона,
бо тут свою лепту вносить
існуючий закон і та мораль,
які уже є традицією для ума,
який і невдало ось так

організовує подальші дії.

Ніхто не вивчає причини,
не шукають спільно джерела,
але наступні дії –
це зруйнована сім'я,
хоча перший шлюб
виписаний у долі був
на тій основі,
який духовний запас
принесла Душа для нас
із життів минулих.

Тому то від долі не втечеш,
долі конем не об'їхати
і літаком від неї не втекти,
та маємо можливості такі,
щоб у всьому покращувати її,
та тільки для цього часто
у нас ума досить малувато.

Тому на основі цього
появляються шлюби нові
із цієї нерозумної сім'ї,
та наступні шлюби теж
повторюють історію ту ж.
Тут потрібно цю науку знати
і кожному її прийняти,
що навіть в ситуації такій,
де росте злоба, недовіра,
то там є і можливості не нести
ці негативи далі у житті,
а то і цей шлак в Душі.

Навчаймося з розуміння,
що наше життя в помилках
і приходить саме нам і для нас,
щоб ми все таки змогли
(а ми маємо для цього здатність)
навчитися прощати і любити,
щоб цей життєвий хрест
був не тяжкою ношею,
а як дороговказ до гармонії взаємин,
до щастя й радості.
То в такому вулику живе
й мужніє любов богів
і навіть той в сім'ї розрив
проходить легше,
бо там любов жевріла
і дружба залишиться з дітьми,
та і енергії за ними
будуть пливти святі.

Ось тут кожен себе спитаймо:
чи щасливі ми в таких шлюбах,

чи матимуть діти наші оте щастя
і чи здоровим психічно буде
усе суспільство на Землі.

Написані слова розкривають суть
і можливі відхилення в долі-поведінці,
тому хай кожен знає, хто читає,
що таємне завжди себе проявляє.
Коли хтось психіку вивчає,
то на таких крупинках-дій
і бачиться завжди
навіть суспільний стрій.

ЧУТТЯ ЛЮБОВІ

Чуття відсутності любові,
звичай, проникає в нас,
бо і ми її не чуємо до себе.
Дійсно, вона не йде у єство,
а розгадка все ж в тому,
що її немає і в нас...

Чуттями ми сприймаємо рух,
рух енергій різноманітних,
та чутливими ми є лиш до тих,
які здатні до нас проникати,
у наше статичне єство.

Ми ж є створені любов'ю,
створені із енергій любові теж,
однак у нас пригнічували її паростки
з самого народження батьки.
Ми тягнулися любов'ю до них,
ми їм і несли її, та вони заклопотані були.

Так, ми протестували примхами,
плаксивістю, хворобами,
та батьки цього не знали,
бо вони уже тоді її не відчували.
Вони втратили здатність її чути,
а щоб її зберегти у собі,
то мали практикувати.
Вони не знали і їх їх же батьки
цього також не почали.

Людство втратило багато
із якостей духовних,
бо у виживанні своїм
всі знання і вміння відавало
на отримання матеріального
і це було результатом пригнічення
живої енергії любові в них.
Втратило й здатність чути
цю любов святу єством.

В «допомогу» батькам

прийшла школа і садок,
де на розвиток Душі
уваги не звертали,
бо в них програми такі,
щоб готувати із дітей
пристосованих до існуючих ідей,
до потреб людської спільноти
в цій подобі церков, держав,
з їх структурою вигод-користі,
де з усього й уся «вижимается»
вся енергія духовності й життя
наскільки те є можливим
і наскільки вирощений у нас інтерес
до цих зваб суспільних.

Тому дитячий ум у цьому
лабіринті інформацій-махінацій
не здатен леліяти у собі
іскорки любові і доброти.

Ось так батьками не дається їм,
як і дітям ця енергія свята
і діти не вміють її ростити.
Тільки деякі індивиди із дітей
здатні собою заявляти батькам
про свій голод на любов,
та батьки часто ігнорують
їх «голосне і хворобливе» прохання,
щоб вони все ж любили своє дитя.
Тому такі діти у житті є кволі,
вони не мають волі до устремлінь,
вони теж стають нечутливі
і є не придатними до істинного життя.

Дитина й навчилася у батьків
брати від життя усе і тільки собі
наскільки вистачає ума і сил.
Вона не вміє дарувати,
не вміє і ділитися тим,
що у неї є...,
вона з гордині не здатною є
і дари з радістю приймати,
бо їй легше вкрати, чи відібрати.

Чого ми батьки не вчимо...,
бо нема у самих доброти й любові,
а так часто у моменти скрутні
ми чекаємо її від інших
і найперш від дітей, батьків рідних.

Тому й просимо усіх:
навчаймо доброти діточок своїх,
то це є той живильний поштовх
для початку руху цих енергій
в дитині і в просторі.

Це є умова для ума й Душі,
щоб це єство відчуло цю любов
до себе і в собі до інших
у бажанні щирім рухом
і тим дякувальним словом,
бо сприймаючи і приймаючи,
починається рух енергій Духа,
той обмін-кругообіг живильний.

Тоді й ці ростки росли би стеблом,
а потім колоском, даючи зерна,
які сипалися б самі,
нібито, з таких рис характеру,
а потім і ум давав би знати
про цю якість людську – любити.

Вперше ум про неї гукне,
коли тіло до любові позве
і ось тоді уже ми умом
чути недостачу починаємо,
а далі, ніби, сніжний ком
в людині негативи проростають,
як на полі бур'яни,
бо не засіяли зерна любові у собі
на цій здобі – людській подобі.

То тепер ми маємо знати,
що для енергій любові
маємо створити умови,
щоб вона вільно могла
в нашому житті рости,
з добродіянь почавши
і ми можливість мали
вільно її приймати,
щоб це поле нашого життя
підсівати ті прогалини,
які допущені були
в дитячих і юнацьких роках.

Коли є рух енергій любові,
то тоді людина і відчує
недостачу їх в собі,
то появиться водночасі,
відчуття що її не люблять
і про що здатна заявляти всім
способами різноманітними
від ума свого відчуттів таких.

Це засвідчує, що прийшла пора
цю любов вирощувати у собі.
Любов, які всі якості Духа,
які притаманні чоловіку
починають рухатися лиш тоді,
коли цей рух проявлений у світі

з усіх сторін і в собі особисто.

Трошки є її в собі,
то подаруй ближньому –
і так почнеться рух її
і наростати у житті.

Даруймо любов, як і все
без очікувань вигод-користі,
бо якщо все таки таке є,
то побачимо відразу,
що таку любов не приймає ніхто,
бо по факту там її і не було,
а лиш бажання і слова.

Ось тоді у життя і приходять зло
у вигляді байдужості
і все життя втрачає смисл.
Так, той байдужим є
в кого любові не було і не є,
а в другого із пари у сім'ї
Душа у знеможі страждає,
та все ж в агресію не росте,
та й Душу закрити не посміє
у житті своєму,
тому часто такі носії
впадають в алкоголь, наркоти,
але це не вихід і це не допомагає,
бо цей яд лиш ум відключає,
а Душа іще більше страждає.

Подбаймо про Душу
умиротворенням і добродіяльністю
і оживе Душа любов'ю,
і знайдеться вихід
пізнавати щастя у житті,
бо часто у ньому є іще наші діти
і в них є частина енергій тих,
які ми любов'ю занесли до них.

А ті заяви про любов на словах
є лиш гучна облудна мова в тих,
хто лиш умом любов шукає
і тому в житті часто так блукає,
та часто у таких і Душа недужа
і є закритою, а тому
й на любов є порожня.
Тому такі й бояться любити,
і бояться її у своє життя впустити
бо енергій любові й не було,
та й прийти в закриту Душу неможливо.

Нема любові в більшості,
тому такі сьогодні кризи,
хвороби світові і бардак,

а спокою немає на Душі,
бо ми заперечуємо любов,
бо ми не бажаємо її в себе пускати,
бо не хочемо, щоб любили нас,
то це відкрита відмова від життя,
тому й присутнє відчуття,
що поряд смерть і кінець світу.

Однак люди знаймо,
що все живим у світі і є
саме завдяки тому,
що їх життя любить.

Тому таке знання дає шанс і надію –
любити і любимими бути,
бо то є щастя, коли ми любов чуємо
а чуття лиш і свідчить,
що ми життю радіємо.

Коли у нас є любов,
то ми можемо довше жити,
ніж записане на матриці
і це життя буде в радості
для самого себе й ближнім.

Тому й росимо усіх:
навчаймося люди любити,
навчаймося любов творити,
її давати і приймати,
то зможемо без хвороб жити
і зменшити роки від суєти.

Люби й живи, твори з любов'ю,
бо вона і є той Єверест,
на який виходять лише ті,
хто прийняв цей запрошувальний жест.

Буває, що людина мовчить,
та в неї все нутро кричить.

Справжню чуттєвість має той,
хто чує крик Душі, чи її шепіт;
хто чує її спів і бачить ті широти
у повній тиші при творенні молитви.

ДОБРОТА

Доброта – це такий стан єства,
коли ми маємо її в собі,
коли ми маємо можливості
ділитися нею з собі подібними.

Вона дає при діях доброти те
задоволення велике і святе,
яким ми радіємо і щасливі є
і за нас таких радіють і Боги.

Доброта іде до тих, хто дії всі
будує не з своїх вигод і користі
Її ніхто не може у цілім світі купити,
її лицемірством у себе не поселити.

Доброту не можна механічно передати
сину, доці, зятю, чи невістці.
Вона іде до тих, хто пізнав на собі
дію цих енергій святих,
а потім з розумінням починає
вчитися, в тому числі, і на помилках,
у тих стражданнях від докорів сумління
і все стараючись не повторювати їх,
маючи в собі благо і устремління.

Навчатися починаймо так,
щоби не плодити гніву, гордині,
жадібності, заздрощів, зла,
то це і буде початком хорошим.
А далі навчаймося дарувати вільно,
навчаймося приймати дари самі,
щоб ми відчували радість у собі
від таких і подібних дій.

Ось так діючи щодня
без хизи й показухи
для себе й для інших
щиро зі стану любові,
то ми пізнаємо смак доброти,
у нас розвинеться чутливість Душі,
а з відкритою Душею всі
і є ті прекрасні сівачі її.

Тоді і будуть перші зерна
і той перший хліб для Душі,
а маючи їх в собі, то уже свідомо
будемо мати здатність у собі
дарувати доброту собі подібним,
щоб і вони могли вирощувати її.
В добру путь вам, сестри і брати!

МУДРІСТЬ

Мудрість у людини набувальною є
із міркувань, спроб, вибору позицій
відносно наявних знань, фактів, дій
і лиш результат очікуваний
свідчить про досвід власний,
який і підтверджується завжди
в ситуаціях таких подібних.

Так от цей досвід особистий
і є позитивним у житті,
бо він формує у нас мудрість
і це є вже основа наших знань,

які ми додатково отримуємо далі
з тих родових джерел, чи від Творця
на тій чистоті і справедливості,
завдяки яким людина здатна
духовно розвиватися й рости.

Людина – дитина кожна
народжується уже духовною,
а от для життя в природі
і в середовищі суспільнім
їх першими вчителями
є їх чисті Душі і батьки.

Хоча, майже, для дітей усіх
саме життя і є той вчитель
в образі батьків, колег і друзів
і того оточуючого середовища –
і є той Бог для ества цього,
яким Він і водитиме його
в залежності від придатності
і наявних духовних якостей,
де людина протягом років
навчається досвіду і мудрості
у ситуаціях життєвих,
в цих уроках-завданнях
приймаючи мудрі рішення.

Для набування мудрості ми
й приходимо в життя, бо цього
від кожного із нас й очікує
Отець-Творець-Дух святий,
бо Він і є істинний учитель
на всі роки в ночах і днях
і саме таким нам і дає
для цього батьків здібних.

Тільки багато із батьків
живуть умом, а не Душею,
тому то й до узалежнених
фізично і матеріально дітей,
яких називають рідними
часто діють насильно
для задоволення своїх
мрій і надій підспудних
і забуваючи геть зовсім
про відповідальність святу –
навчати чесно й гідно жити їх.

Ось чому так багато завжди
конфліктів у батьків з дітьми.
Щасливі діти ті і є святі,
коли батьки навчають їх духовності.

Як показує наш досвід,
то цього навчати вже сьогодні слід

і в першу чергу батьків самих,
то тоді цей фундамент духовний
вилеліяний в дітях ними
втримає їх і весь світ
при будь яких буревіях
проти неправди, зла,
бо вони усе таки будуть
і є творцями любові і добра.

СІМ'Я

В сім'ї всі мають рівні бути –
яке вони і залишать самі
в родовому джерелі
для тих, хто іще є живі.

То хіба то буде краще
для сім'ї, родини, роду.
Нам треба створити умови їм,
де б вони мали допомогу
при потребі і ту волю дій,
яка б не принижувала гідності їх.

То так і диктат батьків
над дітьми у сім'ї
не дає індивіду зрости
особистим досвідом своїм
в пошуках істини й себе,
як і в створенні тих умов,
де житиметься краще.

Така зріла поведінка
сильних і здорових буде
прикладом для навчання
для підростаючого покоління,
а немічним і старим,
як можливість дякувати
Богу їм, то так і собі,
що саме таких їх виростили.

ДОБРОТА І ЗЛО

В чому суть доброго і злого?
Як ми, кожен, бачимо їх у собі?
Та вони по факту й діях
позитивом уже є,
коли ми бачимо і відчуваємо їх,
бо це можливість змінювати себе
і в цих життєвих змінах
ми ростемо всім єством.

Та тут слід розуміти
суть доброти і суть зла,
щоб вони показушними не були,
або собою в обох випадках
негативу у життя не несли.

Не треба надівати маски,
маски лицемірства
під дії милосердя і доброти,
коли вони не йдуть від серця,
бо це дії для Душі важкі
і є небезпечними подвійно,
бо ми розділяємо своє єство
на своє життя і життя для інших,
щоб показати доброту
і хороші устремління,
а по суті ми залишаємося самі
порожніми і є готовими тоді,
щоб вибухнути злом,
бо енергії негативні
втримати не здатні ми,
Душею і умом не дорісши.

Тому така «доброта»
заважає іншим жити.
Вона вносить неспокій
у той ритм життя інших
і тому такі «благі» дії
висмоктують сили,
а бажане є помилкою лиш,
бо ми в лицемірів інших
теж не бачимо результатів
намагань своїх у них
їх щирість розпізнати.

Навіть і тоді, коли ми уже свідомі,
виникають потреби в оточенні своїм
деколи правду сказати
на лицемірство гниле,
то обійдімося без зла у серці
і без крику із емоцій,
а розсудливо і з доброти
ту правду до ума того донести,
кому зважилися її сказати ми.

Ми діяти маємо так, щоб світ
не наплоджував обману, зла,
а ми умом свідомим
і від доброти Душі
маємо оберегом постати
у невідповідній зустрічі такій.

Не треба улесливих слів
і вибачень за дії отакі,
бо так ми шкодим їм і собі,
лишаючи лицемірства сліди
Отцю-Творцю-святому Духу.
А сказати твердо правду святу
без повчань, зла, чи гніву,
давши співбесіднику такому
на роздуми ту мить часу,

щоб озвалася його Душа,
то вона погамує гнів, гординю,
чи те зло, яке уже пламеніло,
щоб образити істину і Бога життя.

Доброта дієва, коли ми самі
у такому мудрому стані.
Тому просимо усіх і вся:
берімося умом до розуміння
суті доброти і зла,
то тоді і їх подруги
будуть з нами в друзях.

Не оминаймо брехні,
напищеності, заздрості,
якщо ми уже є свідком
таких дій, чи учасником,
то зробимо геть усе,
щоб негатив зупинити цей,
бо бездією, чи оминанням простим,
ми і даємо далі їм рости.

Порушник якостей Духа
не тепер, то в четвер
все ж зрозуміє помилку свою
і якщо його Душа і ум
не закриті для доброти,
то він знайде час і спосіб
виправити помилку таку.

А вона така проста спочатку,
то такий же й ум у їх носіїв,
бо помилки входять у звичку –
досягати мети за будь яку ціну,
відмовляючись від сумління докорів,
не реагуючи на спротив, чи то в угоду
тим нормам суспільства,
чи традиціям усталеним,
діють на перекір совісті,
правді і своїй Душі,
аби такі дії-помилки
одобряли публічно інші,
бо так вони поза очі потім
лицемірно посміються
над побратимом своїм
із такого от дурня.
А він потішений розмовами
зі зверхністю показною
опускається на суспільне дно,
та ще й несе це явне зло
своїй жінці, батькам, дітям.

Догоджаючи деколи іншим,
наслідуючи негідні вчинки,
не роблять нічого хорошого,

бо все у житті ми маємо самі
творити для себе з любов'ю.

Наслідування дій інших в злі,
то ми погрузаємо у негатив,
як свідчення того,
що не знаємо себе
і, тим паче, інших.
Тому інші, дивлячись згори
на таке блюзнірство нице,
відвертаються від нас таких,
бо діями такими ми не є зрячим
і несемо енергії в собі і навкруги
з гнилістю й смердячі.

Часто суть таких дій
лежить у нас самих,
бо з яким позитивом Душі
людина приходить у це життя,
то відповідно й діє наш ум,
притягуючи, ніби то, магнітом
саме енергії плохі такі,
якими наповнені ми у собі:
подібне до подібного й липне –
чи то хороше, чи то погане.

Тому розмірковування такі
кожному із нас і дають
усе самим собі й творити
і ці умови, які Душу веселять,
бо це і є та умова загальна,
щоб Душу свою зберегти,
зберегти планету і все на ній.

ПОМИЛКА – Є МИТЬ ЖИТТЯ
Даруємо ці слова тим,
хто суть свою зрозуміти хоче,
хто шукає істину життя
для покращення якості буття.

Бажаючим пізнавати суть цих слів,
чи зміст послань-повчань цих
і пізнати відчуття свої за результат,
то має прийняти той ритм
устремління безперервності.

Як розуміння недуг тіла,
так і розуміння страждань душі
допомагає духовно рости
і з благодаттю у житті іти.

Цим і зберігається безперервність
життя на всій Землі,
коли поколінням на покоління
накладається воно у роки,

якщо Духові Роду
вдається берегти
оте позитивне і хороше,
на чому Душа
по можливості має рости
у цьому пучку енергій,
яке проложене тілом
і тими діями ума,
де і може рости Душа.

Випадковостей у житті нема,
та справа все ж в тому,
що наслідки завжди є
після випадковостей таких.

Тому ми завжди їх
маємо зрозуміти самі,
що вони собою принесли
у життя нас самих.

Випадковостей нема,
бо для прояву їх
була причина –
чи то своя, чи родова
і тепер постала явно
у наслідках хвороб,
проблем, чи негараздів,
як підстава, як умова,
чи причина наслідків цих,
щоб ми, чоловік, могли
у цих умовах нових
своїм умом і чуттям Душі
створити такі умови у житті,
де могли б Душа і Дух рости
тими енергіями позитивними.

Потрібно знати всім,
що на цім путі не простім
у нас є життєва пам'ять
про це життя і дій у ньому
і ми не знаємо притьмом
усіх помилок в минулому.
І саме тут виростає гординя,
як помилка велика, що, ніби,
ми й жили благочестиво –
доброту й любов пестили.
Та чогось в житті нас б'ють
ситуації і факти безпощадно.

Та несподіваність їх
є дія Суцього в житті,
щоб ми все ж змогли
зрозуміти помилок глибину
у нашому великому Роду,
а сьогодні прийшов час-пора

і саме для нас і тут,
бо ми не знаємо причин їх
і заперечуємо умом те
своєю благочестивістю тепер.

Хоча в цю мить ще ми
починаємо проклинати
себе самого і все навкруг
за несправедливість Суцього.
Тоді ця помилка ще більш зроста
енергіями гордині, зла
і в такому стані ми
можемо тілом вмерти,
залишивши нащадкам
помилку не виправленою,
та іще й гординею
і злом обліпленою
для життя наступного,
лишивши тягаря ще більшого.

Велика помилка, чи злам,
зазвичай, в житті збираються
у той пучок енергій злих,
які так стрімко і несвоєчасно
з'являються у нашому бутті
протягом багатьох життів.

А ці прокльони Творця
за своє нещасливе життя
лиш упередженнями були,
щоб ми в цьому житті
не зробили більшої біди
і саме тому за дії свої такі
ми у хворобах, болях злягли,
або покине Душа це тіло зовсім,
можливо й на віки,
щоб із часом підібрати
такий час і місце,
такий ум і тіло,
які спроможні при житті
виправити ці помилки.

Тому то при житті
і із життя в життя
ми здатні навчитися
не повторювати помилок
з допомогою зрілого ума,
який діє свідомо вже,
а ці дії його
ми мудрістю звемо.

Ось так навчаючись усі
на помилках своїх,
ми маємо навчитися все таки
на наявних помилках усього людства.

Бо маючи можливість бачити їх,
ми не зробимо своїх
і тут зрозуміти слід усім,
що до всього хорошого, поганого тут,
чи на планеті всій ми, єство,
до всього цього є причетні
і то найтісніше і безпосередньо.

Нові ж зміни у житті і є умовами,
коли Душа є здатною рости,
засіваючи при житті
зерна любові і доброти
і на цьому розвиватися собою,
щоби було із чим,
цим енергіям новим
прийти у сонм святого Духа,
несучи гідно місію свою
на планеті і у Всесвіті великим
присутністю безтілесною.

Ось чому ці факти й ситуації
у житті не випадковими є,
маючи причини проявлятися
у певному житті,
щоб ми могли шукати
їх джерело і саме цим
шукати способів нових
у створенні причин
для ситуацій нових
менш м'яких, чи жорстокіших,
щоб все таки зрозуміти механізм
появи їх, як і ліквідації,
творячи доброту й милість
зі стану благої любові.

Тому на цьому пізнань путі
ми і робимо вибір усі
після наслідків таких
допоки не зрозуміємо суті,
суті цілісності буття.

Тоді ми кожен факт, подію
сприйматимемо свідомо
і вибирати теж не будемо,
бо твердо знаємо місію свою.

А це вже результат
і з ним ми знаємо вже,
як жити у ладу зі всіма,
бо нам підсвічує Душі свіча.

Ми маємо всі такими бути,
інакше прірви не оминати
ту небезпеку, той кінець,
бо саме нам Творець дозволив

спасати цю рай-планету,
якої не знали ці люди
нещасної галактики цієї,
бо так багато в ній
назбиралося енергій злих.

Люди, людоньки усі,
якщо маєте у собі,
хоча би трошки
милості і доброти,
то змінюймося самі
тепер і то на краще,
інакше без Землі
теж не буде
ні чоловіка, ані того,
що зараз є навкруги.

Помилка – є мить життя
і в житті її місце для навчання.
Помилка не є смерть,
бо мертві не помиляються.

Знаймо люди, знаймо всі,
що помилка сьогодні,
має можливість завтра в дні
бути благом геть для всіх.
Будьмо мудрими, люди!!!!!!!

БУДЬМО ПИЛЬНІ
Будьмо пильні всі
у собі і навкруги,
бо у цьому є можливості
тіло, ум і душу зберегти.

Ви подивіться люди,
що «творять» сьогодні старші юди,
що виробляють вони,
щоб подобу чоловіка втратили ми.

Підсовують по планеті всій
знищувальну зброю біологічну –
то свинячий грип, то курячий,
а то добираються й до корів.

Запустили різночастотний зв'язок
і добивають цим комах і пташок,
а там гниють дерева і їх плоди,
як і нематоди є кругом у землі.

І ми вже стали напівмерці,
бо ми готові приймати собі
той кара-на-вірус усі,
щоб все таки помирили ми.

Значна частина спільноти

готовою уже є померти,
інші мріють жити,
якщо сатані служити,
і та малість лиш буде жити,
бо вона уже готова
святий Дух берегти.

Нищать природу і людей у ній,
а язиками через ЗМІ несуть обмани,
щоб у діях входили в суєту і ми,
забруднюючи бездуховністю Душі наші.

Душевні страждання й тіла неміч,
всі слабості ума, який у виборах
схиляється до диявольських дій
у створених ними умовах безвиході.

Не здатні ми чогось у житті
прийняти якості любові і доброти.
Нас цього не вчили і не вчать,
та і ми не бачимо небезпеки поки.

Це продумана їх друга зброя
у цій війні психологічній,
щоб ми усі були дурні
і не шукали із Творцем молитви.

То в такому стані зневіри
ми повністю служимо сатані.
Ми дійсно хворі люди,
коли байдужість нами оволоділа.

На кінець ми усі зачакнемо
цим висохшим умом
і Душу гнилям засиплемо,
і вибухнуть ці енергії зла
вогнем великим і повсюдним.

Вибухнуть на планеті
всі запаси ядерні,
а тут смерч засух в природі
покаже істинність пророчу,
що вогонь очистить Землю
від байдужих, але ще ходячих,
залишивши де не де,
тих, хто якості духовні пряде.

Ці вибухи урану, газу, зла,
які спільно взривуть,
бо не дарма пророки відчували, чули
через віки людські голоси страшні.

Лиш носії енергій позитивних
залишаться в образах інших,
бо Всесвіт не може без них

і тому готує їм Юпітер.

Так, космос наш учитель,
а ми є ті учні,
які вчаться жити
і це життя творити.

Довірмося кожен собою
Всесвіту намірами позитиву
і діймо щиро і правдиво,
бо одна єдина можливість жити
зі всіма у взаєминах хороших
у радості і зі спокоєм на Душі.

НА – У – КА
Саме слово містить суть злоби
і на ділі дія науки
коверкає природний зміст,
як людини, то так і природи.

Вона здатна стверджувати
лиш ті факти і їх дії,
які відомі людині сотні мільйонів літ,
а в буденщині своїй буває,
що і уваги на ці процеси не звертає

Тому, нібито, відкриваючи невідоме,
а по факту описують саме те, що було і є.
Та лиш процес застосування
має широту значиму
у полегшенні умов буття,
чи то, як спосіб знищення життя
і тому поширення по темі
дає певну ідею,
дає здвиг у фізичній лиш
життєвій площині.

У науці в цілім світі
трудяться мільйони чоловік
у тих лабораторіях, інститутах,
та відкриття фіксуються як тут,
то так і на виробництві
саме тими, чистими людьми
у своїх помислах і Душами,
а той весь баласт до професорів
лиш писарі, чи логісти, або звичайні шахраї
які навіть не мають нюху і інтуїції
у пошуках позитиву таїн тих,
які відкриваються Творцем
по Його ж замислу, а людина,
маючи вибір, маючи здатність дій
у пошуках творчих і при чистоті Душі
приймає ці Знання із наявного простору.

Ось так людям відкриваються знання

і вони радіють цьому, дякуючи Творцю,
а далі таїна обумовлюватися стала,
і у-до-скона-лювати-ся почала
у середовищі матеріальнім,
покоряючи уми людські.

Ми, нібито, знаємо і про якості духовні,
поінформовані про їх дію у житті
і про той їх результат у стяжанні,
який і потребує невеликих затрат,
та людина й далі є тварина
у багатьох життях підряд,
застосовуючи виживання інстинкт,
чим продовжує рід людський,
та формувати собою, для себе і у собі
ту подобу до Творця і не спішить,
а навпаки умом гальмує,
бо багато інформації має,
що легше вкрати, обманути
і отримувати бажане те,
до чого думками ми звелися
в тих планах, мріях і надіях,
аніж у фізичній праці здобувати те,
та ще й набагато довше.

Не хочуть слухати й розуміти про те,
що діями такими обкрадаємо себе,
скорочуючи життя роки,
а то і після «досягнень» таких
ми часто стаємо у житті
інвалідами фізичними
і Душами страждаємо.

Навчаймося працею своєю
здобувати все потрібне й самі,
вкладаючи вміння і любов,
то в цей час суєти і смут
ми маємо здатність вижити без втрат,
коли і свої бажання зведемо до мінімуму,
як і витрати-марнотрати на будь що,
то цим полегшимо свій путь,
зберігши душевний спокій,
за який турбується наш Бог.

Духовні якості так переплетені
і гарно між собою взаємодіють,
бо мають божественну здатність
при появі однієї у когось із нас,
збиратися енергіями позитивними
у життєвих просторах наших.
Тому ми відчуваємо піднесеність,
наснагу, силу й устремління
і новизни у творінні.
Так, ці якості для єства
є вільними у своїй здатності

рухатися й мінятися формами,
бо в них усіх
є той світлий і чистий зміст.

Мабуть, матеріалізувати Дух
не вдасться нікому, бо він сам
при потребі матеріалізуватися
і маючи можливості є здатним.

Так побудований весь Всесвіт,
де фізичні енергії є середовищем,
де розвивається Дух по змісту й суті,
а Дух надає форми фізичні.

Так, наука шукає і пояснення дає
при повторюваності проявів явищ.
Та що науку направляє?
Чи думали ми про це?
Та ми усі чогось мовчимо
про ті польоти на Місяць,
Марс, Венеру й далі
на ці батьківські обійстя людства,
чи для вишукування місця
з можливістю продовження життя,
бо наука прагматична в діях
і їх все тягне без кінця,
а теза від духовного прийшла
зі знань і вмінь, які відкриваються тим,
хто творитиме позитив.

Коли говорять про Юпітер,
то це, нібито, про нереальність,
та Духу все можливо: у реалізаціях,
в просторі і на віддалях...
і там людина буде жити у цій формі,
як свого часу на Землі
з деякими змінами енергетичними.
Хоча вона сюди прийшла,
як мавпоподібна людина,
яка мала у собі ядро,
щоб зростати умом і духовно.

Ось так і вчені підійшли
до відкриття можливості
підготуватися до змін тілом
до тих умов життя Юпітера
і це є процес технологічний,
але ж є ось та вікова еволюція Душі
у цьому людському тілі...

То саме в цьому напрямку ми
і пишемо ці тези і орієнтири
для рівних можливостей усім,
щоб продовжити життя у цьому Всесвіті,
а коли чоловік дозріє умом

при здатності приймати ці тези і знання,
то прийдуть ті, які і поведуть
духовні енергії святі у інші світи.

Сім'я, школа, церква, наука
і праця творча, чи робота будь яка
має у собі моменти позитивні
і тут ми маємо навчатися самі
у цій прижиттєвій школі,
яка і є тим самим життям святим.

Готуймо, люди, кожен себе
для подорожей космічних
сьогодні й тут у прийнятті Єдиного
у тому різномайтті нашому,
приймавши все живе на Землі
в якості одній умом своїм,
що ми всі є сестри і брати
і маємо жити і творити любов святу.

А ЧИ ...?

Ми не є мудрим і хорошим,
ми є таким, як і всі:
любив приймати життя,
матінки часто не слухав,
батька деколи дурив,
та і начальству не годив,
не бажав подібним бути
на кумирів життя цього,
то в цих роках зрозумів,
що нікого нічому доброго не навчив,
хоча і правильно зробив,
бо до ума прийшло,
що тільки й знаю,
що нічого не знаю
і цим ні на що не впливаю...
то і добре те,
що цим нікому не мішаю.

ПОСИЛИ

Навчитись культури повчань
досить важким є для ума й Душі,
бо можна так невміючи
і тілу своєму зашкодити.

Бо посилаючи у простори
ці енергії для всіх,
то ми віддаляємося у цій дії
до безмежності і пустоти.

Про це свідчать часто
наші розчарування й тяжкість,
бо у Всесвіті нема пустоти
і вони заповнюються негативом,
тому ми й тяжкість чуємо.

Не все так просто у житті,
щоб своєю малістю
благі повчання нести.
Для цього потрібен Дух
і до нього звернутися вслух,
щоб Він у вільності своїй
ці енергії по всі Землі розніс.

МОЛИТВА

Дозволь Дух святий
усе єство своє звільнити
від болей, проблем і негараздів,
навчаючи цього вміння
і істинного розуміння
цих слів і дій у суті й змісті,
щоб вміючи відпустити
зі всього себе усе те,
що спокою не дає
періодично, чи постійно
нам в радості пожити.

Навчи нас вмінню
сприймати і приймати
ті якості духовні
настільки у житті цьому
наскільки ми до цього здатні,
щоб так їх і іншим дарувати
і тієї тяжкості від пустоти не знати,
щоб ми, люди, небо-ра-ки
ці енергії позитивні дарували
Отцю-Творцю-святому Духу
і з благоговінням посилали.

Бо на цьому тримається життя,
до цього ми тягнемось завжди,
бажаючи із незнання,
та все ж шукаючи
той єдиний путь
по якому усі йдуть
життями і ділами в них
возносячи святий Дух.

БАТЬКІВСЬКА ЛЮБОВ

У батьків, які любов пестили
у взаєминах усіх своїх,
то їй вистачає всій рідні,
сусідам, колегам, як і для тих
кого вони зустрічають у житті.

То в такій родині
виростають діти гідні,
вільні в діях
з відповідальністю за те,
чого торкнулося у них

око, вухо, чи чуття.

У люблячих батьків
нема дітей з поведінкою тварин,
нема байдужих, корисливих
і їх діти не будуть принижувати інших,
бо вони наповнені любов'ю
і будуть творчими у діях,
і мудрі рішення приймати вміють,
милість і милосердя несуть собою.

Так, вони зі святим Духом любов'ю
той зв'язок постійний мають.
Тому так Сущий діє,
бо Він зі Знань і Любові
за таких постійно дбає
і в потрібну мить їм допомагає.

Ось чому ми неодноразово
просимо батьків усіх,
щоб вони залишалися, як діти,
допоки підростає потомство
і поводитися з ними на рівних,
бо Душі знають про цю рівність,
тому й потреба є, щоб кожна сторона
відчувала й діяла так,
як для дружби і годиться.
То це свідченням буде того,
що ми, батьки, допомогли
їм, собі і Всесвіту вирости
воістину чоловіком.

ЛЮДИНА

Людина не свідомо в діях
більше подібна на звіра.
Людина свідомо є мудрою у житті
і такими хочуть бути собою,
чи хочуть стати, майже, всі.

Та якщо ми самі себе
відчуваємо одним із цих,
то так вважатимуть і інші,
бо цьому активно допомагає
та енергія просторова,
яка так люба нашому єству.

Тому часто наш розвиток гальмує,
або нас цьому не навчали,
та з появою бажань,
щоб нас інші шанували
за чоловіка стан,
то цьому вчитися прийшла пора
і відкритою має бути Душа.

Бо свідомо людина по суті розуміє,

що пізнала життєвий сенс
і зрозуміла свою духовну суть.
Тому ця невидима істина
не потребує самостверджень тут
і визнання її свідомості,
яка уже сама за себе свідчить,
як і той статус суспільний
втрачає для ума й Душі
значимість і важливість свою,
бо вона уже є чоловіком
і подобою схожа на Творця
в думках, словах і діях.

ШУ - ШУ

Прохання до всіх учасників,
хто є поширювачем слів
про насильство, війну, розпусту,
видалятися з усіх сторін.

Чогось це звернення просте
до операторів, власників інтернету
залишається, як звук у пустоту
і далі балочок не йде.

Так, це частина нашого життя,
і ми дотичні у виборі керівників,
тому й можливості є у них,
не засмічувати негативом простір.

Бо часто енергії інформацій цих
несуть навчальний і навіть спонукальний мотив,
чим збільшують собі підписчиків,
бо потреба є у саме у таких.

Так, суспільство сьогодні зле,
то для чого вчити всіх
розпалювати ненависть, ворожнечу
між націями і конфесіями,
міжсімейними ворожнечами в кіно, шоу,
де викривлене розуміння справедливості,
а сама суть життя, як сміття...

Якщо це є в житті, то хіба не слід
вишукувати способи,
як виходити з ситуацій подібних,
де життя є основою у всьому.

Одне право у людини – жити і творити,
і це слід знати всім, що спроби будь які,
що ведуть до страждань і смерті
є помилкою-гріхом тих,
хто до них дотичний –
чи то президент, чи той,
хто договір уклав, щоб за-кон-но убивати.

Пора зрозуміти вже вкінць,
що суспільство, земля, Всесвіт увесь
такий негатив собою несе,
нібито, уже до апокаліпсису йде.

І тому багато серед нас таких,
що вирішують у життях своїх
саме енергіями ненависті і зла,
бо і в ідеологіях церков-держав
начал духовних вже давно нема,
а проявлена зацікавленість є
і, що це їм з руки,
щоб піддані і прихильники
в постійному страху були.

Істину чіпати бояться вони,
а от брехню, чи те відчуття страху
вони стараються рознести шу-шу
між собою подібними.

Ось чому серед нас багато так
«споживачів» енергій негативних,
так багато війн, гордині, зла, як і тих,
хто підживлює цим «джерела» отакі
в інтернеті і різноманітних ЗМІ.

До них долучаються прозаїки й поети,
актори і інші митці, які за гроші,
чи щоб вдовольняти своє его
плюють на істину святу.

Та чи долетить плювок, чи ні,
та знати потрібно всім,
що такі пювки призначені усі собі.
Тому й просимо усіх:
припинімо будь який негатив,
щоб Дух святий у нас ожив.

ЧУТТЯ ЗМІН

Людство врятуватися здатне є
творінням любові повсякчас і скрізь,
умиротворенням і добротою,
бо вони відкривають ворота раю.

Лиш відчувши кожен у собі
стан умиротворення і спокій,
то народжується у нашому єстві
природне бажання нашої Душі –
творити доброту з любові
і приходить розуміння в нас,
що ми в життя життям прийшли
не по своїй волі і не просто так.

Ми починаємо відчувати вплив
на наші дії-поведінку певних сил,

і вже по іншому, свідомо,
вибудовуємо думки свої.

А за ними, як завжди,
починаються реальні дії
і ми наповнюємося енергіями,
які ведуть на позитивні поступи.

Саме так ми відчуємо у собі
той зв'язок із Сущим
і те відчуття єднання
наших енергій ества із ним.

Коли це чуття у нас виростає,
то, ніби, до нас приходить друг,
виростає чуття збільшеної рідні,
бо ми у світі уже не одні.

Це і є ті зміни поглядів і дій,
на життя і себе у нім.
Ми є інші в цей момент
і здатні зберегти цей експеримент.

ПОДЯКА

Благодарю Отцю-Творцю-святому Духу.
Благодарю Тобі
радість ту,
яку маю у собі
і за ту турботу
про людську спільноту,
за весь світ живий,
який і є
Джерело доброти Твоє
з довірою й надією,
що любов Твоя з'єднає
ці якості духовні
во благо всім і вся,
ким наповнена Земля.

ДОСВІД, ЧИ СИНЯКИ

Хрущі над вишнями гудуть,
а люди усе ідуть і йдуть,
та не знають біди в лекалах.
Знають, знають, та ще й багато.

Тому так багато негараздів і біди,
а люди не знають як із них вийти.
Та щоб виходити з повторюваності,
то маємо навчитися цього усі.

Бо ми уже три десятки літ
наступаємо постійно на граблі,
зневірившись до всього й усіх
і байдуже не дивимося на синяки.

Вже пізно повертатися назад,
щоб все правильно почати,
але ще не пізно далі йти,
щоб прекрасно закінчити.

Якщо чекати довго, то розгубимо все.
Тому вирушаймо у дорогу завжди,
або активно починаймо діяти
і постійно змінюймо себе.

Починаймо діяти і правителі також,
щоб наші дії позитивні всі були такі,
ніби то, ми все робимо як собі
і дії ці мають бути свідомими.

Бо іншого способу нема,
допоки цього не приймемо у житті,
як істину, як місію свою,
бо це наука, досвід, мудрість на віки.

ДЛЯ ВСІХ

Ми всі живемо разом,
щоб пізнавати життя радість,
щоб спільно мудрість надбавати
і всі труднощі долати.

Ми всі шукаємо пари,
щоб двома життями
будувати дім для сім'ї,
будувати мости на путі своїм.

Тому щасливі будьмо в радості
і ця радість буде для всіх,
бо ми не є її власники,
а тільки в місії своїй
маємо бути творцями її
у цьому спільному житті.

Бо тільки щасливі здатні
всі труднощі долати,
зустрічаючи щодня тих людей,
яких нам шле Творець
в наше благо і для всіх.

НЕВТІШНА ПЕРСПЕКТИВА

Виховані суспільством діти, люди
є по факту великі боягузи,
бо «виховання» несло в собі
ідеологію покори і страху.

Тому то у житті вони
у всьому бояться ризику,
бояться зробити вибір у тому,
де приймати рішення треба самому.

Нібито й назву мають – чоловік
і здатності є свідомим бути
в думках, словах і діях,
та переважає стадний інстинкт.

Для держав це вигідно з усіх сторін,
щоб маніпулювати й керувати так,
як забажається керівництву
із їх особистих вигод і користі.

Батьки теж не навчать шукати істину,
бо і їх так і до цього привчили
цими процесами перевиховними
всі держави на Землі
і їх поплічники церкви.

Тому то держави всі
витрачають гроші чималі
на, так зване, навчання,
щоб вирощувати з нас дурнів.

Сьогодні ще кагалом вони
талановитих купують за гроші,
та таланти ростуть від Духа,
а не від компютера.

Прийиження гідності і страх,
плодить із людей духовних інвалідів,
а це шлях до деградації людства,
бо без духовних якостей суспільства
не буде й керівників, а лише вожаки зграй,
які візьмуть в себе всі «якості» звіра.

ДУМКА

Хороша думка завжди
думаючого повнить
енергіями позитиву
а там і дії творчі наяву.

Хороша думка про когось
теж у простір летить
і саме так із думки
твориться якість у житті.

Тому навчаймося усі
творити у собі
діла хороші,
починаючи із думки.

ЧУТТЯ

Все, що робить нас щасливими,
енергіями блага йде,
бо щасливими нас робить
любов славнозвісна.

Тому такий стан єства
є саме тим по суті,
коли ми творцями є
життя свого і всього,
що з нами є навколо.

Ми родилися для того всі,
щоб доброту й любов леліяти,
а знаємо тому про них,
бо є самі чутливими.

У світі і в нашому житті
так багато енергій різних,
та лиш чуттями здатні ми
пізнавати і приймати їх.

Для цього маємо усі
центри тіла чутливі,
для цього маємо мозок,
рецептори, провідники, ум,
щоб пізнавати істинний розум.

Бо саме завдяки уму і тілу
ми Душами ростемо всі,
якщо тягнемося до позитиву,
а якщо ні, то залишаємося в лайні.

НАШІ ДРУЗИ

Чи багатьом у житті
ми можемо сказати,
що це наші щирі друзі
і чи про нас такої ж думки.

Не багатьом, а деколи
ми проживали роки
в затрудненні сказати,
що маємо таких друзів.

Так, і це не є простим
і не є таким складним...
Якась маленька грань
часто творить перепони.

Хай ще трошки, перегодя...,
то зробимо крок, як урок,
щоб так щиро змогли
до своїх друзів підійти.

Підійти і сказати ці слова,
поки ми іще є живими...
Підійти, обійняти,
руку подати і ці слова сказати.

А як приємно, якщо дія є,
коли очі до очей,

коли серце в радості
заледь не вискакує з грудей.
Скільки ми руку для вітань подаємо,
а от цей раз з тим теплом, що з Душі,
з тим потиском й словами щиро
ми отримуємо взаємини уже нові.

Буває дружба із дитинства є,
буває в юних роках виникає
та тут строки не основні,
а дії в ній і дія ця освячена.

Тому й просимо усіх, усіх,
бо і ми надіємось на них.
Збережімо дружбу,
бо вона в роду на віки.

Відкиньмо перепони,
бо нікчемні вони є,
а дружба собою набере
нової радості й довіри.

ДАР, ЧИ ВТРАТА

Програти, не значить втрата,
бо це лиш епізод життя,
а, можливо, вона вічна в суті
так, як вона ростуча й творча
і наші падіння короткочасні,
невдачі і проблеми маленькі
у наших днях, роках, життях
свідчать, коли свідомі ми,
що маємо вставати після них
і гідно в житті іти,
доброту і радість життя нести
в самому собі
і щедро роздавати
собі подібним.

Наша втрата, то є фактично дар,
бо та наша втрата до іншого пішла,
як потреба в оточені цім,
як можливість собою ширитись...
Вони й проходять певний цикл,
чи то певне коло енергіями своїми
в рості й розвитку своєму,
або є зміна енергій на інший вид.

Тут слід розуміти всім,
що світ і всі речі в нім
мають свої шляхи-манівці,
по яких вони йдуть
і радість й щастя
у цілісне життя несуть.

Знайшли, то не радіймо,

бо воно й було нашим фактично.
Загубили, то тут не плачмо,
бо воно від нас пішло
саме до нового того,
кому воно Всевишнім послано.

То це дар, чи втрата,
а як вони прийшли до нас –
чиєюсь втратою, а нам у дар?
Ось таке джерело надбань...

МУДРИМ Є

Наскільки мудрим є те,
коли навчимося розуміти ми
всі слова, всі наші дії,
ситуації життєві, чи думки,
бо будь що з цього,
нібито, появилось випадково
у нашому житті –
в собі, чи від когось,
та по факту скажемо усім,
що випадковостей нема зовсім,
а є для нашого навчання,
для нашого розвитку і дій
в позитиві, чи в негативі.

Тому розуміння таке
і відповідні знання дає,
то тоді мудрість така
від вибору варіантів,
відмовляється сповна
і діє справедливо,
не опираючись від значимості,
від сьогоднішніх потреб,
з наявних можливостей,
чи залишити все так як є.

ЧИСТИЙ, БО ЩИРИЙ

Чого ми так чутливі
у розмовах із дітьми
і так мучать докори сумління,
коли обманюємо ми їх?

Чого так обережно
підбираємо тему і слова,
коли хочемо обманювати.
Вони дійсно чутливі, чисті
й світлі умом і Душею,
а ми боїмося цієї чутливості
у гідності і справедливості,
бо ми суспільством вже пошкоджені.

Ми пошкоджені нашими умами,
способами негідної поведінки,
а над усім оцим висить

те колюче хульне слово
за фальш в інтонації розмови.
А діти такі чутливі,
бо вони іще чисті, щирі.
Будьмо самі чисті й щирі,
то і в інших ми відновимо щирість.

ЯКЩО ЩАСЛИВИЙ

Якщо щасливий, то і мудрий,
бо весь досвід з нами буде
і ми не озиратимемося в минуле
у страху за невіршені помилки,
а у стані щастя мудрий завжди
постарається виправити свої гріхи.

Щастя ж відкриває Душу,
а там доступ до всіх Знань,
то є в усьому й скрізь зов її,
а не ті оправдання прості,
що, ніби то, гени не обманеш,
чи кров до крові тягне...

Хоча є й таке при житті,
то то вже дія виховання
і прагматичного оправдання,
щоб не брати відповідальності.

Знаймо люди, знаймо всі,
що Душа кожного веде
тільки в позитиві,
аби ми чути її могли
і навіть споглядаючи на красу
ми приймаємо з природи доброту,
а Душа уже сама веде
на нові добрі вчинки.

Більшає років життя,
та втрачає тіло й ум,
бо нема фізичних сил
і ум уже в житті
не є головним...

Тут порядок слід навести
у цім храмі-тілі,
щоб чистотою й світлом
він виблискував для всіх
з тією мудрістю ума,
то і світла Душа
відкриватиметься сповна.

Ось так мудрість прибува,
а ум свої амбіції втрача.
Ось так Душа виходить на простори,
а тіло шукає тихого кутка.

ПРАЦЯ, ЧИ ТО ТРУД
Людина любить працю,
як інших, то так і свою,
особливо ту, в яку ми
вкладаємо частину душі.

То так і серед людей:
батьки стільки любові
віддають кожен день, роки
і тому вони такі бережливі
до творінь своїх у дітях –
в їх красу, поведінку...

А діти не вкладають
свою творчу працю
спільну, чи вже окремо
у процес життя батьків,
тому так мало серед них є тих,
хто любить просто так
саме тих, хто їх родив.

Ось так без пояснень
в творчій праці завжди
є частина нашої любові,
тому й вона завжди в радість.

А смуток, важкість, труд
у життя проблеми несуть
і ці енергії відчуття дають,
вічну втому й недостачу.

Тому то все живе на землі
знає різницю цю,
знає і її ціну,
знає й дію благодаті її.

Творчу працю ми любимо завжди,
а та, що вкладена нами в чада,
то вона така велика є,
яку ми здатні оберігати
до кінця днів своїх.

Бо навіть зупиняється світ,
життя втрачає зміст,
коли в дітей горе, чи біда,
бо саме тут таке чуття
тих необмірних втрат,
закладених в наших чад
здоров'ям, умом, душею,
навіть не задумуємося й на мить,
що вони є такі ж, як і ми
тими сестрами-братами
перед нашими богами.

Таке приземлене бачення
істиною життя оправдане
і наш прагматичний ум
оцінку його в собі несе,
бо пам'ять все ж береже,
коли тіло немічним стає
і ум можливості керувати втрачає,
тому аж в кінці вголос заявляє
і очікує подібного дбання,
яке віддавав дітям сповна.
Очікує часто й часто,
бо ум вільний від занять,
то все ж бурчить і бурчить,
або хоче, та не може щось зробити.

Ось тоді приходить розуміння
і ум у тиші вивчає свої дії
у помилках і позитивах,
набираючись мудрості
у тій простій істині,
що любов має бути чиста,
а не в тих вкладах, цілях,
чи в очікуваних поверненнях.

Тому сіймо доброту й любов,
то і праця буде мудра і в любові,
тоді й між дітьми і батьками
гармонія взаємин буде вічна.

ВТОМА

Велика втома не тілесна,
а та втома, яка подеколи є
на ніжних пелюстках Душі.
Бо легкота фізична
робить з нас паразита
і вивільнений час
ми витрачаємо для розваг,
які несуть в собі
енергії марнотратні,
різні збочення й похоті,
які собою не несуть нічого
у життя хорошого:
ні тілу, ні уму, ні, тим паче, душі,
бо ми не шукаємо суцього в собі.
Втомився тілом – відпочинь
і відновиться сила,
а коли сам, чи хтось
у душу тяжкість положив,
то ми страждаємо день, місяці, роки.

Тому створюймо такі умови
своїм умом, життям,
щоб Душа у радості була,
то тоді зникне й втома,
тоді вона й радість понесе

у кожна клітину тіла,
у кожна мить ночі й дня,
у кожні взаємини зі світом,
бо благодатний стан єства
є основою всього нашого буття.

МАЛЕНЬКІ РУЧКИ

Тоненькі пальчики рук
дитячого єства так міцно
й чіпко ловлять рух
наших дорослих рук,
стверджуючи можливості
і ту рівність духу у житті,
такої ж істоти подібної.

Така жага до життя у них,
та довіра в діях
і впевненість у собі
розкривають велета
і ми маємо допомогти
цій істоті зберегти
цю волю й гідність,
яку вони принесли
цим життям від богів.

Поміркуймо самі...,
де все це ділося у нас,
а споглядання такі
піднімають дух і міць
своєю радістю чистою.

КРАЩЕ - ЛЕГШЕ

Подібність, нібито, є
у цих словах: краще –легше,
або якщо легше, то і краще,
та чогось в бажанні до кращого
ми загублюємо легкоту,
бо там зусилля, боротьба
і ми вже повністю собою
входимо діями в суєту.

Та легкоту творити слід
саме творчими ділами,
бо процес творіння дає
відчуття радості-задоволення
і це нам сил добавляє.
Ось тому легкота чується душею,
а те, що краще оцінюється умом.
То чи краще, то чи легше
для життя нам є потрібне
маємо знати тепер тільки ми,
або зрозуміємо лиш через роки.

ОБРАЗИ І ОБИДИ

Образи і обиди –

у словах синоніми ніби,
та мають між собою
відмінність деяку.

Образи є тінь зла
і вона несе усім
той негатив,
закладений у нім.

Який розносимо ми
у сім'ю, друзям, в колектив,
або енергетично й тим,
кого зустрічаємо в дорозі.

Образа виростає з нас,
або ми приймаємо її від інших.
Вона вже є портрет у нашому умі,
який носимо для суспільства ми.

Бо вона є образ,
особиста маска,
яку носимо, як лицемір
і на неї молимося.

Образа самооцінку піднімає,
гординя груди розпирає,
а коли єство їх назбирає,
то уже доволі зла у собі має.

Ми не дозволимо його торкатися
цього образу зла, та й перечити,
тому ми в такому страшному стані
готові ображати далі, або вбити.

Вона є не тільки наша,
а й усіх незнайомих і близьких,
кому ми її принесли в люті,
давши і додавши, щоб прийняли.

Цим полегшити вантаж,
хоча і тимчасово,
бо вона притягне все ж
нам негативу додатково.

Бо цим ми здатними є
збирати всю навкруги
до певної пори, чи часу,
бо не вміємо її спіймати.

Образи коять завжди ті,
чиї статуси опльовані,
або его принизили їх
і тому піна з рота летить.

О-біда, кричимо ми,

бо це біль у нас
і вона є тільки наша,
а палить життя вона,
не менше ніж та образа.

Обида по суті є своєю
і нами ж вирощеною.
Вона торкає нас вогнем,
що є вічним і святим.

Обида в середину іде,
коли ума нема прощати
і вирощуємо бездією цією
для свого тіла онко-гниль

Однак в обиди ми
можемо прощення попросити,
або й спитати у обиди:
чим запросили ми її.

Тому наша сутність завжди
прощає і готова є прощати
своєму брату, чи сестрі
у цю мить і при житті.

Для обид прощення досить,
а для образ належить
все життя ці енергії нести,
бо зло їх не може відпустити.

Наші втрати будь чого –
чи то очікуваних грошей,
чи статусу-посади,
а може тих речей
до яких ми звикли
усі корінням з образи.

ВІДПОВІДЬ ВАЛЕРІЮ ВЛАСЮК

Якщо допис, твір
не залишає в читачів
позитив, чи негатив
для їх сердець, умів
з емоцій, чи відчуттів,
то тут коми, рими,
чи та мильна жуть
нічим не допоможуть.

Якщо допис не є
поетикою, чи прози чуть,
бо в норми не входить,
які обумовлені ким...,
то і дописів ми робим
лиш два, чи один,
що є стандартом тим,
який не є порушеним.

То звідки могло в нас
вирости те зло,
яке ігнором названо.

Ось і весь отвіт,
Валерій, Вам
і залишимося ми
при думках своїх,
з яких формують усі
мову усну, поетику, пісні,
чи той сарказм і гнів,
що так довго у Вас зрів.
А може Ви начальник є великий,
чи його помічник якийсь...?

пс А в цілому це підказка є
для нас і вас,
бо ми щось плодимо таке,
чого не хоче Сущий.

ЗНАННЯ

Чи багато прочитає
у сміливості своїй
увесь текст до кінця
в пошуках гідного життя,
заявивши відкрито
у відгуках тут, чи у собі,
будучи свідомим того,
що життя на місці не стоїть.
Все тече, міняється –
щось таки добавляється,
а щось і забувається.
Колись орали волом,
а тепер ширяють літаком...
То краще знати, чим не знати –
куди життями ми ідемо:
хто нас веде, чи самі йдемо?
Буває, що багато дехто знає,
та світом лиш Творець волю діє,
а от себе пізнавати у можливостях,
то й світ при потребі відкриється.

Знати, чи не знати себе і світ???
Даймо самі собі на це отвіт...,
читаючи ці рядки далі,
бо вони є той струмок із джерела,
з якого й зачалось життя,
формуєчись в ріки-держави,
а тепер у прийнятті в океани,
що і є планетою чудовою,
наповненою й нами.

Знаймо люди, знаймо ми,
що все життям і в житті
до когось є в довірі,
когось шануємо, чи любимо,
комусь словами і поведінкою
умом себе уподібнюємо.

До когось ідемо служити,
або й на роботу ту,
де є господин-керівник
і ті люди біля них –
у місті, чи то селі,
у дворі, чи школі,
де ми усі у випадках всіх
майже скрізь і повсякчас
живемо зовсім не випадково.

А саме подібністю ми є такі,
збираючись в гурти,
бо навіть народжуємося,
живемо, працюємо саме там,
де ми усі маємо Душами рости.

І місце визначає нашу поведінку,
і воно ж визначає стиль життя,
і ті слова, і дії ті ж, які
притаманні все таки
цьому середовищу й землі,
де ми маємо духовно рости,
навіть не задумуючись над цим,
а коли до нас усе ж таки
приходять такі думки, слова,
чи в ситуаціях таких беремо участь,
то це пробуджує нас від сну,
сну ходячого і тому,
що ми маємо можливість всі
вчитися бути подібним у діях,
у думках, словах і проявах
на Отця-Творця-святого Духа.

Кому служимо в житті,
то того і є раби.
З ким живемо у собі,
того і є дітьми...

Коли і як говоримо ми
оці слова в подяці, чи проханні,
то так і формуємо життя
і ці енергії вирощуємо такі ж.

Послідкуйте за словами своїми
після читання цього послання
і тоді пізнаєте – чиї ви слуги,
чи вільними є і куди йдете.

Це суттєво і значимо для себе й Душі
і цим ми напрямок визначаємо в житті
і в життях нащадків наших,
бо саме сьогодні й тут
ми вже будемо знати –
богатих, чи багатих

ми хочемо бачити їх...,
бо словами цими:
Господи, Бог, Отець-Творець-святий Дух
ми й збираємо відповідні енергії для них.
Тому прочитайте самі і на самоті
до кінця і тоді будемо знати
до кого себе причисляти,
куди знання, вміння, чи силу направляти.
Не даваймо зразу осуду, оцінки,
розсудливо спостерігаймо за собою –
що відчуваємо ми
і які емоції нас відвідали,
бо, можливо, ми
й не думали над словами цими,
хоча і істину в них вкладали,
та саме енергіями цих слів
ми вносили в себе негатив
тими негараздами, бідами й хворобами.

А при нагоді опишемо їх суть і зміст,
маючи можливості від тепер
себе причисляти до помічників, слуг,
чи послідовників духовних,
слідкуючи при читанні,
що відреагує в нас і як
тіло, ум і Душа.
Якщо там обурення, зло і користь,
то це Господь нас підносить,
якщо у нас йде вагання, боротьба,
то є Боги життя і все у нім,
а якщо дяка, тепло і радість,
то це любов до нас приніс
Отець-Творець-Дух святий.

*Господи, ми раби твої,
взаємовідносин твоїх,
встановлених ідеологіями
й законами твоїми
і кожен наш крок і рух
в житті прописані
помічниками твоїми,
бо ми й належимо тобі
тілами, умами і майном,
працюючи на тебе
й прислужників твоїх.
Дітей народжуємо для тебе
і вчимо їх жити у страху й покорі,
щоб клопоту було менше тобі,
вітаючи в них нахабство,
жорстокість, силу, зло,
бо енергії такі у виживанні
дають їм першими стати,
дають авторитет, посади,
більше грошей і вигоди.

Поряд з тим соромимося ми
і цього навчаємо діточок,
щоб в любові бачили лишень
звabні плотські втіхи,
що милість і доброта
приводить до жебрака,
що милосердні люди,
то життєві є невдахи,
що щасливі лишень ті,
кого бояться вся і всі,
та й ми, батьки, за гроші
готові тобі віддати
честь, совість і Душеньки свої,
і ті духовні надбання родові,
аби ти лиш давав огризки,
кидаючи їх під стіл,
бо з тобою поряд
ми не гідні сісти.

Ти Господин сьогодні
є над нами і ланами,
придуманими грошами,
як і над усім на Землі,
а може й далі родичів маєш,
бо кудись тими ракетами літаєш.
Ти могучий, ти всесильний
і хитрістю бажасш знайти
джерела духовності ті,
де хрестом життя воздвигли,
щоб ними заволодіти,
шукаєш і чашу Грааля ти,
бо і надра космічні,
і ті вайтмари
не дають тобі заснути...

Ти сьогодні людство опустив
в поведінці, словах і думках
до стану скотини – аби поїсти;
відучив їх міркувати
і зерна мудрості шукати
словами тими чужими,
в яких вони уже
своїми скудними умами
не знають суті й змісту
свого життя й себе.
Вони й тебе уже
господом-богом назвали
і моляться тобі без усталі,
то порівнюючи тебе з синами,
а в тебе тільки плоть людини,
хоча нутро і ті дії
є диявольськими нині.
Тому, возсівши в трон
і взявши в руки дубинку,
та корона не сховає ріжки...

Тяжко буде всім,
від спаскуджених умів,
будучи тілом від Творця
і, маючи духовності зерня,
будемо й усім єством
суспільну інформацію
за істину сприймати,
бо вона буде в садочках, школах,
в трактатах наукових,
як брехливий стиль
у наших діях-поведінці...

Майже все людство на Землі
ростиме в ненависті і злі,
нищитиме усе живе в природі –
на землі і в ній, в повітрі...
і в такому стані почне гризти
свої хвости, торкаючи роги
кричати несамовито і той рев
людини, як скотини, зіллється
з вибухами урану, газу на землі,
як і говорили пророки –
прийде кінець цим несамовитим,
цим злим на матінці Землі.

Тому тобі, невтомний сатана,
який вже міцно є у наших головах
віва, віва кричатимемо ми,
як князю над людьми!
Хай згорить ця Земля
і ми із нею дотла,
але перед цим
дозволь віддатись оргіям сповна
і плач алкоголем і наркотою гасити,
хай рев покриється реготом несамовитим,
а для цього кинь мені іще дачу і магазин,
а суперника мечем проткни,
бо ми теж хочемо поживотіти
під крилом твоїм
і при такій свободі
в оці роки передпророчі.

*Бог є все, що є видимим і невидимим,
Бог є життя з усім хорошим і плохим
у єдиності своїй і джерела одного
з якого все начало і все почало
з тих енергій, які здатні
це життя життям тримати
і в якому ми можемо навчатись
доброту творити і любов леліяти,
перебуваючи в постійному русі
і часто не обдуманого, а в суєті.
Тому ми й сприймаємо Його,
так як є насправді воно,

але й розуміння є, що хоч інколи
свідомими можемо бути
і в ситуаціях життєвих
можемо вибір робити –
чи то умом прагматичним,
чи то прислуховуючись порад Душі.
То саме це і свідчить собою,
що ми підросли Душою.

Та і Душа нас часто вчить
докорами сумління, болями,
якщо ми схиблюємо зі стезі,
якою йдемо, шукаючи істини.
Тому й славословимо життя,
назвавши його Бог і славословимо тих,
хто йде вже впереді, а це ж посланці
Отця-Творця-святого Духа
і кожен з них має наймення –
Ісус Христос, Гуатама Будда,
Муххамед, а чи Велес і багато тих,
кого життя навчило пізнавати
і якості духовні приймати –
а це вже вчителі Духа,
святі старці і інші ткачі,
які орієнтирами є для інших.

Тут є місце для істинної молитви,
тут доречні прохання про навчання,
про підказки, чи допомогу при скруті.
Тут ми свідомі благодарувати Бога
за це життя і все в ньому,
бо вже проявлені по образу ми,
хоча подобою іще грайливі,
бо пізнали ту батьківську любов
і вже часто спроможні відхиляти
всі спокуси Сатани умом.

*Отець-Творець-святий Дух
є безначальним і без кінця
в просторі і часі
в своїх творіннях і повчаннях,
які він посилає дітьми, як Знання,
якими мудрості навчається людина.
Отець-Творець-святий Дух
у кожному житті є та вершина,
де уже чоловік приймає сповна
в своїх діях, словах, думках
мудрість святого Духа.
Він по факту уже є
на порозі дому Отця-Творця,
знаючи митарства Душі
в тих станах енергій проявлених
від піщини до тварини,
як і ті літа життів
у тілах людських,

в яких більше ми
схожими на тварин були
і на основі інстинктів і рефлексів,
як частина природи,
і з нею у взаємодії й жили.
Однак ум почав пізнавати
свою вигоду й переваги,
щоб бути верховою
над собою подібними й природою
і з цього роздвоєння єдиного
й почалася ця суєта сучасна,
в якій ріс і розвивався ум
до самоусвідомлених дій,
коли усе єство в усьому й скрізь
діяло в гармонії собою і зі світом всім.

Тому то перед фінішем таким
ми й побачили себе, як Душу,
побачили з цього стану єства
усі етапи нашого життя.

При господу ми навчилися жити
і при ньому ми змогли зрозуміти,
що є іще щось цікавіше й краще –
то це і є той БОГ нашого життя
і ми його активні будівничі,
бо тут і можливості зростають,
і умом ми все таки здатні
умови свого життя міняти
уже свідомо, бо усі вже дома
у взаємодії тіла, ума і Душі,
навчившись Душу знову чути –
її підказки мовою ситуацій,
фактів, негараздів, проблем,
у болях, бідах і тих дилем,
які роздвоїли життя наше,
бо ми свідомі вже тепер,
що часто діяли від бажань
нашого ума і тіла
і ними закривалися від Душі,
від істинної реальності
нашої присутності на Землі.

У-ра, у-ра!!! Ми в житті, ми в Бозі
і уже цілком у змозі
мудрість формувати
своім умом свідомим,
який із життя в життя
навчається Душу чути,
бо саме в поєднанні таким
ми й наближаємося єством своїм
до Отця-Творця-святого Духа.

Тому цей наш поділ є умовним
для навчання і для розуміння

Вами, як Творця дітьми,
щоб небезпеку усі узріли
і цю мудрість віків прийняли
для творіння якостей духовних
в цю мить космічну таку
неоднозначну й не просту,
коли зло й ненависть,
користуючись зневірою
й байдужістю у нас
веде до пропасті цивілізацію.

Так, поділ є умовним
і саме в послідовності такій
росте й розвивається людина
своїм умом і Душею.

Так, більшість приймає Бога,
як життя з усім, що в ньому є,
але тут є присутньою уже
та ще не усвідомлена поведінка,
яка віками в нас була
і ми славословимо господа
із того нерозуміння, і того страху
перед величчю природи і того Творця,
яких усе таки ми намагаємося обманути,
а от начальника-вождя-господа...
не так то просто і не завжди,
бо він є скрізь –
у нашому способі міркувань,
у здатності плодити словопотоки пусті,
у наших діях-поведінці.

Тому людство і має пороків стільки
у підлецуваннях, брехні,
або у тому емоційному злі,
чи то у знятті проблем взагалі
готовністю і здатністю убити –
і вбиваємо бездумно і без потреби
усе живе і собі подібних,
бо ми уже живемо майже всі
у тій моралі суспільній,
у тих ідеологіях державних,
по навчаннях і вказівках господніх
і по тих оправданнях законних
їх дій і помилок, як і своїх.

Ми усвідомлювати починаємо
життєву суть і його зміст,
виростаючи умом до умов,
коли життя проявляє радість,
коли ми навчилися творити її
добродіяннями і милістю самі,
то змінилася і життя якість.
Тут ми уже шукаємо у собі і світі
ту реальність і цілісність святу

і те енергетичне джерело,
яке уже у нас любов'ю визріло.

Зникає з нашого життя страх,
покора і та двоїчність у виборі,
і та розчепленість ества,
бо ми навчилися жити і любити
і цим уже є в потоках
енергій святого Духа.

Ось таку подорож в життях
проходимо в основному усі,
допоки не узріємо в собі
ту подобу і на Творця подібність
у кожній думці, слові, дії
і цим умиротворено й свідомо
направляємося життям усім
до святого Духа, у вічне лоно,
бо саме так із стану піщини
до пізнання істини в людині
проявляємося чоловіком тим,
в іпостасі тій, у якій появилися
по задуму й у творінні Творця,
ми й проходимо у рості й розвитку
цей не простий і не легкий
в усіх життях цей шлях життєвий.

Ось такий є фініш життя
усього нашого ества,
коли ми святому Духу
віддаємося сповна,
пізнавши істину
в якостях духовних,
з легкотою відходячи
потоками духовними
в океан святого Духа
енергіями чистої Душі
уже без тіла і ума.

ПІСНЯ ПРО ЖИТТЯ У СЛАВУ ТВОРЦЯ

Люди, допоможімо
кожен сам собі
бути чоловіком
по змісту й суті,
по образу й подобі
Отцю-Творцю-святому Духу
і матінки Природи,
як їх частиночка мала
у цьому коловороті
енергій Всесвіту усього.

Не цураймося істини,
не шукаймо мочі
у тих богів,

людьми придуманих.
Розмовами-молитвами
очищуймо себе самі
і малістю своєю
до величі прихилиймося,
бо все, що нам потрібно
для життя й Душі
нам кожному дано при зачатті
і воно приходить завжди
в певний час і в те місце,
а інші бажання є від ума –
покроще і побільше,
та вони ж несуть собою
всі негаразди із бідною,
забираючи літа життя.

Не будьмо господами,
життю даючи вказівки
й Творцю-святому Духу,
щоб подав нам щастя і любов,
той хліб насущний...
Хоча ми віками дожили
до стану споживачів-жебраків
і тепер такі болвани,
що насміхаємося над основами
життя і святого Духа.

Нас праотці навчали,
бо вони істину знали,
що при творенні молитви,
руки піднімати слід
долонями вперед
вище голови
в запясті,
бо вони є передавачі
і енергій приймачі
для ума у цьому тілі.

Так і Ісус і всі інші,
Творця посланці,
способом таким
спілкувалися із ним.
Ізціляли тіла, уми і Душі,
направляючи долоні на них
і Ісус востаннє у настанові
сказав своїм учням:
ідіть і хрест, як символ життя,
покладайте іменем святого Духа
на все живе і на кожную дію –
хорошу, чи погану,
бо вони єдині
у нероздільності своїй.

Не треба хрест на себе класти,
стискаючи кінці пальців,

бо такими діями
енергії перекриваємо
і цим ми їх відрізаємо,
і цим життю відмовляємо
бути присутніми
у цьому тілі і умі.
Бо очищати себе і простір свій
ми лише тоді здатні,
коли знамено-образ хреста-життя
благословляється іззовні,
а істина життя і Духа
у кожному присутня
душею у нашому єстві.
І ця триєдиність енергій
Творця-Отця-святого Духа
є проявом життя в житті
і таїною Душі,
де ми маємо навчатися
жити для тіла і ума,
даючи Душі піднятися,
бо саме для цього ми
життями покликані сюди.

Приймемо слова ці,
приймемо знання умом,
чи з'єднаймо з Душею їх,
то так мудрішими є,
коли досвід інших
і Знання всесвітні
поєднаними є
у всіх діях наших.
Тільки від кожного із нас
це і залежить,
бо все таки колись
ми повернемося до джерел,
до того стану розуміння
своєї при-роди й Духа,
як єдиного божества,
з якого все взяло начало.

Ми самі, як і по самоті усі
у своїй окремоті і малості
тепер створити не здатні
ті умови, бо потреба змін
вже стукає у стіни
негараздами земними
і тривогами із проявів злих,
якими вже ми усі наситили
кожну думку, слово, дію
і молимося Дияволу-Сатані.

Тому хай ця пісня зазвучить
у кожному тілі і умі
всією гамою звуків чистих
во славу Творцю від Душі.

Щоб все таки ми
з'єднатися змогли
у ті потоки енергій духовних,
творючи доброту з любов'ю,
бо вони основа нашої розмови
з Отцем-Творцем-святим Духом.

Не живімо на наявному страху,
бо дух світлий і чистий
не боїться Диявола-Сатани
і нам цю можливість дав,
бо до визнання-прийняття
Єдиного божества ми
все таки прийдемо
у мудрості й свідомо.
Бо про це рекли
ті чисті і святі,
які Знання несли
в середовище людське,
що ми, люди, прийдемо всі,
які будуть живі в образі чоловіка
до однієї мови розуміння,
до чуття себе, як життя
цілісного і єдиного
з усім, що є навколо,
чи то в землі, воді, повітрі,
на землі і в просторі космічній,
бо то є пісня про життя
во славу всесвітнього Творця.

Ми свідомі того,
що творимо й несемо
якість духовну в доброті
від Отця-Творця-святого Духа,
бо цивілізація так погрузла
в своїх помилках-гріхах,
що творити вже не здатна
ту якість Духа в любові,
яку ще при житті
для нас заблудших
несуть духовні посланці –
Ісус і йому подібні.

Ще ми маємо шанс,
ще маємо можливість
творити доброту повсюди,
бо вона є той поріг
перед дверима пізнання щастя,
які відкривши ми,
здатні любов прийняти –
це і є ті кімнати,
це є стан єдиного єства,
коли ми приходимо у них
як у дім Отця-Творця-святого Духа,
як прийняття свідомо

мудрим умом своїм,
що зросли Душею ми,
щоб бути воістину
у цій світобудові Всесвіту.

Читаймо і знаймо,
що маємо життя берегти свої
і Душами рости, зріти,
бо життя, то є святиня
і ним ми маємо гуртом
заспівати славу у подяках,
що є іще живими
і Душі з гідністю принесли
до чистоти і світлості Творця.

Не довіряймо всеціло
бібліям, коранам, гітам...,
бо вони сьогодні спорчені
і цим людство привели
до зла, ненависті повсюдно.
Не довіряймо проповідям страшним,
які ідуть від тих,
хто на підвищеннях стоїть;
недовіряймо політикам у рясах,
чи при краватках, які захочуть вчить
покорі і страху, а не життю
з добротворіннями й любов'ю в нім,
коли цього не дотримуються самі.
Не довіряймо їх словам, моралі,
ідеологіям і проголошуваним ділам,
бо сьогодні уже вони
є у плоті і умі
слугами Диявола-Сатани.
Скоро, скоро вже
існуючий Диявол-Сатана
прислужниками посаджений буде
в той храм уже князем.

Буває, що багато хто
бахвалиться обізнаністю,
та світом лиш
Творець волю діє.
А от себе пізнавати
через досвід свій
і при невдачах частих,
то тут життя одного замало,
бо суть невдач в тому,
що ми не навчаємося в них,
а йдемо шляхом нових спроб
і того вибирання двоїстих дій
серед варіантів різних.
А Знання ідуть до тих,
хто собою чистий
і наміри й дії в них
поширюються благом на всіх,

тоді й світ Знань
відкриється при потребі.
Шукаймо істину в собі,
шукаймо духівників,
які ще крупиці Знань
носять собою завжди.
І нам належить жити
і вчитися жити воістину,
бо тому «князю» не довго сидіти,
а нам життя в доброті й любові леліяти,
щоб якості духовні
опісля гвалту зла де-юга
по новому Землю засіяти.

Тому навчання і самі суть знання
дають радість пізнання,
а ми у задоволенні таким
співаємо пісню про життя
во славу Творця.

ДЛЯ ВСІХ
Що значимим для людини є?
Пустомельство пусте,
чи реальна допомога-рада?
Із чим вона з радістю й подяками
у житті піде?

Залишаємо допис цей для всіх
з подякою, шануванням і любов'ю
за те, що ви читали, а ми писали
і одне одного пізнавали.

Не будемо писати в інші групи,
бо деякі ставлять умови
в затвердженнях, нормах
і до тематики дописів наших.

Не хочемо навіть і тоді,
коли хоч один зі злобою
напише відгук і цим
примножить зло і лють.

Так, вірші не всі технічні,
бо ми у тексті несемо тему
і ті знання правдиві й чисті,
зберігаючи у них суть і зміст.

Однак просимо засновників груп
і бажаючих усіх для спілкування
відгук тут залишити,
як дозвіл до вас заходити.

А ми просимо для спілкування,
чи читання для ума й Душі
заходити на наші сторінки

пізнавати себе і світ.

А так, на інше, воля
святого Духа у вас,
наші сестри і брати.
Це не є умова зі зла,
гніву, чи образ,
а як розуміння.
Тому ми не будемо йти туди,
куди не кличуть і не ждуть.

А ми лиш несли у місії своїй
ці слова і цю енергію у них,
як потребу, як життя.
Тому просимо розуміння,
якщо вам знайома тема
і думки знаходите свої,
а Душа із радості цвіте,
чи то тривожить даний зміст,
то усе це є однозначно вам.
А якщо хтось байдужий вже,
то ми того не збудимо,
бо для таких докази потрібні,
чи ті дива, що ніс Ісус,
але ж ви не маленькі діти
і самі спроможні вже
пізнавати свою Душу у себе.

Ми не спокійні, ні,
за цей стан духовності
людства всього на Землі,
тому не можемо спокійно жити
і маючи можливість говорити –
говоримо і просимо до розмови всіх
і не зважаймо на ті перешкоди,
бо вони незначні...
Та і ми іще не на хресті.

Тепер ви знаєте уже самі:
чи йти, чи не йти
за цими знаннями...
Хай із тисяч всіх
залишаться десятки,
та саме вони
спасуть себе й планету.

Дякуємо всім,
таким ближнім і близьким,
а хто відгукнувся,
то передусім,
засвідчивши цим
про збереження на ФБ
і у всім просторі космічнім
цих взаємин людських
для спілкування і розрад.

А на цьому бажаємо всім
життя при здоров'ї й радості,
щоб вистачало мудрості
творити духовні якості
з любов'ю світлою
для себе й Творця
і цьому не було кінця.
З благословінням у молитвах
Сергій Миколин, ваш слуга.

НАСТАНОВА

Щоб любов прийшла,
щоб любили за все,
то слід таку ж любов
виростити в себе...
Подібне до подібного
тягнеться для єднання
і дай нам життя
мудрості святої
знайти привід порадіти,
щоб ми змогли любити,
і кожною клітиною тіла
сміятися, і хоча би у собі,
співати тихесенько пісні,
щоб сонячне проміння
будило нас грайливо,
щоб вранішні турботи
творили на день надії,
щоб день при дні
ми мали хліб на столі
і три ковтки води
з нашої криниці.
Щоб можливість мали
Богу дякувати щодня
за день прожитий
і за ті думки й діла,
з умиротворенням подивитись
на небо чисте у зірках
перед сном солодким.
Любові Вам, радості і тепла
і тим, кому побажали доброго дня,
кого в путі зустріли,
чи рукою руку гріли
і поглядом шани і довіри
в іншу Душу гляділи...
Бо саме так, сестри і брати,
твориться любов на Землі.

ПРОЩАТИ

Зло? – прощати!
Заздрощі? – прощати!
Осуд? – прощати!
Вбивство? – прощати!
Так, прощати і прощати...
і самому прощення прохати,

бо нема життя без помилок
наших, чи то предків наших
і тому вони й приходять
у життя наші, щоб ми
прощенням і добротою,
з милістю й любов'ю
виправляли і не повторяли.

Тому не робімо суєти
з помилок великих і малих,
а з розумінням і мудрістю
берімось виправляти.

Те, що мало стати,
то воно й станеться.
Те, чому в житті не бути,
то воно й не відбудеться.

Гординю свою – добротою покоряймо.
На гнів свій – добротою діймо.
Обіцянки свої виконуймо завжди.
В брехні – знайдімо зерна правди.
Заздрість творчою працею задовільнимо.
Байдужість до всього любов'ю напоїмо.
Зневіру зрозумієш, коли сам повіриш
і справедливістю себе довіриш.

Тому у житті весь негатив
є допоміжними уроками
і тому посильними є вони
для нашого ума і сил.

Кожен урок підказкою, ніби то, є
і ним людині кожній Творець шанс дає,
щоб свої, чи роду помилки вирішувати
і цим долю свою і роду покращувати.

Бо якщо тепер його проігноруємо ми,
то він питанням постане на екзамені
раптовими болями тяжкими,
а тривалість, чи й сама смерть
засвідчить нашу нерозумність
про нездатність причину біди знайти,
бо по факту такі дії у ігнорах
тягнуться з коренів родових.

А кожне позитивне слово,
кожна добродіяльна справа
у кожному нашому житті
все ж виростає на любові.

Прощення діє лиш тоді,
коли і ми прощаємо,
формуючи енергії ці,
щоб полегшити участь тим,

кому ми прощаємо широ
і лиш тоді це прийняте прощення
формує енергії благодарінь,
які й приходять до нас за тим,
щоб розв'язати урок-потребу нашу.

Коли прощаємо для того ми,
щоб свою життєву ношу полегшити,
то результат буде нульовий,
бо в уроках, ситуаціях, фактах
є задіяними дві сторони завжди,
як і свідки, сім'я, колеги і сусіди.

Знаймо люди, знаймо всі,
що додається тільки даючому,
а очікуючому і беручому самому,
то від нього забереться усе.
Прощаймо самі повсякчас і всюди
і даваймо шанс прощення попросити.

Енергія прощати і прощення прохати
по новому будує у житті
всі взаємини з людьми
і зі всім оточенням навкруги.

Вона дає тепло і доброту,
вона дає світло і чистоту,
щоб ними розчинити
всі прояви негативні,
які часто у нашому приземленому бутті
у нас і між нами проявляються іноді.

Тому прощення по суті й змісту
завжди із стану любові виростає
і чудодійна енергія прощення в тому,
що вона кожного від поганого звільняє.
Прощення всі негаразди, біди ладнає,
від усіх хвороб тіло й ум звільняє.

А після прощення завжди
Душа ввись злітає
і всім радість розсилає,
то тому прощення таке яскраве,
бо воно тепло і світло посилає.

Ми ж усі вже знаємо,
що добрим словом і любов'ю
нам багато що відкривається
і багато що в життя додається.
Хоча силою, грошима, чи брехнею
ми теж здатні в житті багато взяти,
але ця сила зла і не є вічна,
а от Душа із життя в життя
зміни творить на краще.

Прощаймо люди при нагоді
і шукаймо способи і місце завжди,
щоб прощення попросити у живих,
прощаймо й тим, які уже відійшли,
бо для таких дій нема кордонів і років,
коли вони ідуть не з язика і від ума,
а прямо з духовної доброти,
то позитивні енергії творящі її
несуть життя і радість прощення.
З добрими починами вас, люди!!!

ВЕЛИЧІ У НАС БАГАТО

«Хай ніхто не буде голодний
і ніхто не буде занадто ситим»
у цім раю, на Землі.
Тому слід пам'ятати всім,
що ми по духу всі
є сестри і брати.
бо голодний від голоду злий,
а другий нам усім
зло від ситості плодить.

Якщо живеш в нестатках,
то не плач, а трудись.
А якщо живеш багато,
то інших не зневажай
і статусом не гордись,
бо бідний може у житті
докопатися до скарбів,
а багатий в марнотратстві
може залишитися без статків.

Чогось у житті так і буває,
що воно місцями це міняє.
Буває, що й однієї миті для цього стає,
хоча є й такі, які усе життя чекають
з неба манни і язиками лиш теліпають,
а є ті, які уже готовляться жити на Юпітері,
не відаючи того, що образ буде змінено
і іншими енергіями життя
буде його наповнено,
бо і все навкруги не буде копією Землі.

Буває величі у нас багато
і та слава від лизоблюдства
підживлює гординю нашу,
тому за ними ми самі
свої не бачимо Душі.
Бо велич базується на грошах,
на інтелекті ума
і на сьогоднішніх можливостях,
та ніхто не пізнає величі у троні.
Такі появляються не раз,
та не лишають вони
по собі слідів хороших,

бо діють з намірів лихих –
у цьому вся й розгадка.

А Душа ж у всіх на Землі є
з одного єдиного джерела
і коли нас велич покидає,
то виявляється навколо пустота.

Одна лиш Душа страждає,
бо у роках життя не росла,
та ще й ця темна жуть
після величі не дає дихнуть.

Величі у нас багато
і так мало доброти.
Та не бачити нам таємного,
коли не ділимо тепер скибини.

ПОМИЛКИ

Хочеш спокійно жити,
то з допомогою не лізь,
коли про це не просять,
бо інакше обізвуть,
чи зі злоби наб'ють.

Однак спокійно жити
не виходить ніяк,
коли на планеті всій
коїться якийсь бардак.

Опустили люди руки
і йдучи, ніби, сплять,
притьмом не розуміючи,
що саме життя, як стиль
і його наповненість у діях
цілком в наших умах і руках,
бо Отець-Творець-святий Дух
оберігає наш кожен рух
в думці, слові, дії,
даючи шанс і надію
дожити до неділі...

Не вдалося іще
ні одному у світі
без помилок прожити,
хоча вільним в діях
вважати здатні себе ті,
яких не звать дебати, чи бої
і не обмежують закони суспільні,
бо маючи гідність день при дні,
то і на совість зважаєш,
бо і в букашці друга пізнаєш...

Хто зна - чи провал,
чи та тиха радість...

Проживши роки,
то ми лиш тоді
здатні побачити
хороше і плохе
і в роздумах впасти,
чи підняти себе...,
пізнавши у собі те,
чи жили ми в щасті,
чи були таки нещасні.

Благодаруємо Тобі, Творець,
що нам жити дозволяєш
у цих роках зрілих,
а ми у радості й подяках
схиляємо голови сиві.

ЧИТАЧАМ

Благодаруємо Вам, любі друзі,
що читаєте й приймаєте
і носите ці енергії в собі,
з тих слів, чи рядків,
як життєві підказки-уроки
від Отця-Творця-святого Духа.

Ми такі раді у собі,
що люди читають ці рядки
і знаходять нас і час
коментувати, поширювати,
щоб більше людей могли
вчитися мудрими бути.

Мудрість є із добрих справ,
або виростає з помилок
в інших, чи своїх
у досвіді новім
і тоді й життя
є в радість нам.
Хай щастя і доброта любов'ю
вироста у кожному із вас,
Душами чутливими
і бажаннями щирими
цією мудрістю ділитися
і кожен міг її напитися!

Потрошки засіємо гуртом
ці думки між людьми
і хай виростуть у них
колоссям більшим
тією радістю життя
добротою і любов'ю.

Несімо ці слова людям –
вони коштують недорого,
але яка іде із ними теплота
і в житті ними робиться багато,

бо добрі слова ідуть від чистоти
святістю духовною.

ВЕКТОР

Сьогодні ситуація на планеті складна
і вихід, як завжди в таких випадках,
простий, посильний і мало затратний
фізично й економічно –
це зміна вектору в поведінці людства
в сторону якостей життя духовного.
Тому зрозуміти цю тезу слід
і буквально прийняти всім,
то і результат буде позитивний.

Вся складність саме в цьому напрямку –
зробити першу дію, перший поступ
хоча би в якості одній,
то і інші рівнятимуться по ній.

Відгукнімося усі на планеті
і візьмімося гуртом, або й по одному
змінювати умови життя свої,
то до таких прекрасних дій
відгукнуться всі навколо.

Тому так чудово Сущий
добрих людей у світі водить,
по тих місцях де є спокій,
до тих людей міста, чи села,
хто творить мудро і дає ті слова,
які іншим слухати мило...

Дозволь Отець-Творець-Дух святий
побажати щастя і любові всім,
спокою, гармонії в собі
і у взаєминах з людьми,
достатку й доброти тим,
хто дихає Тобою, бо цим і є живим.

Щасливі люди ті собою,
які сприймають себе й природу,
як вічність у тих проявах природи,
які нам все таки до вподоби,
несучи усмішкою, чи словом,
щоб і інші цією красою
милювали серденько й Душу
в цьому приємному щемі
благодать відчували самі.

Воно так і буде.

Однак питання часу,
питання здоров'я людства
і природи в цілому,
питання в кількості жертв
цих ідеологій політичних

цього безцеремонного геноциду.

Ми можемо думати усі,
що кара-на-вірус і ці гроші
дияволом видумані
для дурнів і неумних,
щоб вони отрутою були
саме для інших.

Вони є штучно виведені,
щоб людство у страху тримати,
щоб його узалежнити
кредитами, аптеками
і тими звабами розкоші.

Хіба це добре, що по всій Землі
зло сьогодні модне і престижне,
бо воно, ніби то, дає усе,
та чогось ми вже у сім'ях
ворогами одне одному є
і війни йдуть безперервно
на землі, у воді і у повітрі...

Що з нами люди коїться?
Куди ми йдемо зі злом?
Хіба це від доброти?
Нам би жити і любити...

КИЦЯ

Кожна жива істота
хоче любові й ласки
та доброго ставлення
й тих умов для спокійного життя.

«Коли я була ще маленькою,
то мені моя бабуся рідна
розповідала таку притчу.
В досить давні часи
колосок хлібний ріс,
та люди були ледачі, злі
і цим Бога розізлили,
то він його й лишив маленьким
для котів і собак,
бо вони були
добрішими за нас.
Бабуся казала завжди,
що потрібно тварин жаліти,
бо їхній хліб ми їмо, люди.»

Таку притчу і нам
розказували бабця.
Так формувалася
людини поведінка
до всього у природі,
так формувалася доброта,

любов і шана
до братів менших.

ВИРОЩУЙ САМ

Чи то надламане кохання,
що так серденько кровить,
чи то потоки жовчі гніву
і тих надуманих образ
нам уже ніколи не зіскобить.
А, можливо, то розчарування є
від тих надуманих мрій-надій,
щоб ними до любові їх єднати...

Не побачив, не відчув,
недолюбив, недокохав,
то і радість життя
пізнати тяжко,
то і добротою літа
свої не засівав...
А роки пливають у днях,
шукаючи її скрізь
і в таких пізнаннях
життям розчаровуючись.

У нас багато сімейних пар,
які й закоханості миті не спізнали,
а все як данність моді, чи моралі...,
чи то життя підігріло хіть,
а ми дорослими вже стали
і вир життя у тілі клекотить,
бо місія всього живого на Землі
після себе потомство лишить.
Хоча й такі все життя живуть
у дбайливості і відповідальності
за дружину-чоловіка і дітей,
бо і їх дії теж у взаєминах сім'ї
великою любов'ю є насичені.
Добре, коли така чистота
до закоханості, кохання привела,
себе розкрила самопливом
і в естві любов'ю виросла.

А ми міркуємо самі
і інших деколи питаємо,
чи то в книжках про любов читаємо,
та все ж відповіді не знаємо.
Якщо й була любов у світі,
то вона і далі є присутня...
Ми кожен день чуємо про любов.
То що ж за цим словом криється?
Одні говорять, що кохання це,
а інші говорять про міжстатеві втіхи.
Старші говорять про довіру,
відповідальність й шану.
Мудрі ж говорять, що це стан,

стан нашого єства в цілому
у перерахованому всьому,
у тому єднанні і відчуванні
себе і оточуючого світу,
до якого ми приходимо в житті
якостями ума й Душі,
які ми називаємо всі
у тих проявлених діях,
і в приємних відчуттях.

Щасливі батько й мати,
які дітей любили,
які й дітей любити навчили,
тому і мають радість,
за прожиті життя в любові,
хоча вже й голови сиві.
Тоді й діти у них такі
досить легко у житті
знаходять собі подібних
і створюють щасливі пари.

Коли ж ми бачимо таких,
то це явно свідчить,
що і ми є носії
тих зерен любові,
які є у нас неспізнані
і досить глибоко в собі.

Навчаймося любити самі
і тоді побачимо пару,
як той грибник –
не побачить гриба до часу,
бо для іншого він ріс,
або доля нам пару ставила,
та ми оминули, чи не бачили,
бо до цих пір не навчені...
Не взяли, то інший знайде...

Та й ми в житті так діємо з людьми...,
та скільки буває любові й теплоти
за зовнішністю оманливою,
чи в діях умом звабливих.
Не можна маніпулювати іншими
задля вигод й користі,
псуючи життя обманом інших,
оправдовуючи перед Богом
свої дії оцим святим словом,
намагаючись без любові
будувати сім'ї і дітей родити
не вміючи любити.

Не можна нею відсувати,
бо так з цією якістю Духа
не можна радості життя пізнавати,
не можна і болі відчувати...

Бо залишаємо в собі і світі
лиш ненависть і зло,
знищуючи любов і добро.
Тому навчаймося любити,
щоб і в інших її узріти.

ЖИТИ

Черлена осінь...
А ще коли сухо,
то й листя шарудить
і ми відчуваємо в собі,
що іще живі
і воно кличе далі
в життя жити.

Скільки осеней чудових
проживаємо у роках ми,
а вони ж є частинками життя,
як і ця мікрочастинка така,
якою ми є теж присутніми
у осенях таких золотих.

Всі ми такі чудаки,
коли подивитися зі сторони –
і навіть та берізка така чудна...,
яка про щось шепочеться із вітром.

Наша доля і прихід
у цей чудовий світ
починається при зачатті
у ту мить коли туди
попадають енергії Душі.

А це не просто так
встановити в даті,
хоча у будь чому
дата не є суть,
а те в якому ми
середовищі починаємо жити,
чи живемо і те,
як творимо з любов'ю,
чи живемо байдуже,
чи із заздрістю і злом.

Маючи життя,
то біжимо думками,
тілом і ділами
за мріями, надіями,
щоб реалізувати бажання свої –
і це все є життям.

Хай кожен день життя
буде в кожного світлим і чистим
і наповненим творчими ділами,
тоді ми й залишимося їх слідами.

Творчі люди завжди
проходять в черговості,
бо мають наповнити себе
тим позитивом, але новим,
який вони рознесли всім.

Та і наша практика свідчить,
що сам ніхто зупинитися
не здатен у місії такій,
багато років тому написаній.

Тому просимо сердечно –
приймаймо у житті все,
як би там у нас не було,
усе життя всеціло,
бо там десь є таки
жага жити і любити.

Такі слова, думки гальмують
і в ту утворену порожнечу
сочиться негатив –
хай буде мудрим вибір!

Так воно і буде!
Бо жити життями нам,
де радість є присутня,
де добротою і любов'ю
ми ростимо і їх з Душею,
несучи в інші світи,
чи знову приймемо
тут, на Землі, для радості.

Життями жити нам,
а не марнувати прояви його
чванством і розпустою,
чи не опускатися байдужістю на дно.

Чи то з усіх сил намагатися
змінити матеріальний світ,
не знаючи того, що ми
маємо змінити життя стиль,
однак і не опускати рук
і бездіями усім показувати
нелюбов до життя свою,
бо в обох випадках цих
ми лиш влачемо нещастя
із минулих життів.

Тому ми й цю важкість,
як і відреченість від нього
життям і не назвемо,
бо то виживання є
і така людина у житті
від нас допомоги потребує –

одну навчити себе змінити,
а іншу милосердям вчити жити.

РІЗНИЦЯ В НАС,
А НЕ В БОГАХ

Скажемо вам друзі чесно,
як людям мудрим і простим,
що ми не бажаємо зовсім
ображати словами цими інших.
Та і не схильні слухати про те,
що люди так бездумно
просять в Бога все,
хоча свідомі того,
що їх навчено цього.

Бог є життя,
а вони сприймають всеціло,
як духовне божество,
не задумуючись над тим,
що в житті по різному є
і в ньому присутні добро і зло,
як і інші їх похідні.
Тому з розуміння їх,
Він не може бути слугою,
а носієм якостей Духа
і саме їх Він кожному дає,
а ми, будучи Його дітьми,
і творимо необхідне,
або беремо для потреб із наявного
в конкретному проханні...

Творець кожному в життя дав
нам всім і все із потреб,
а звертання, як до слуги,
або зі втраченою гідністю,
поступаючи, як жебраки,
то це не є людини гідне –
і ми прощаємо їх за це.

Бо ця різниця в розумінні суті
й змісті слів є тільки в нас, людях,
бо в усьому живому цього нема,
немає в них і різних богів.
А в додачу скажемо теж,
що сьогодні служителі релігій
на догоду Господу
маніпулюють словами так,
що ми ніби молимося святому Духу,
а на словах славословимо Господа
і ті порядки мирські
де люди перед вибором поставлені,
де в по-вазі змагальництво,
гординя, ненависть і зло,
починаючи плести ганьбу
на інші нації, народи,

на інші традиції і релігії,
а далі в побут дрібнички йдуть,
та в кінці уже всі готові
вмерти від життя остогидлого,
готові красти і вбивати
слабших, менших і тих нещасних,
до яких вогонь задрощів летів.

Та знаймо люди, знаймо,
що прийнявши похибку раз,
вона й лишиться в нас
тим зерном, що зростає злом.
То уже тепер ми не йдемо до Бога,
ані до Отця-Творця-святого Духа,
а прямисінько без ума
до свого брата і кумира
Диявола-Сатани на посаді князя.
На сьогоднішні літа,
коли керує життями Сатана,
а це більша частина людства,
хто носить назву люди,
то вони є готові,
чи є з такими умами,
як в іуди і є готовими
до кінця служити.

Саме так, бо майже всі
умом це знаємо,
цю разовість в житті,
а так хочеться діяти
і за це життя коротеньке
взяти все, що тільки може:
злий побільше зла;
любиш марнотратство, гроші,
то всі зусилля прикладеш,
не дивлячись ні на рідню,
ні на спільноту і богів,
бо ум затьмарений зовсім
у бажаннях своїх.

Болить тіло, хвороби,
як свідчення і зов покаятись
і щоб гідно душею відійти –
так ні, платить гроші
за операції, порошки,
аби тіло спасти,
бо без тіла його нема.
Отака доля нещасна
з несвідомим умом,
який є в багатьох,
в залежності того,
як рід, як предки стяжали
якості духовні життями...

Та знаймо люди всі,

що Душа є енергіями життя,
а коли вона покине єство,
то ум і тіло є лиш порохно.
Тому біль і негаразди
є мовою Душі із тілом,
щоб тіло й ум
бралися за виправлення гріхів
добродіяннями й з любов'ю.
Леліймо Душі, люди,
поки життя в нас струменить,
поки серце б'ється в грудях,
поки думка і слова знайдуться
пробачити усім і собі
за дії непотрібні
і самому прощення просити:
у Бога, у життя, у живих
і в померлих, бо енергії їх
чують кожне слово наше.

А Отець-Творець-святий Дух
такі можливості дає до видиху
останнього, а то і за щирість святу
може продовжити життя дні.
Ми маємо цю суть розуміти
і діяти відповідно всі.

Брехня, заздрість, зло...
є міжнаціональні у собі...
Тому енергії негативні ці
знищать всіх,
не питаючись - хто ти,
особливо корисливих іуд,
бо і там ще більше вони
перед кінцем взривуть.

Шанси є чималі у тих,
хто Духом себе укріпить.
Засіваймо по чуть-чуть
між людьми ці думки
і хай виростуть у них
колоссям більшим зрілим,
бо назва їм усім
та радість життя і доброта.

І зрозуміймо суть у всіх словах,
що світло й чистоту несуть
у якостях духовних
і вони собою в нас ростуть,
а не тими балачками про матеріальне,
бо воно має усе в житті
зробитися нашими руками,
чи то нам подібними.

Помилка, чи гріх є велика,
коли благословення ми

просимо в святого Духа,
чи навіть в Бога,
щоб допоміг нам
вкрасти, обманути, вбити
задля тимчасових вигод,
а як же ми
з цією помилкою будемо жити –
вона ж росте у нас,
збираючи негатив увесь,
залишаючись після смерті
в родині, в роду і далі
нащадкам нашим на горе і біду.

Тому просимо, благаємо вас:
будьмо обережними в словах,
та так і в діях, шукаючи вже
тепер і тут розуміння і спасіння
від помилок своїх у молитвах
добродіяльністю своєю.

Спробуймо...і сподобається,
бо істинний дім у собі.
Там усе наше життя –
здобутки й втрати
доброта і зло,
любов і байдужість...
але знаймо всі,
що приймати якості,
чи прояви в ньому
здатні лишень ми.

ДОБРОТА

Доброта людська
відгукується в радості
за прожиті дні, роки
і то є щастя, яке й дає
нам орієнтири і наснагу
знайти у собі рівновагу,
бо вона дає здоров'я міцне,
то мабуть це і є та
любов до життя,
а у відповідь воно дає
умиротворення і спокій.

То творімо доброту,
бо вона приносить
радість нам і всьому.
Творімо радість,
поки ми живі,
бо цим ми таки щасливі
і від стану щастя
ми і входимо в стан богатства.
Повірте і перевірте
оце раз і назавжди.

Тому й просимо усіх,
хто може
і незалежно від того:
хоче, чи не хоче,
але подаруймо усмішку щиро,
побажаймо всім здоров'я
і творчого натхнення,
бо і цим ми ростем Душею
разом зі всіма
на радість, на щасливу долю
нашим дітям милим
і квасолі і тополі,
сонечку і зірці.
То й дякуймо усім,
що добротою ми зуміли
бути добрим увесь світ
сердечком тим,
що в середині сидить.

РОЗЧАРУВАННЯ

Як би ми не жили
у ці часи лихі,
то наявний надлишок
любви, доброти в нас,
яку ми здатні передавати,
та суцільна стіна зла
цих енергій не пропуска.

І тому неспроможність така
вирощує у нас розчарування,
а далі зневіру і байдужість,
яка і плодить в нас недугу.

Тому слід розуміти ситуацію цю
і не кидати на стіни світу,
а шукати помічників таких,
хто готовий їх приймати,
бо ми ж не одинокі у цім світі –
є даючі, а є й приймаючі.

Нема в оточенні тих,
кому ми готові нести доброту,
то подаруймо її у працю творчу,
подаруймо троянді, чи коту,
попестивши їх, поговоривши
про все, усе і знімемо гіркоту
тих відчуттів неприйняття.

Багато серед нас є таких,
кому потреба є в любові і доброті,
щоб вийти з хвороб, біди наявних,
та не навчені приймати вони.

Тому просимо навчитися самим,
спробувавши робити якісно і добре

справу будь яку собі, чи іншим.
Подаруймо щось сусіду, чи сестрі,
або занесімо гостинець матері,
то ми відчуємо радість у собі,
що даємо і інші раді взяти
і це відчуття нас підносить.

Можна навчатись діяти з доброти
в духівника, чи знайти місце благодатне,
де міркується нам легко про життя,
де ми здатні з Богом говорити
мудрі рішення приймати,
які реалізуються легко...

Це теж наука – навчитися говорити
самим з собою, з Душею своєю,
з подіями, речами, чи то ріднею –
і це дає результат наяву,
бо всі питання вирішуються гарно,
ніби то ми вже колись
обумовлювали дії спільні.

То так навчаймося скрізь
говорити з негативом своїм
в роздратуванні, гніві, злі,
який будь коли з'явився –
тепер, чи то в роках минулих.

Тому поміркуймо у цей час,
чи вирішили його у позитиві,
а якщо ні, то ми цей урок
без розв'язання залишили.

Ось так в думках своїх,
чи, можливо, десь словом, ділом
наближаймося до розв'язання цих задач,
доводячи ситуації у розумний результат.

Такі дії розсіюють негативу хмари,
як і ті спомини про дії свої,
які наповнені позитивом були
допомагають очищувати себе,
сім'ю, родину і джерело родове.

Та найпершим ділом при негативі
пробачмо собі і тим,
де виріс конфлікт незрозумілий.
Попросімо пробачення в себе
за неуважність, недбалість таку
і у тих, хто був у ситуаціях цих.
Попросімо пробачення у Всевишнього,
у всіх, бо втратили пильність ми
за нашу байдужість, лінь
на ту пору, на ту мить,
в яку нам той урок і присланий.

І ми відчуємо полегшення,
а також придбаємо досвід
і в ситуаціях у злі назрілих
будемо й діяти розумно.
Тоді відновимо в собі
відчуття радості життя.
Тоді навчимося дарувати
і дари приймати.
Тоді навчимося доброту творити
і потребуючих шукати.

ДО ВСІХ БІЖИ

Не побудуєш щастя на брехні,
не матимеш достатків
в обманах і крадіжці,
не буде радості в житті
на скоєному комусь нещасті
і не подивимося нікому в очі,
бо хтось побачить у Душі,
той сум життєвий
за скарбами тими,
з якими ми
прийшли в життя малими.

Ми проміняли радість,
щастя, доброту й любов
на ці бажання мирські –
відновити статус,
чи бути краще ніж усі,
наскільки вистачить сил
фізичних і хитрощів в умі,
та воно не буде повноцінне
і тоді життя поперемінно,
до страху терези схилятиме
і нас чекають дні сумні.

І всі їх ми маємо відпускати
із себе, із Душі –
це буде досвід наш
проходити брехню,
образи, сум...,
та вдруге точно ми
сприймемо його
як пройдений етап,
як той стовп кілометровий,
що лиш тінь лишив
для ока на долю миті,
а можливо й жити,
хоча іще
й те невідомо нам,
скільки його там.

Відкупитися не вдалося нікому,
не заховався ніхто у замках і за мури,

бо навіть і похорони й гроби
цього не змогли.

Не сховатись від енергій зла,
яке комусь зробив тихцем,
бо і на руїнах соломонових
душевні рани не заживуть,
бо й зло є вічним у собі
і буде рани ті ятрить,
допоки не виросте в Роду той,
хто свідомо почне
доброту й любов творить,
хто зерна щастя засіватиме на Землі
і пилок цвітіння полетить
із ранковим промінням
до тих зірок у митарствах,
щоб справедливість відновить.

Не побудуєш щастя на брехні
і про це кожному скажи,
а краще Душу й совість збережи
і з радістю життя до всіх біжи.

МАРНОТА

Людина все життя бореться –
з потоками енергій світових,
проти течії пливти намагається,
та вітру їй не повернути,
як і в себе, невміючи, зазирнути.

Не можна втримати силою
дощ, чоловіка-жінку, чи життя...
Від одного парасолею прикриваємося,
тих двох залякати намагаємося,
а від третього із життям прощаємося.

Людина ж, нібито, розумна,
та в житті втрачає цілісність,
бо часто перед вибором постає:
одне із варіантів вибирати слід
і цим руйнуємо свою єдність,
єдність цілісного єства,
яке єдине тілом, умом і Душею
в цих основоположних енергіях,
які нами отримані від Творця.

Тому цілісність діє енергіями чуття,
чи енергіями свідомого ума,
бо інше лиш свідчить
про їх слабкість,
і тому вибираючи варіант,
то все ж ми не скажемо умом,
що він є той гарант
від наших негараздів, бід.

Бо вибір штука тимчасова
з не передбачуваним кінцем
і таке двоїння є дробіння,
що в кінці є втратою реальності,
як і суті енергій нашого життя,
бо ми все життя аналізуємо,
порівнюємо, оцінку даємо
візуальну, чи інформативну,
а чути Душу все ж
ненавченими є.

Тому будь яку перешкоду
вивчати слід чуттєвістю своєю,
коли ми Душею бачимо
у всьому Творця начало,
а вибір лиш тоді придатним буде,
коли ситуація критична вже.
Суть критичності теж
є наслідком байдужості,
коли ми у всьому дрібному,
вибираючи, а не рішаючи,
не шукаючи причин в собі,
то прийшли собою
до критичної межі.

ТВОРИ ДОБРОТУ

Ми знову й знову про доброту,
цю якість прекрасну людську,
бо вона собою представляє
у життя наше щастя й радість.

Знаймо, що даруючий доброту
продовжує життя роки
собі й собі подібному
і цим при житті
множить якості святі.

Даруймо і творімо доброту
і вона проявиться у всьому.
Тому добрі люди у житті
і є такі щасливі ...

Бо бажаючи зла собі
у біді, чи відчаї,
то ми не зразу помремо,
а так сильно злом таким
себе, рід і всіх
бур'яном споганимо цим,
що в триваючих болях, корчах
все ж помремо, а те зло
своїм дітям і онукам
до найменшої каплі залишимо,
бо воно буде ж іще рости
біля нашої Душі
у її стражданнях, муках,

збираючи таким магнітом
все зло дрібне, безхозне,
не даючи спокою Душі
і страждання ці
проявлятимуться в життях
періодично і невчасно доти,
поки не народиться той,
хто зуміє зрушити цей негатив
добродіяльністю своєю.

То не бажаймо зла нікому,
бо ці енергії ненависті
повернуться до нас знову
зі своїми негативними «братами»
і так тоді цілий рід буде нести
цю ненависть віками ...
А є ж можливості,
а є ж уже знання тепер,
що ми здатні їх позбутись
і з цієї миті доброту творити,
бо це єдиний шлях
відійти еством від зла
тією чистотою й світлістю
думок, слів і дій
тепер, в минулому й на віки.

Бо все таки живим
приходиться молитися у Роду
і прощення за мертвих просити,
і в тяжкостях постійних
доброту творити і день при дні жити,
жити й тяжко виживати,
та все ж на доброту уповати,
творячи її з чистої Душі,
бо не виросте прощення і каяття
і не появиться щира доброта,
бо творить щастя, радість саме вона.

Бо відчутна важкість в житті,
проблеми й негаразди
без цих дій виснажливих
опускає рід людський
до самознищення,
або прощенням і дієвим каяттям
відкриває ворота для любові прийняття.

Тому поміркуймо всі:
як нам жити далі –
з добротою і в радості,
чи з ненавистю важкою
у всій безконечності родовій?

Творімо люди доброту
і вона сама притягне
у життя наше

додаткові енергії доброти
і цим полегшимо ми
свої прижиттєві роки.

А той, хто коїв зло помре,
та його Душа живих просити буде,
нащадків в снах до спонукальних дій,
щоб вони виправили помилки
і до тих пір, допоки не зупинять
тривогу Душі і енергій Роду,
хоча би до того стану,
коли такий злий, чи злі
прийшли умом своїм
і життям своїм на Землю.

Тому знаймо, люди, і шукаймо
способів у житті, щоб створені умови
несли умиротворення у роки,
а ми б не знали втоми
у творенні доброти й любові.

МУДРІСТЬ

Коли мудрість життя
до нас приходить,
коли ми суєту
відносимо в сторону
і бачимо марноту,
чи той стрижень життя,
який ми назвали Душа
і за який мали би ми
триматися завжди...

Та і все ж маємо життя таким
і не вмючи не переінакшим.
Чуть нами емоції ворухнуть
і ми готові на коліна впасти,
чи то втратити ум
і за ілюзіями гнатись...
Не допомагає й мудрість...

Хоча лиш одиниці з нас
мінюють життя свої,
чи той свій рок, чи строк,
відважуючись у собі змінити
поступ тихий, або різкий крок
у тих пошуках себе, долі,
чи віддатися сповна
принадам земного буття...

Тільки мудрістю дано
пізнавати повний зміст
нашого життя й подій
і той сьогоднішній неспокій,
бо так близько рок планети,
та продовжать саме такі

життя родів на Землі.

ОСІНЬ

Осінь у Природі,
як зрілість року –
збір мудрості у спокої
і часу доволі.

Люблю осінь ...
і ці слова, і ці знання
у всіх якостях життя,
що дають порадіти,
тій осені, зимі, весні і літу,
а в цілому й у роках,
починаючи з прадавніх
поколінь і нащадків тих,
які несуть гідно їх...

РУХ

Є доброта у світі...
То й ми примножуймо її,
бо часто суть істини
ми черпаємо із книг.

Тому так часто
творчі люди у собі
відчувають потребу
писати шедеври свої
про людей щасливих,
чи про лихих і злих
прекрасні і для всіх.

Хоча кожен по своєму:
і як готов, і як уміє.
Є рух життя
і є поет у ньому.

Та і ми б умом і Душею
слова мудрі і прості
із задоволенням би несли
сам собою, або й з вами,
однак вантаж відчуваємо,
хоча й посильний, ніби,
і щось штовхає писати
і далі для всіх і публічно.

Так, ніби й відчувається
тривога в просторі і часі
і вона підганяє нас,
виснажуючи цим.

Тому й просимо усіх,
починаймо з доброти,
відкинувши гординю,
заздрість, ненависть і злість,

то і спокій прийде на Землю.

Починаймо із сім'ї,
з родини-роду, села,
а там і країна вся
порине в добрії діла
і буде добротною Україна,
а потім по сусідству
появляться подібні.

Це життя і воно мінливе –
воно рухається, не стоїть.
Сьогодні вже пора прийшла
змінювати поведінку на краще
у всіх сферах взаємин людських,
то перш приймімо це в думки,
а там підуть діла по всій землі.

Поширюймо ці балачки
і діла хай не відстають,
то може через п'ять літ
доживші і побачать зміни.
Ми маємо для цього усі
страждущі Душі і уми,
маємо й можливості.

ЕНЕРГІЯ

Енергія слова у людині
є лиш початок її дій
і якщо ми адресуємо їх комусь,
то і відповідальність маємо нести
за ту суть і зміст, які мають у собі,
бо і наше слово уже зайняло
своє місце-нішу серед енергій світових.
Тому недотримання його
збиває життєвий ритм
і в результаті страждають всі
до цих енергій причетні,
бо живемо ми не одні
і про це пам'ятати слід.

Духом лиш той міцний,
хто слово має тверде
і такі ж дії по ньому,
бо воно до нас теж іде,
та ще й не просто так,
а то є чиєсь прохання
підтримки, допомоги,
якої просить іншого Душа.
Тому то слова мають у собі
такі ж енергії міцні,
що здатні допомогу надавати,
лікувати, чи лиш тіло зігріти,
або руйнують, чи будують,
чи збуджують лють людську,

то і їй потрібно погамувати,
бо навіть умиротворення для одного
є значимим у певну мить життя,
або стримуючим буде на небажані слова
чи допомогою прийде тому, хто є в біді.

Тому і ці слова не захист
від бід усіх і не є цілий віз
очікуваних радостей тих,
бо слово приходить мудре
передчасно у життя саме
для відповідальних дій.
І Душа чистому підкаже
потрібний жест, міміку, чи слово,
аби ум знав про механізм
дії енергій ось таких.
Бо нав'язування повчальних слів
є насиллям по суті своїй,
а насилля, то боротьба
і там гармонії і спокою нема.

ДОБРОТА

Де б ми не були
і куди б не заїхали-зайшли,
то стопи наші завжди
приводять до домівки.

Бо там тепло й затишно,
бо там умиротворення і спокій,
бо там люди найрідніші
і там молитви найсокровенніші.

То так і Душа життями
все бігає світами,
шукаючи любов святу,
яка й відома людству,
бо нема на Землі таких,
хто би не пізнав собою
милих доторків її.

Тому вона й відомою є
нашому тілу і уму,
бо завдяки їх діям
і збираються крупицями
у радості й доброті
всі ті якості любові
для нашої Душі.

Вона ж торує манівці
через терни і страхи,
через підлість, зло,
пізнаючи милість і добро.

А доброта в людині,
то і є її зрілість,

бо нею вона зрячою є
і бачить в реальності той дім
Отця-Творця-святого Духа.

Щаслива та людина,
яка доброту приймати навчена
і іншим вмє сама її нести,
щоб рай земний нею красити.

Бо кожному дає вона
пізнати і прийняти життя,
як ту святість у собі,
возвівши її Богом на Землі.

Доброта то є зерна
благодатні і ними
в житті здатні ми
радість істинну пізнавати
і щастя, щастя неземне,
бо воно любов'ю в нас співає,
тому й людина кожна
до неї поспішає.

Доброта то є ковчег життя,
яким ми в радості пливемо
в голубізні небес неосяжних,
як гості із незнання.

Доброта, то є поріг
дому Отчого Душі,
де ми в радості
можемо присісти
після життєвої ходи
і випити кварту води,
чи з родиною погомоніти.

Усі збираються
життями сюди,
до дому Отчого,
на цей поріг
подібністю своєю
злеліяні любов'ю,
як милі діти,
діти святого Духа
зі всієї матінки Землі,
зі всесвітнього Океану –
хто ногами йдучи,
хто думками летючи,
чи то ковчегом доброти пливучи.

Доброта і є той поріг
перед дверима щастя
і хто візьметься за них,
той зможе відкрити їх
і увійти в кімнати дому

Отчої світобудови,
де всі живуть з любові.

Творімо люди доброту,
бо вона дає кожному
пізнати ту душевну
радість-щастя,
яка нас й несе
і фактично принесла
на сьоме небо,
а це і є Земля,
де ми життями
любов леліємо
на цій прекрасній планеті
для Всесвіту всього і далі.

МИ ЛЮБИМО ЖИТТЯ

Бог – є життя
і ми любимо життя,
бо у ньому є любові частиночка
і саме нею в устремлінні ми
і живемо задля блага у собі,
собі подібним і Всесвіту всьому,
створячи радість і доброту,
які є джерелами щастя,
бо саме ця людська якість
і є двигуном надій і мрій,
як суть життя у безконечності,
як довіра завтра жити.

В житті є ненависть і зло
і багато від них похідних,
тому люди й говорять часто,
що Бог покарає всіх,
хто поведінкою своєю
принижує гідність
перш за все свою
і у собі святого Духа.
Ось тут корені житейської важкоти,
бо негатив сам по собі є важким...,
а ми ж збираємо його роками,
наповнюючи джерела родові.

Тому процентів дев'яносто
у цій людській спільноті,
не задумуючись енергії несе
у Всесвіт, собі і дітям:
« Бог з тобою» чи «З Богом йди»,
позитивні якості вкладаючи.
А Бог то єдність є собою,
як позитивних так і негативних
енергій в проявах дій людських
і в дорозі подорожніми будуть ті,
якими наповнені саме ми...
Хоча у ці слова часто ми

вкладаємо лиш позитив,
то тут в супутники бажати слід:
«Зі святим Духом йди собі»,
та ще й хресним знаменням проведи.

Ось чому ми просимо усіх –
бажаймо всім і всюди
і самі діймо з доброти,
бажаючи опори Душами
в енергіях святого Духа.
Так і Ісус сказав учням
як знання і настанову:
«Ідіть і благословляйте всіх
на кожне діло святим Духом».

ДЛЯ КОГО МИ ЖИВЕМО?
«Річки не п'ють свою воду,
дерева не їдять свої плоди,
сонце не світить саме собі
і квіти не пахнуть для самих себе.»

Вся істинність покликання
всього живого життям сюди,
на цю планету Земля
так чудово описана у цих словах.

Чудом великим є
те місце, де родився, зріс,
бо там для нього щастя
Творець насипав найбільш.

Та де б ми не жили
і що би ми не робили,
то по факту у природі
ми живемо все ж для інших.

Така пламида є для всіх,
хто життя має,
бо кожен є ланкою лиш
у цьому кругообігу енергій.

Добрий він, чи злий,
та кожен має місце,
має роль свою
у кругообігу цьому.

Ми усі народжені тут,
щоб допомагати одне одному
і не важливо, і не значимо є
наскільки складним воно є.

Життя прекрасним є,
коли ми щасливі,
але набагато краще буде,
коли щасливі інші завдяки нам.

Буває, що добрі справи є щодня,
бо від них радіє Душа наша,
настрій піднімається, завзяття
і все ладнається і споряється діла.

І справа зовсім не в тім
скільки ми заробимо грошей
у цьому дні, або й за рік,
а в тому, щоб ми людиною
відчували кожен день себе.

Бо саме такий стан
і дає відчувати нам,
що ми щасливими є,
коли допомагати можемо
тим, хто живе поряд з нами.

Благо дарю Тобі, Дух творящий,
наскільки ми для цього здатні,
хай лихе, погане відійде,
а навчи творити доброту
повсякчас і всюди.

ЩОБ ЖИЛИ ДІТИ

Сьогодні світ заповнило
гнів, ненависть і зло.
Тому, якщо ми хочемо усі
щастя й радості собі,
щоб у щасті жили діти,
онуки й далі...,
то почнімо самі –
очищуймо джерела родові
духовністю святою,
творімо звичайне добро
і стримуймо себе від дій лихих –
то справи зрушать з місця.
Ви вже знаєте про це
і не бійтеся змін таких в собі.
Це не є сором, це є наш страх
і тому трошки важко нам
зробити перші поступи такі.

ВБИВСТВО

Вбивство у за-кон-і,
коли за помилку чинюсь
і помилку суспільства у ньому
держави життя забирають навзамін
і вбитих вже двоє...
А ті свідки і середовище те,
де вбивство енергіями зла росло,
то чи це є правильним, люди?
Та ще й у вбитого є сім'я,
є ще й та рідня,
яка прокльони шле вбивцям...

То чому люди живуть тисячоліттями
дозволяють собі подібних убивати,
де зустрічаються дві енергії негативні,
а творцями її були сім'ї, сусіди, чи колеги...

Та знаймо люди всі,
що за вбивство прощення нема,
бо забирати будь чие життя,
то є воля того, хто творить його.

А вже в якій ролі
вбивця ходить по землі –
чи то дрібним збирачем
енергій негативних
в середовищі тім,
де працює і живе;
чи він несе долю того,
в цьому роду, де вбивця був
і тепер Душа водить це тіло
по тих тернистих манівцях,
де це єство собою почне
виправляти цю помилку
і помилку страшну
добротою і любов'ю.

Навіть держави, які
дають зброю в руки
з ймовірністю вбивати,
чи то й убивають, то
ця енергія все одно
залишається в цій країні,
бо саме в ній і описані
ці підстави і закони.
І вже з іншими енергіями,
які є в суті негативними –
чи то обкрадання, обман
своїх співгромадян,
що в сукупності приводить їх
до епідемій, криз і війн.

Хоча і не всюди так є.
Страшне вбивство те,
де воно умисне є
і в суті все ж є дурне,
бо в ситуаціях таких
збираються енергіями подібні.

Сьогодні люди в світі
найбільше вбивають собі подібних
без стрільби, хімії і в тишині,
а то й уже уза-кон-ених –
це вбивство у зародках живих,
це, так звані, аборти...
Та знаймо люди всі,
що за вбивство прощення нема,

бо забирати будь чие життя,
то є воля того, хто творить його.

А коли, так звані, батьки –
мати, чи спільно з татом
рішають позбавити життя
маленької, та все ж людини,
вбиваючи Духовне зерно те,
яке там Душею присутнє є.

«Тато й мамо, дорогі
не забирайте життя в мене,
бо я та радість і та любов,
яку до Вас Дух святий послав,
послав мною ті промінці
Вам, мої любі, в щасті й радості
у цьому не простому житті,
у цих труднощах і о цій порі,
які ми любити маємо,
бо саме так воно
усе є нам во благо,
щоб ми виправили
прабатьківські помилки,
чи то свої, які будуть, чи були,
але це життя прийшло сюди
з надією й любов'ю, як іспит,
що це шанс гідно нести
свій хрест родовий
у цьому коротенькому житті».

Ми розуміємо цей плач-прохання
і просимо усіх – будьмо відповідальними.
Бо це тавро вбивці не сховає ніхто,
а ці л-юди із мирських вигод-користі,
чи при простих іспитах на чоловічність
продали життя, кровиночку ту,
яка несла саме їм любов святу.
Зробили аборт, то вбивцями є
ті батьки, держава й акушер.

У батьків убивць нема любові,
вони її й не мали
і не будуть мати на віки,
бо ні одна релігія у світі,
ні один духівник
не здатними є простити-забрати
і сховати помилку таку,
а тим паче при житті
оці, так звані, батьки.

Творець життям новим
хотів любові навчити,
даруючи малесеньке дитя
на все їх життя...,
та не чують вбивці Його,

а йдуть на поведу в Диявола.
Нема любові у таких,
не шанують такі і Богів,
бо вбиваючи життя у зародку,
вони уже служать Сатані.
Тому й держави є такі недолугі,
є такі нещасні і у неспокої,
нібито, і землі, й надра прекрасні,
та нема любові до життя –
гниє нація, народ при житті
через отакий узаконений,
чи підпільний аборт...

Просимо пробачення
у Вас, друзі, у Вас, читачі,
що пишемо панахиду життю,
а не празникуємо, бо за ці дні...
скільки абортів роблять люди
на всій оцій Землі.
Про які празники
може мова йти,
про які
прощення говорити...

Не творімо зла, не вбиваймо ніколи,
то і потреби не стане у панахидах,
датах поминальних і цих прощеннях,
чи докорах, сумліннях.

Подумаймо тепер самі –
чи у кожного із нас були
у цьому році радісні дні,
а чого в інших днях вони відсутні...,
бо саме діями лихими ми
і втрачаємо радість у житті.

Схаменімося люди,
куди йдемо усі ми?
За Дияволом плетемося,
продавши Душі святі.

Так, в одиночку ми не здатні
встояти проти поводитирів
і тих княжих пастухів,
то послухаймо Душі
і вона підкаже...
Важко, важко сьогодні,
та зневірою й байдужістю ми
зробимо життя нестерпним
і тоді лиш возревемо страшніше
за звіра, просячи смерті, та її не буде...
А час сьогодні іще є - змінити себе:
не робімо зла, а у всьому
постараймося творити доброту,
то цим і світ змінимо...,

і буде здоров'я і доброта навкруги,
а з ними щастя і любов свята.

СПРОБУЙМО!!!

Благаємо Вас, люди –
творімо доброту повсюди,
хай усі щасливими будуть,
тоді і не буде зла
на роботі, а ні дома.

Ми ж і щасливими є
коли допомогти можемо тим,
хто живе поряд з нами,
бо по суті й змісту
ми народжені саме тут,
щоб допомагати одне одному,
щоб ми людиною завжди
кожен день себе відчували.

Поширюймо ці слова серед тих,
хто читати здатен і діями своїми
оцей світогляд міняти,
бо вони торкають струн Душі,
бо це той орієнтир,
якщо іти за ним,
то і ми
будемо у щасті жити.
Ми зрозуміли, люди,
і ви це знаєте з дитинства,
що доброта є основа життя.
Це те, чим жити потрібно всім,
це те, що радість життя дає
і дає розуміння сенсу у житті

До кожного ці промінці
з доброти заходять в гості
і освітлюють якості святі
і ними Душею ростемо ми.

Тільки добрих людей
приймають птахи, павуки,
кропива без жаління
і гриби отруйні без шкоди,
бо у всьому живому є
енергії зла і доброти,
тому це і свідчить всім,
що наші брати менші
так до енергії доброї
самі по собі притягуються.
Тому ми і бачимо теж
такі прояви доброти,
бо вона є у нашому нутрі
і ми з народженням своїм
її сюди, на землю, принесли.

А чого нам, людям, не вистачає,
щоб бути добрими завжди...
То над цим поміркуймо самі,
бо ми ж розуміємо усі,
що вся справа у нас самих...
СПРОБУЙМО...

Поширюймо друзям це прохання
і хай воно буде за молитву
для всіх, як словами, так і діями –
творімо доброту і щастям
наповнимо планету і життя свої....
Так, це труд невтомний,
бо він виходить із любові,
а може цих слів у посланнях
так чекають наші друзі.
Будьмо добрими, люди,
і цим змінимося самі
і змінимо життя нащадкам –
і на краще, бо встигнете
самі це все побачити.

НЕБЕЗПЕКА

Нас, людей, за років сто
у шість разів побільшало
і всі енергії життя споживають,
хоча у простір, космос
самі найбільше викидають
ненависті, зла, гніву
і інших енергій негативу.

Ось у чому небезпека
для цивілізації цієї
і Всесвіту великого,
бо вже багато бачили люди
ті ознаки початку епохи вогню,
а його паливом на Землі
і є той гнів, ненависть і зло.
Вони й згорять теж такі,
спалюючи одне одного,
як і їх таких «творців»,
бо духовне неспалиме
і його не буде на той час по факту
у тих тілах-носіях зла.

Та шкоди й іншим завдадуть
і це буде у науку всім,
хто залишиться живим,
що теперішня зневіра і байдужість
не є помічником життю і Душі.

Бо тільки устремління наші
думками, словами, діями
до творіння в усьому й скрізь
духовних якостей святих

і є той шанс і сенс життя
для цивілізацій всіх.

РУХ І ДУХ

Бо всякий з нас,
говорячи: «Господи»
уже по факту є
в обителях його –
у сякій такій квартирі-хаті,
при сякій такій зарплаті,
у тих калошах, чи лапсердаці,
бо він із мальства вже
навчений красти і брехати,
любить гроші над усе
і патріотом, нібито, є,
щоб по команді убивати.

А той, хто в житті
бачить Бога у собі,
то він іще іде у радості
на тім труднім шляху,
яким кожен йде
у лоно Духа святе.

Знаймо, знаймо всі,
що ворота аду
не будуть відкриті
для всіх живих,
бо життя є та святість –
світло й чистота,
які лиш життю присутні.

Вони по суті і є
те джерело,
що енергії дає
усьому живому
у Всесвіті усьому,
так і енергії духовні,
як і злі...

Тому усі енергії
життя є вічними,
як і енергії Душ,
бо всі вони
з одного джерела
і саме воно життями
у нас і б'є життям, як рух.

Проявлений і невидимий рух,
як і рух енергій духовних
по суті і дають
життю на Землі бути,
бо цим вічність несуть,
хоча і в формах
й діях різних.

Дух святий і доброту
понесе туди й до тих,
хто з любов'ю творить її
і не буде залишати ці
зерна радості і доброти
на камінні зла, а саме туди,
де вона зможе давати
хороші повні врожаї
для всього живого на Землі.
Тому й підтримаймо дії ці
гуртом тепер і скрізь,
оберігаючи ростки,
збираючи колоски
для засівів нових,
сіючи наліво і направо,
щоб люд мав той оптимізм
жити у літах і радити.

ЕНЕРГІЇ

Духовність – це основа культури поведінки.
Духовність – як творча, свідома дія
має бути першочерговим заняттям
для кожного живого у житті
у стяжанні якостей духовних.

Сам чоловік є набір енергій різних
по призначенню, умовах і прояву у діях.
Тіло є лиш храм-будова,
де живуть енергії ума,
які і є в людині для того,
щоб вони розвивалися і росли
на тих якостях хороших,
які є ґрунтом-матеріалом
для леліяння центру духовного
триєдиного єства нашого,
який людина Душею назвала.
Хоча енергії в людині,
як певної частини Всесвіту
належать Отцю-Творцю-святomu Духу,
та лиш тимчасово перебувають в тілі.

ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТОСА

Так, прийшов Ісус з любов'ю,
як Христос великий
в середовище злих і хитрих,
щоб спасіння людства
почати із заблудших.

Та людина все ж
у пристрастях життєвих
жити в якостях духовних
не бажає сама у життях
і не навчається заповідей тих,
які для всіх Христос лишив.

Та друге пришестя Христоса,
як месії для всього людства
є ширшим і по всій Землі,
бо другий такий месія
є проявленим повсюди в діях
у тому усьому живому,
що несе радість і доброту.

Тепер він проявився собою
саме серед тих,
хто розумів і вчився,
хто жив і живе добротою
і саме якістю цією
Він іде уже по матінці землі,
несучи в кожную Душу, дім
цю якість доброти усім.

Бо саме ті,
хто творить доброту
і є істинні в собі
по змісту й суті
є учнями здібними
Отця-Творця-святого Духа,
Його сподвижниками на Землі.

Це не є уже людина певна,
а саме та місцина і саме люди ті,
які віддаються доброті
думками, словами і у діях.

Бо саме так сьогодні Він
на землю у людський світ
многогрішний зійшов,
даючи для всього живого приклад,
щоб залишити для цивілізації нової
той позитив і мудрість в діях,
якими і множитимуться на Землі
саме до доброти визрівші люди,
які на любові і з любов'ю росли.

Тому сьогодні так усім трудно,
бо віддалися Дияволу умом
і занедбали свої Душі,
а помилки-гріхи
кожному слід самому
виправляти із цієї миті.

Саме цим укріпиться у світі
та хода Отця-Творця-святого Духа
у цьому єднанні любові і доброти,
яку несуть собою свідомі люди
поведінкою своєю у навчання тим,
хто іще не знайшов стежини
до себе у доброті і любові.

Та все ж визнаймо як факт,
що чимало в стані очікування є,
як панацеї-перепустки в кращий світ
без дієвої участі своєї.

Та не треба нам чекати,
а берімося усі гуртом
усі дії плохі поправляти,
у яких ми не вільні жити
у тих докорах сумління,
у цих хворобах, негараздах, бідах.

Тому і просимо усіх –
творімо доброту скрізь,
навчаймо і пересилаймо
оці слова один одному
до можливості всім жити
у доброті й з любов'ю.

*(продовження для тих,
хто не сприймає Христа таким,
як не сприймали і не сприймають
Ісуса Йовше, притягуючи за вуха
дії їх до іудаїзму, християнства,
ісламу, атеїзму, ...,
а не як посланців Творця єдиного,
чи то зі Всесвіту того,
такого на нас діями подібного)

Так, Ісус Йовше – єврей.
Так, він прийняв свідомо сан,
щоб мати право проповідувати
якості духовні між людьми
серед іудеїв злих,
які уже тоді служили сатані.

Так, свідомо він прийняв
це пророцтво від Ілїї
і до цього себе готував
з років тринадцяти по Індії,
навчаючись у східних мудреців
йоги і мудрості віків,
бо і сам у задатках
був саме таким.

То саме на їх основі
заповіді визначив дві,
як сенс життя, як умови
бути людству на Землі.
Це возлюби єдиного Творця,
як самого себе,
то так і тих,
тобі подібних,
як Бога-Життя цілого
єдиного і неподільного,

бо життя влаштоване так,
що ми кожен, хто є живим
тут, на Землі і у Всесвіті усім
є лиш певна ланка, чи частина її
у цім кругообігу енергій
добрих і плохих.

Бо саме завдяки життю їх
і їм, і таких на подібних
в діях і по образу на Творця,
то і ми тут із вами,
любі читачі, і є живими,
бо ми по Духу і крові
є сестри і брати
незалежно від націй,
рас, держав і їх звичаїв.

Так, «ріка води не п'є» -
вона для інших живе,
то так і людина у цім світі
має для інших ділами жити.
Тоді й гармонія життя
і взаємини усі земні
будуть мати по суті
простоту і легкість.

То хіба Ісус Йовше,
названий сином Бога-Життя,
не справедливо і є гідним цього,
щоб ми славословили його...
Так, він переніс страждання,
болі і живим лишився завдяки йоги.
Так, він міг літати Душею й тілом.
Так, і свідомо пішов на розп'яття
на той хрест, який спаплюжили юди-князі,
зробивши з нього повішальне знаряддя,
у тих тридцять три літа молоді,
коли квітучим було його життя.

Так, Дух святий є йому оберіг.
Так, повчання у мудрості тій
були придатні для змін на краще
тоді й тепер і для всього людства.
Чи, може, люди не знали,
що таке любов свята і чиста?
Знали, знали, як і ми тепер,
та на ці знання свою гординю клали,
чи то страх частину придавив
людства ницого, Душами дрібного,
чи то зло було в zenіті
і своєю реальністю тоді й можливостями
керувало світом, як і тепер...

А для цього і сценарій влаштований був –
пророчий і мудрий в часі,

який через століття
сплив міфом, ніби, водночасі.
Хоча договір Ісуса і Іуди
звели всі дії наяву,
то Іуду поставили козлом відлуки,
а Ісус із неможливості
джерела родові відновити,
що віками у цьому плем'ї
юдейському гнили
не спромігся таки
за три роки змінити.

Відійшов у Індію тодішню,
проживши до ста шести літ
біля містечка Капернаум,
маючи торгову лавку, як єврей,
та Душу мав велику
і нею пригодився святому Духу
з довірою і любов'ю до світу.

Однак люди почали творити
ту якість святого Духа,
яку ми називаємо любов
від начал і дотепер
і вона цим утвердилася серед людей,
як невидима ріка Духовності святої,
відкриваючи частину таїни цієї,
бо вона і сьогодні не проявлена сповна
серед сьогоднішньої байдужості і зла.
Однак Ісус Йовше відкрити зумів
цю якість Духа життям своїм,
давши поштовх людству
Душами і діями міцніти.

Та нувориші, князі, равини, попи
створили на Духовності цій
ідеологію релігійну,
як продовження іудаїзму,
як ідеологію брехні, насильства,
відвертого лицемірства,
перетворивши слів зміст
і розправами над послідовниками,
як і походами хрестовими,
несучи символ хреста-життя,
як стяг войовничий,
несучи зло і смерть-біду
лиш тим нещасним,
кого стрічали на шляху.

Та вони й появлялися
собою, ніби то, нізвідкіля,
як і сучасні майдани,
а, може, й звідкілясь,
щоб наша кров тут і тоді лилась,
а їм би все статуси й вигоди.

Ось так християнство, хрестиянство,
чи христосознавство, як ідеологія
покори, страху і насилля
жила, живе й понині...
півтора тисячі літ,
а на теренах України
зміцніла за півтисячі літ
То чи змінився світ?
Дайте кожен собі відповідь...

Ісус прийшов, як той,
хто здатен був змінити
суспільну думку всіх,
як і їх поведінку...

Всі називали його тоді
учителем по східній традиції
і він стверджував для всіх,
що він є син Бога-Життя,
як і вони усі,
хто творити здатен
духовні якості ці
своїми Душами
і умом свідомим.

Лиш через триста літ
греки життєпис описали
для тієї політичної надбудови
з тими ж вимогами:
поділяй і керуй цим бидлом,
залишивши стрижень деяких притч
і назвавши месією його,
а слово це звучало
на мові грецькій, як Христос.

Тому Ісусу дали публічно
цей статус суспільний,
бо греки момент узріли,
щоб покорити світ
з державницьким устроєм
і цим прихисток шукачам
дала демократія грецька,
зваживши, що світ заповонила
нова хвиля в пошуках істини...
Ось таким чином і укріпилась
християнська традиція на Землі.

Христос – Месія є, і це правда,
чи її частина в тому написанні,
яке сьогодні доступним є усім
у редакції такій.
Так, він месією своєю
чимало людства підняв
від візривої тоді зневіри
до тих язичницьких рухів

і до світського керівництва,
бо уже на той час
там сини патриціїв сиділи.
у цій народжуваній зрілості суспільній
і оголосили цей рух справедливим,
доповнивши притчі легендами новими,
чим потрошки, аж дотепер
мінють суть і зміст у тлумачниках своїх,
нібито, люди дурні і читати не вміють,
змінивши частину притч,
які Ісус прийняв у східних мудреців,
зібрані ними протягом тисячоліть.
Ось так закріпилось офіційно
при Константині християнство,
нібито, взявши леліяти Духовність святу,
та статутами і структурою в собі,
ставши організацією світською.

Це добра справа є учитися на притчах цих,
а не на стражданнях і хворобах своїх,
а фактично сталось так,
що Ісус Христос лиш символом лишивсь,
а проповіді і канони
несли основи
структурного будівництва
для збереження багатства
і поділу наявного суспільства
по критеріях майнових,
а не по істинах духовних.
Їм допомагали загони посіпак,
які «зросли» на брехні, шантажі і злі,
аби зберегти на той час рівновагу,
між добротою і злом,
зберігаючи водночасі
ті ж старі, як світ, устрої,
даючи їм назви нові:
імперії, республіки, демократії,
які сповідували ту ж покору й страх,
бо злякалися поширення істинних знань.

Тому ми й вітаємо Ісуса
з Днем народження приблизним,
бо на сьогоднішній день
Ісус Христос для «владсть предержажщих»
є лиш монета розмінна,
а для темних мас він є один із них,
давши другий статус суспільний,
називаючи його для святих ще Богом,
а для темних мас – Господом для них,
яким він не був і при житті,
як у першій, так і в другій іпостасі
і мети такої із собою не носив,
бо то був чоловік духовний,
про що він усім публічно говорив.

Таких, як Ісус, синів Бога
було багато за віки –
і це прекрасно, бо вони
і тримають ту рівновагу
між добротою і злом,
які є у своєму поєднанні
тією поживою для руху енергій
у всьому живому на Землі,
хоча їх нищили і нищать
державні демони-керівники.

Так, сьогодні знову демон зла
набрався сили, користуючись тим,
що велика частина людства
зневірилася в богах і збайдужіла
у бездії до стану жорстокості і зла.

Нам розбудити треба
цих сплячих ходаків,
бо вони мають здатність
і мають міць енергій родових,
щоб творцями життя бути,
щоб доброту і радість ростити.

НАГАДУВАННЯ

Ми писали шість літ,
а Ви, люди, не читали,
цих слів, думок,
які є лиш урок,
чи нагадування те
учителя звичайне
цих істин старих,
як і наш світ,
яке і є одвічним
у ці часи неспокою і смут.

Ми попереду писали
про другий прихід Христоса –
і він вже ходить поміж нами,
у наших словах, думках і діях,
творячи любов і доброту,
як і інші якості на Духу.

Ми лиш посланець Творця,
яких багато є таких,
щоб оголосити словом, ділом всім
про його невидимий прихід,
бо тепер він ходить живий
живіший думками і словами
в наших умах і поміж нами:
кликає, просить до каяття,
щоб ми переосмислили життя
і почали творити собою
все з любов'ю і добротою.

Ми нагадуємо лишень,
що милість і доброта
спокон віків серед нас була,
а ми лиш прийшли сюди
відновити в пам'яті вашій
про ці якості допоміжні
для виходу цивілізації
із цієї не простої ситуації,
коли ненависть, зло
діями у нас осіло,
а ми стали сліпі й байдужі
у зневірі і здоров'ям недужі.
То хай це нагадування вам
у хорошій нагоді буде,
коли радість вас відвідає
і мрія зродиться далеко там
десь на життя щасливе,
за гідні наші з вами дії.

Так свого часу Ісус
дві тисячі літ тому
прийшов нагадати всім
про любов чисту і святу,
яка була, є і буде там,
де життя теплиться.
Це фундамент, стіни й дах,
це і є та світобудова
Отця-Творця-святого Духа
саме для нас таких,
хто стяжає якості духовні
ненародженим і цим живим.

Коли Ви вже, люди,
зрозумієте умом,
що нам усім буде капут,
якщо не змінимо поступ
на відновлення гідного життя,
бо і спасіння лиш буде тим,
хто любов й доброту
почне творити тепер і тут.

Ми цей вірш дописуємо у темі,
як нагадування лиш істин цих
давно відомих людству
і цих слів вам відомих,
та вирішувати будете ви
долю дітей і свою
сьогодні, у цю мить, і тут.

ПОЕТАМ

Так шкода і сором нам,
що в цей час неспокою і смут,
Творець дав багатством талант
слова поетики і прози творити
і їх для зцілення Душ нести,

та чимало з них пишуть якісь
добре римовані вірші
для крикливих пісень,
для туалетів і публічних сцен,
несучи слово любов
у мізки й дії людські,
які є секс у суті
і ті зітхання в істомі,
і шарудіння ума лихі,
де хіть і псевдовтіхи
у грошах і якійсь успішності,
у тому надмірному багатстві,
яке виросло з брехні й користі
а не пошуки й спасіння Душ...

То для чого Ви сюди покликані...

*Так є, хто про Душу дбає,
то в того тіло вмирає,
хто про тіло дбає,
то такий про Душу забуває,
хто в крайності кидається,
то такий ганебний шлях
перед ними вистеляється.
Однак скажемо що таке
бачення роздвоєння в собі,
або в комусь не є до добра.
Людина і її життєвий простір
має бути цілним, єдиним.
В усіх традиціях релігійних
є такий текст повчальний:
"Прийми від Бога все, як є".
За добре подякуй щиро,
а з поганого урок прийми.
Тоді все буде гаразд.
Людство роздвоюватися
від Адама і Єви почало
в пізнанні плодів добра і зла...,
то і тепер ми вибираємо
з великого зла менше,
з малого добра побільше
і так скрізь у виборах
суспільних, чи своїх.
Чоловік сьогодні роздвоївся,
а потім і зневірився,
і збайдужів до себе і всіх,
то що ми, поети, робимо?
Чи навчаємо їх жити
в сьогоднішніх умовах,
чи навчаємо доброти
і чутливості Душі,
чи у зневірі і байдужості
шукаємо спільно помилки?
То спробуймо усі ...*

Зло пізнається у житті
мудрою добротою й любов'ю...
бо ЖИТТЯ в радості є
ознакою мудрості і любові
і великим стимулом для життя,
яке є втіхою для Творця
за свої творіння в людях.

Сьогодні князь миру цього,
якого називають приховано
"господом", сховавши в ньому
юдейську суть ганебну,
який має армію, аптеки,
юриспуденцію, банки,
ресурси енергетичні, науку
і таких політиків, і ці ЗМІ,
де інформатують брехнею
і знищують Духовність в людях.

Оте слово нас коробить,
коли багато з нас просить
господа допомоги,
а він і коїть оці біди
в образі своїм,
то як можна просити того,
щоб нужденному хліба подав,
коли він ножа гострить,
щоб убивати...

Просімо при потребі
духовних сил у Бога,
просімо у святого Духа,
просімо у Всевишнього –
хоча і цього не слід,
бо Вони знають причину наших бід.
Ми є самі «творці» їх.
Тому, перш ніж просити,
то подивімося на себе,
на своє здоров'я, міць,
на все те, що навкруги є
і подумаймо у тиші самі,
що з того, що просити хочемо,
ми б змогли зробити
своїм умом і руками...
То починаймо кожен
творити доброту і милість
і цим змінимо на краще світ.

Мовчати більше не можна
і добре, що поети нам
із талантом від Бога
несуть те світло
і якості духовні людям,
то розквітне життя у них
на цьому горі й бідах.

Змінимося, люди, ми,
то зміниться і світ.

Про це написано в пророцтвах,
та страждання є сьогодні й тут,
то вони є для навчання,
щоб ми зрозуміли скоріш
ту просту дію-річ,
що ми це маємо гуртом
творити із добром.
Тоді й правителі
будуть нас гідні,
тоді й віршів таких не буде,
бо розумних нема потреби
вчити мудрості і доброти –
вони просто вміють ЖИТИ.

СЛУЖБА, ЧИ ГРА

«Кому служимо ми,
то і є того раби.
З ким живемо у собі,
того і є дітьми».

Служба, прислужництво у нас
стало рисою потрібною для характеристик,
стало дією необхідною для людства,
як умова, як уміння вижити тут,
на цій родючій і багатій Землі.

Чому ми не продовжуємо у житті, ту гру
з дитинства, якій вони радіють у всьому?
Чому ми часто так сумуємо й часто злі?
Чому так скоро навчаємося іншому,
мінючи маски в лицемірстві,
втрачаючи здатність життю радіти,
та все ж не вміємо створити умови кращі?

Кожна жива істота у природі
є своєрідним Всесвітом мініатюрним,
а все, що є живим на Землі
так собі живе, чи виживає,
то так же і серед людей є,
та окрім них ніхто спеціально
не плодить зла і ненависті,
то про який розум у людині
мову можемо ми вести,
коли вона є ісчадієм зла
для себе і всього оточуючого її.

Тому людина в образі своїм
життями йде від невідання
умом тим, яким Творцем обдарована
через велику кількість життів у суєті,
де вибір фактів, ситуацій є основним
і у цьому проміжку й навчаємося

пізнавати якості духовні
і вже діємо, як істоти свідомі,
бо саме так виростаємо до подобі.

У світі народжуються і живуть ті,
які уже свідомі є свого путі,
бо вони живуть і діють вже
не у виборах, а зі знань світових.

Та для науки і розуміння змісту й суті
напишемо про три умовні групи,
в яких перебувають люди
у своїй життєвій ході тисячоліттями,
шукаючи істину, або й ні,
розвиваючись і ростучи Душами,
бо для цього ми й прийшли життям сюди,
щоб кожен зміг бачити свій шлях
і ті кілометрові стовпи,
і всі назви якостей духовних,
в які входимо ми в житті,
наближаючись умом і Душею
зі святим Духом до Всевишнього.

Коли ми говоримо, славословимо,
або просимо господа про допомогу,
обіцяючи служити і все робити,
приймаючи усе, ним посилаємо
щодня у житті в образі таким,
то в такому разі ми служимо князю
і ми і є його раби.
Таких багато на Землі.
У нього сьогодні багато шкіл і вчителів,
синагог і церков, партійних клубів
і вони активно навчають людство
віршам, пісням, гімнам, сурам,
в яких славу і енергії життя
посилаємо саме господа нашому
у тому начальнику, ..., президенту,
які уже давно на службі у нього.
Його ядро і служки є по суті
у проявах тих, якими користуються юди.
Їх кількість сьогодні росте
і небезпеку всьому живому і планеті несе.

Якщо ж ці дії у житті
ми вже здатні розрізнати
і бачити цілісність Життя,
то це і є той Бог у проявах Його
яким ми тут присутні.
Життя – є Бог. Бог – є життя.
Життям ми є часиночка Бога
і ми є співтворці цього життя,
як і цього Бога буття
по нашому рівню розуміння.
Бог, Життя не має поділу в собі,

та все ж у Ньому ми маємо вибір дій,
опираючись на силу, гроші, брехню,
то в такому стані ми більше служимо господу,
а якщо в житті ми вибираємо собі
якості позитивні в добрих діях і з любов'ю,
то ми уже умом ідемо свідомо
до Отця-Творця-святого Духа.
То і тут ми можемо рабами бути,
коли прикипаємо умом
до певних речей, ідеологій, умов.

А от славословлячи святого Духа,
то ми уже є вільні в діях, як і Він,
бо несе в життя усі позитив,
чим дає можливості нам рости.

Ця ти-ра-да є перед-мовою для всіх,
для розуміння і спроб навчитися,
як організовувати умом життя так,
щоб у гармонії із совістю любити
це життя, цей світ увесь, як творіння
Отця-Творця-святого Духа
у цих трьох умовних групах.

У першій ми живемо у більшості своїй
саме так, без задуми, бо хоча Душа
в тіло людини вже прийшла,
та тіло й ум мають залишки тварини
і про це свідчить поведінка і слова,
а слово є першим, як таким,
яке засвідчує усім про внутрішній стан її,
а поведінка про рівень розвитку Душі.

Тому ця частина людства
в стані радості, чи зла
завжди славословить господа,
як суспільного керівника,
як вождя-князя-начальника,
як вожака отари людської.

Інша частина славословить Життя,
радіючи кожному дню прожитому,
приймаючи усе і вся в ньому у єдиності,
все як є: добре з радістю, а плохе,
як можливість виправити у цій підказці
помилковість дій своїх...

Життя – це є ті Боги, які визріли в умі
і люди моляться їм, оправдовуючи
відсторонено помилки-гріхи свої,
просять допомоги у біді,
просять допомоги вкрасти, вбити,
бо не мають свідомого ума
і відповідальності за свої дії і за життя нема.
І це основний період у розвитку людини,

як дитини єдиного Творця.
Хоча Душа нас веде із тіла,
обережно леліючи, навчаючи,
допомагаючи уму і тілу
у розвитку своїм зрозуміти суть подоби,
виростаючи усім єством
в умовну третю групу.

Тут ми ує свідомі напрямку свого,
де свідомо славословимо усім життям
Отця-Творця-святого Духа,
як істинна Його подоба.

Ми не збираємося ділити неподільне
на ці умовні групи, бо ми означили їх
для розуміння і усвідомлення кожним
тієї суті, до якої ми все таки прийдем.
Ми маємо усі жити і дружити,
творити і любити на цій райській планеті
і бачити орієнтири на дорозі розвитку Душі,
як нашого провідника, як носія святого Духа,
бо у цьому весь смисл нашого життя
і нашого перебування на цій планеті.

Читайте і самі визначайте
свою поведінку й напрямок,
бо можливості у кожного є,
є і той провідник в Душі,
який нас з радістю веде.

Ми усі, можливо, і так є,
що несвідомо опираємося ще
тими наявними звабами в житті,
та коли свідомістю прозріваємо,
то бачимо ці умовні групи три.

Вам їх теж тепер відкрили,
то маймо розуміння й спокій
і славословімо діями своїми
господа, Бога живого,
чи Отця-Творця-святого Духа.

Ось так людина від появи чоловіка
росте життями всім єством людини
і знову є чоло-віком у тій подобі,
коли була дитиною із начал
до істинної подоби Творцю,
чи й далі у розвитку своєму,
то це поки нам є невідомим.

ПОЧАТОК

Лише із початком пізнання
помилку своїх, чи то марноти бажань
у марнотратстві лихим, чи для хизувань
у роках прожитих, то так і в цих,

свідчить про початок змін,
про очищення всього єства.

А це у житті уже нові умови
і створені вони теж із нами,
в яких ми розвиватися почали
і іншим у цьому допомогли.

То саме такий стан
засвідчує нам,
що ми підняли себе, як суть,
яка пізнала свій путь
у свідомих діях своїх
і яка уже йде, біжить
в лоно святого Духа.

Бо саме з цього часу
ми зрозуміли сенс життя,
ми саме так любов прийняли
у кожную думку, слово, дію.

Вільність в діях формує індивіда,
який часто має розум великий,
та можливість така
не звільняє від помилок такого дивака.

Тому знаймо люди, знаймо всі,
що життя усвідомивши,
як умову вчитись жити,
жити в радості й з любов'ю.

СУДДІ КНЯЖІ

Які експерти можуть бути,
що істини життя не знають.
Вони лиш судді князя
і про його інтереси дбають.
Бо істина і є життя
у якостях духовних,
а не ті слова із книг,
які пишуть прохвесори
мрії-бажання тих,
хто платить їм гроші.

Шановні пошуковці Істини,
пошуковці і вчителі
якостей духовних у ЖИТТІ,
скоро диявол в образі князя миру
закриє наші сторінки і групи,
то прошу продовжуйте ту справу,
яка святим Духом відома.
Бо ось такий зміст
нам вчора надіслали
уже разів шість,
на коментар по суті
до допису у нашій групі

на «християнський фільм
«Крещення огнем»,
а з жовтня зникають дописи
і немає можливості поширювати.
А ті, хто в пошті, чи повідомлені
оголошують намір на приєднання
уже цілий рік при спробах дозволяння,
ФБ пише нам, що можливості нема
і діють саме так уже й давно,
як написало їх письмо.

Ось і проявилось по суті
те єднання дияволят,
бо то ми би мали скаргу написати,
що неправду поширюють вони.
Так уже узвичаєну
і віками проторену,
та все обман, брехню
із допису в допис шлють,
взявши партнерами ФБ в союз.

Ми й свідомі того,
що диявол нашу скаргу
відправить у смітник,
бо не може він
партнера сатану
покарати, поцькувати за брехню,
бо вони оба не знали і не знають
святої правди і істини її.

Боятися правди юди,
несучи фальш між люди,
тому й діють в одній упряжці
проти правди і істини її.

Ось їх вердикт, який діє уже рік...
"Якщо в групі регулярно публікують
неправдиві новини, Facebook може
обмежити поширення її матеріалів,
показуючи їх нижче в стрічці новин.
Це може призвести до зменшення
кількості відвідувачів групи. Крім
того, Facebook може перестати
рекомендувати користувачам
приєднатися до цієї групи."

Багато чого кожен із нас може,
та не все з можливого є потрібне.
Тому не думаймо про себе,
бо про це завжди думають інші.
Не думаймо заподадливо про імідж,
бо не він дає життя і сили.

Та якщо із системи гвинтик випаде,

то завжди є на його місце запасний,
бо якщо він іржавий і діє зі зла,
то і його доля уже визначена
і рано, а чи пізно у житті
такі визнають помилки свої.

Ми є звичайний хлопак,
хоча інші часто звать святым,
проповідником, учителем,
праведником, ясновидцем,
святенником, духівником,
чи знахарем, попом,
та ми лиш олівець в руках
Отця-Творця-святого Духа
і думки ідуть із нашого ума,
як від Всевишнього Духа
в особі цього посланця,
який має наймення
Сергій син Миколи
від появи в світ і донині.

А СУДДІ ...

Проза й поезія запліла,
коли між людьми вона
щастя й радість узріла,
які з любові й доброти зросли,
а не від успіхів у боротьбі.

Ми судимо про богів,
не даючи зростати тим,
хто відчув заклик їх,
щоб єднався наш рід людський
на якостях любові і доброти.

Тому ці слова і дії в них
виростивши їх у собі
ми маємо до людей нести
щоб допомогти собі, сім'ї,
родинам, родам,
планеті і богам.

Ми не знаємо творців,
які в цю мить на землі
пишуть слова для всіх,
бо перешкоди є великі їм
від сучасних вождів-керівників,
та і не просто поширювати ці якості,
коли світом керує сатана і її поплічники.

Вони тільки почали виростати,
та посипався шквал од і похвал
цим вбивствам, війнам,
цій похоті і політиці
від письменництва маститого,
та все ж міцніше глас правди

і людської гідності і доброти,
тієї величі древа мудрості,
якими засіваються уми і простори.

Можливо ви і судді нині
від статусу свого в суспільстві,
але не вам судити ці начала,
якими дано життя Творцем
і не ви є судьями від Нього
і поганим є те у світі,
коли письменники такі
стали судьями над життям, людьми.

Тому такі ваші «успіхи» нині
в часи бідунів суцільних,
в часи погрань основ життя
і чистоти у діях для єднань
не додасть вам оправдань.
Не засосувуймо тих слів
світлих, чистих, істинних
у реченнях своїх модних,
бо мода скоро минеться,
а грязь у вас останеться.

НАШІ ПЕРЕ – ЖИВАННЯ
Ми часто говоримо несвідомо
про свій стан ества,
що, нібито, пере-живаємо
за батьків, дітей, підлеглих,
але з нас саме ці слова
і роблять на підсвідомому рівні
фактичного вампіра,
бо саме так ми заявляємо їм,
що забираємо життя у них.

Ми кожен здатен у житті
тільки свій хрест нести,
а будучи батьками,
то будьмо відповідальними
і допомагаймо дітям вирости,
водночас навчаючи жити,
але жити не так, як всі,
бо ми відразу ж стаємо їм вороги,
відганяючи від них енергії життя,
крадучи ту радість, щастя,
які Творцем для Душі дані.

В дорослих дітей можливості є
допомагати батькам немічним.
Однак і тут не має бути того
бажання в них пережити за них,
бо це формує канал забору
енергій життєвих у батьків,
хоча уже цей канал взаємин
обовязком назвали.

Та по факту ми і своєму життю
не можемо завжди раду дати,
а приходиться лицемірити
перед суспільством всім,
бо ми цей обов'язок не здатні
повністю реалізувати
і виникає вогонь зла у нас,
вогонь страху перед осудом.

Тому самі навчаймося жити гідно
і навчатися з наших таких дій
повноцінно жити діти
і ми не забиратимемо їх сил
тими намаганнями пере-жити їх
і не спалимо відповідальності за них.

ДОПОМОГА

Допомагати слід тоді,
коли про допомогу просять нас,
бо допомога та, яка іде від ума
часто народжується у дії,
щоб умиротворити его своє,
що ми такі добрі і хороші.

А це ж бажання ума з тривоги,
що Душею ми не доросли
до того стану, щоб відчувати тих,
хто її воістинно потребує
і ум в гарячці хоче загноїти її,
бо водночасі заявляє публічно всім,
що ми турботливі такі.

Допомога оманливою є,
коли ми навзамін чекаємо від неї
такої ж допомоги,
чи то інших вигод із користі.

Там де тривога,
то там і рішення поспішні,
як і дії суєтливі,
які не завжди мудрі й зрілі.

Тому з таких допомог
результатів хороших нема
і тільки суєта день із дня,
на яку ми витратили
енергію божественну,
а нею ми б змогли
до самоусвідомлення зрости
саме на основі таких знань.

ЗНАННЯ

Знання до нас приходять
через можливість нашу –

бачити, чути і відчувати,
як інформацію певну.

Бо знаннями вони будуть,
коли ми застосуємо їх у ділі
і кінцевий результат
сформує остаточно довіру.

Лиш тоді ми почнемо
застосовувати ці знання
і це буде досвід наш,
а інформація буде знаннями.

До окремих індивидів знання
із космосу Душею йдуть,
бо Душі їх для цього відкриті
і приходять лиш тоді,
коли ми здатні себе змінити.

В обох випадках знання
діють лиш тоді у житті,
коли ми визнали і виправили
усі помилки свої,
як і в попередніх життях,
позбувшись минулого того,
яке гальмувало рух вперед.

А цей факт підтвердиться
проявом самим простим –
ми отримаємо душевний спокій
і всі дії будуть до ладу,
і рішення мудрі, зрілі.

Та у цьому завжди
вирішальна роль є
умоналаштованості нас,
бо це і є той кістяк
і той будівельник схем
у реалізації знань.

Ось тоді остаточно ми
ці знання прийняли,
бо такий процес усвідомлення
дає волю дій свідомому уму
і дає таке здоров'я тілу,
як основу радості в житті.

Бо ми відчуємо волю дій,
бо ми відмовимося від тупих
законів, норм, моралі, поведінки
і від тієї суспільної дисципліни,
які тримали нас в тисках
і в тому суспільному ре-жимі.

Тому всі за-кони

є поза колом життя
і всі ці заборони
відрізають в нас коріння,
а без коренів нема буття.

Тут напишемо рядком,
коли так є при завершенні
нашої життєвої ходи,
то це і є началом прекрасним
для нового життя у новому тілі
тій же божественній Душі
з тим рівнем розвитку свідомого ума.

ПРИНИЖЕННЯ

Приниження не є смерть,
хоча гордий вважає пониження,
як не що інше, а постидність,
яка при розумінні руху енергій
є тим вогнем, який і випалює гординю,
чи інші помилки докорами сумління.

А більшість починає гніватися, злитися
і діями такими збільшує негатив у собі,
який поряд з цими діями продукує страх.
Страх: що скажуть люди на цей факт,
що вони скажуть після смерті і тепер.

Тому так часто у житті
гордих, самовпевнених і злих
життєві обставини лишають
Душу і психіку у них,
бо вони готові вже померти,
ніж зрозуміти пониження суть,
яке дійсно приходить перед смертю,
даючи виправити життєві помилки,
та ці глупі люди мають уми незрілі
і тому так бажають померти,
лишаючи у роду ці якості погані.

Так, вони вже мертві,
вони іще ходячі трупи
і збираються такі до купи,
щоб цим про це заявити.

ЧУТЛИВІСТЬ

Чутливі люди
є світлі й чисті,
бо їх Душі є відкриті.
Вони бачать негатив
і біжать допомогти,
але суціль їм береже
від прийняття того зла,
яке часто крутиться біля них,
бажаючи від усіх
втягнути у спокуси.

І таке чуття є
від розуміння справедливості,
а справедливість вирощує у всьому
гармонію і рівновагу.

Так і чуття докорів сумління
є із порядку цього,
як і чуття вини
є результатом відповідальності,
а чуття дякування є
в бажанні відповідь дати,
подарувати комусь
за діла хороші
ту радість-благо в щасті.

ГІДНІСТЬ

Гідність по суті й змісту
вже самооцінка певна є
себе і інших в діях.
Тому то гідність
досить часто тішить
наше его-ум,
яку нам уже нести лінь
і ми стаємо на твердиню,
на цю скалу-вершину – гординю,
роблячи помилку велику
у житті і особливо для Душі.

Бо гідний в діях
хоче того ж від інших,
щоб мати за них ту по-вагу,
як суспільну норму.

Гідність є при незрілому умі
матір'ю-сестрою для гордині,
тому будьмо пильні,
щоби наша гідність
виросла в можливість
літати вільно у житті.

ЧИ ТО ПОЕТ

Не потрібно вчити людей жити,
бо вони і так живуть,
а навчаймо їх чути
голос Душі своєї
і зовсім постидно для поета,
коли він кличе
до боротьби, до висот суспільних,
до вбивства собі подібних,
а також підмінюючи поняття
у втіхах тіла, називаючи ці дії
якістю Душі святої
таким словом, як любов.

Чи то поет є таким,
чи то він «брат» сатани,
який змінює у вірші
слова і поняття
в якийсь абсурд,
часто хизуючись тим,
що римою він зацвів.
Та техніка є машина,
а машина без діла є метал і лом,
бо вона вантажі возити має.
чим полегшує людям труд.

ДІМ

Дім нашого ума є тіло,
а для Душі воно храмом є
і тому свідомий ум знає,
що Душа в інші світи поспішає,
де може розвиватися далі,
щоб воістину ця єдність
була чиста і свята
серед грязноти і чистоти
на цій планеті Земля,
де їй прийшлося рости,
щоб іншим допомогти
і пошуковцям себе пізнати,
щоб кожен зміг замести
свій дім при житті.

НЕДОБРОЗИЧЛИВІСТЬ

Бажання викинути все погане
із себе, своїх взаємин
по суті є бажанням вбити.
Та і саме бажання у собі
приймати лиш хороше
є наміром вбивати нехороше.

Є бажання тілом,
а не дія на результат,
то такі енергії бажань
любов палять в нас.

ДОБРОМ

Не мішаймо ми
іншим жити в радості,
то це півділа є,
а коли знайдемо у собі
минулі і теперішні помилки,
то ми прозріємо еством
і уже в кожне своє діло
вкладати любов будемо,
бо вона дає можливість
все вирішувати добром.

СТРАХ

У яких би наших діях

не проявлявся б страх,
то він,
як і кожна енергія негативу
пригнічує сповна нас,
а коли ми збираємо енергії,
щоб подолати страх,
то це подібне на біг,
коли вже є відчуття,
що дихати нема чим –
у нас задишка,
не вистачає життєвих сил
і це реальна ознака є,
що тікаючи від страху
ми прямуємо по смерть.

Подібно діє у житті
кожен прояв негативу
і саме вони
вкорочують життя роки.

ПРОЩЕННЯ

Прощати всім і вся
будь які каверзи,
підступи, брехню,
зверхність, зло
не дивлячись ні на що.

То це дає можливості нові:
бути щасливим і любити,
бути при здоров'ї
і успішним у ділах,
бо прощенням своїм
ми всього того не приймем,
бо то все вантажі
для тіла, ума і Душі.

Тому без винятку
ми легкі в ході
і маємо можливості
жити в радості.

Прощенням всім і вся
ми творимо добрі діла.
Однак і енергія доброти
не позбавляє енергій
прихованої боротьби –
у них виростають животи,
як прояв пасивної оборони.

Зла людина є худа,
бо всі енергії її
є зовнішніми
і вона постійно їх викида,
бо є ісчадіє зла.

Вона всебажаюча собі
в усьому хорошому,
а зла усім і всюди,
тоді можна посидіти на сучку
і спостерігати бунтуючу смолу,
і порадіти таланту своєму,
що чорт устроїв рандеву.

То чи то так просто у житті
прощати самому собі,
прощати й іншим,
а ще й не так просто жити,
щоб і потреби не було
прощення просити
і не створювати ситуацій злих,
бо і за них
до прощення шляхи ведуть.
Любові вам і доброти,
наші сестри і брати!

ПРАВДА
Правдивий чоловік
теж худим буває,
бо він, бо він зла
і чиєсь правди
своїм єством
не приймає.

То може він
правдивим є
тільки на словах,
бо в дії її захищає
і цим причетний є
до енергій зла.

Правдивий наповнений до країв
внутрішньо і просторово
добротою і любов'ю,
тому зовні ми бачимо усі
худе тіло і відштовхуючі дії.
Тільки бесіда, чи то дія
проявляють ту правду і доброту,
або ж правду і доброту
сховану тим жиром.

Бо люди пасивні
завжди жирні,
а все єство є доброта,
та їх давить, так звана,
суспільна правота.

Тому ми й бачимо
у сім'ях, у державах,
де домінуючою є
державна ж норма числа сім'ї

з такою постановкою правоти
і тих дітей, чоловіка-жону
з животиком кругленьким.

ПСИХ

Психом назвати можна тих,
хто в крайностях шукає таких –
чи то з правдою і виснажливою добротою,
чи то неусвідомивших руйнівного зла.

У одних є ідеал доброти,
у інших гнів, оцінка
і обидві сторони
себе поставляють собі,
чи протиставляють іншим,
а це означає лиш одне,
що людина порівнює,
чи то вивищень жде
по предметах, діях,
ніби то, інших до себе.

А такі дії виснажують духовно,
виснажують і суцього в собі.
Хоча крайності такі,
то пошуком є в суті
в тій активності і буйності,
а от байдужість іще страшнішою є,
бо такий псих є тихим
до пори до часу не проявляє себе
і для спільноти непередбачуваним є.

Тому по діях людей таких
спеціалісти й визначають у них
їх стан ума по діях і поведінці:
один ум віддав і божевільним став,
а інший в ситуаціях різних,
як диявол хитрий діє,
а байдужий сам собі на умі
тихенько відмовився у житті
від життя і від богів,
то саме такі резервом є
енергіями їх для Бога і для сатани,
бо вони теж живі,
а що твориться у них в умі і Душі,
то того не знають й вони самі.

Так рух енергій в них
зовні є сповільнений,
та поведінка їх
все ж є, як оберіг,
щоб у цій суєті,
чи у цій суматосі
взаємн спільноти
вони і збережуть
оте святе від Творця,

то це саму суть його – життя.

Перший у всьому позитив –
терплячим і смиренным є
до кожного слова, дії
і все це у собі погамовує,
чим хоче навчити інших,
приспосовуючись до них
і цим палить у собі
всі зерна істинної доброти
і свою чоловічу подобу.

Тому часто люди про таких
говорять в обиході,
що добрий чоловік і хороший
часто помирає передчасно,
а злих все таки
земля і Бог держить,
даючи шанс на старості,
чи то у стражданнях, муках
зрозуміти помилки свої
у прощеннях і каяттях.

Хоча й одиниці є такі,
які живуть тихо і з потреб,
не мішають жити іншим,
і в діях не мають негативу,
і та доброта у них
тихенькою радістю росте.

Тому такі, як і частина байдужих
продовжать життя на Землі.
Залишаться брехуни і злі,
бо і вони мають захист
зі Всесвіту великого,
де теж ганяють злом
у світах кумири їх.

Тому добрі залишаться і так,
по ізначальному задуму Творця.
Злі згорять самі у своєму ж вогні,
бо Творець не буде знищувати їх.
Ті хто в крайностях хитається
все ж колись до когось прихилиється.
То так і з середовища байдужих
виростають умом хороші й злі.
Та життя продовжать на Землі ті,
чий вибрації енергетичні
і будуть позитивними,
чи з розуміння,
або усвідомлення свого
будуть здатними
до змін у собі
творити любов і доброту.

То вас питаємо ми:
ким би хотіли бути –
бути добрими тепер і скрізь,
чи то ще маючи час
свідомо вибирати,
або здобувати в боротьбі
все те і завжди,
чого хоче ум і тіло
у збалмошності перед кінцем,
щоб весь світ горів
і полум'я ту мить гріло,
а ми в злорадстві
поїдали шашлики,
в яких тепляться ще
живенькі Душі доброти,
яку ми хотіли вознести
на алтар церковний для Богів
тією терпимістю і смиренням,
які часто задля виставляння
ми затрачуємо сили,
даючи умам іще не зрілим
погану поживу для зневіри.

Та рано, а чи пізно
все терпиме, чи заховане в собі
вислизає назовні
і тоді ми не здатні уже є
зарадити цій явній біді,
лишень лицемірством.

Для Творця всі рівні
і він всіх жде і в ту мить,
яка останньою може бути,
даючи можливість уму прозріти.

Бо багато є таких,
хто в собі, в діях
накопичував Дух доброти,
та тіло можливості не має
її втримувати у собі.
Тому цей опір, спротив тіла
лещатами корисливого ума
і не здатним є втримувати
ті зерна любові і доброти,
бо вони без руху там загнили
і вириваються назовні вже
тим смердячим негативом,
а такі збирачі постають у кінці
такими ж нещасними, як і всі.

Ось так часто є,
коли таке стягання Духа
таємно спрямоване умом
до можливостей земних надбань.
То чого й такого не назвати психом?

Однак доброта й любов
в думках, словах і діях
енергіями своїми завжди
є вільними і дієвими собою,
бо вони дають пізнавати всім
ці якості святі при житті,
навчаючи в одночасі
роздаровувати їх,
то саме дії такі
і дають можливості
істинно Душею рости
аж до святості Духа.

ГОРДИНЯ Й ГНІВ

Гординя й гнів –
два прояви шкідливі.
Гординя розпирає груди,
а гнів - верх живота.

Та в обох випадках
діють у нас гази так –
гординя, як залишок повітря
не видиханого з легень,
бо ми стараємося тримати
піднятими груди
і ту важкість в умі-голові.

А по факту в легенях
є застій, є зупиненим рух
енергій живих –
і тут вони мруть.

Так і від гніву печінка
від того яду набухає,
чим змінює ритміку дихання
і виходить з ладу діафрагма,
бо вона в постійній напрузі,
чим збиває життєвий ритм
духовних, чи приземлених енергій.

Тіло хоче і старається
викинути цей отруйний газ,
та енергетично він тримається нас,
бо ми умом і далі хочемо в емоціях
ці приниження, образи, гнів
все ж показувати всім.

Та не завжди це вдається,
бо закритий резервуар
і вся ця гадість роками
збирається потрошки в нас,
а Дух всесвіту не бажає
приймати цей яд і застій,
бо в кожного стежа своя,

тому таким гнівливим, гордим,
які вирощують в собі
цей застій, чи отруту
все ж навчатися слід
ці енергії сприймати,
як урок-підказку
і рішення приймати,
щоб не бути еством
негативу джерелом.

Бо ця отрута з газів
має небезпечну здатність
життєві сили щодня забирати
і сам день смерті наближати.

БРАТИ І ДАВАТИ
Якщо обдарований
навзамін дає менше,
ніж того говорить совість,
то цим духовно збіднює себе.

Якщо ж даючий жде
від іншого більше,
то цим добровільно
енергіями прив'язує
і принижує себе.

Тому так часто люди
свою волю і любов
хочуть віддавати за гроші
і ті матеріальні статки
не творячи взаємин адекватних.

То так і багаті у житті
часто зациклені на тілі,
а не на доброті й любові,
бо по факту ми хочемо
від інших завжди те,
чого не маємо у себе.

Та кого із них не спитай,
то всі в один голос
говорять про дискомфорт
і про взаємини погані.

Та оцінка така ними
цих якостей духовних,
як спілкування із людьми
ототожнюється ними
матеріальними категоріями,
або й зовсім навпаки...

Ось так між людьми
не вирощуються паростки
основ життя-буття

з любові й доброти.

ДИТИНА

Чим більше ми, батьки,
тобою втішатися могли
ласками, пустощами,
примхами і криком,
то іще більше бажали
бачити принцем на коні.

Бо ми виконували забаганки всі
і в кожних діях ваших, діти,
хотіли бачити лиш позитивне,
та по факту у житті
людина носить порівну у собі
якості духовні і того негативу,
який ми маємо завжди.

То чим більше ми любуємося вами,
і уже як річчю, чи прирученим приматом,
тому возносячи у вас усе хороше,
ми і далі бажаємо бачити у ваших діях
свій проект, бачення своє перспективи
і цим зупиняємо самі
пожиттєвий розвиток дитини.

А той пропущений негатив у роках
виростає до монстра у вас
і буде жити з вами аж до смерті,
бо ми не вчили його вивчати вас,
зробивши нещасними вас і нас.

СВЯТИНЯ

Кожен з нас життям
носить у собі святого Духа
і ця святиня нас в житті веде
і радість нам у життя несе.

Той батько, мати, брат, сестра;
той день, праця, відпочинок, молитва
є святими по суті й змісту,
коли ми відчуваємо щасливими
біля них, чи в діях цих себе.

Все хороше у людині –
чи то речі, чи то дії,
чи то вона сама є свята
тією світлістю і чистотою,
чи тою легкотою, які є в слові, дії,
проявленою саме так
тихенько і в спокої зі всім.

По святості і діла ідуть успішно;
по святості ми мудрості набираємо,
бо вони не виростають у суєті,

чи при напруженнях великих,
а вони собою так голублять.

Ми свідомі в діях,
а вони освітлюють совість
ти вогником святим,
що із Душі світить.

Тому бережимо цю святість у собі так,
щоб ніякі справи не могли її осквернять,
ні ми, ні нам подібні,
бо саме такі ми святому Духу і потрібні.

Бо якщо життя є святість наша,
то і ми у житті є чоловік,
а той, хто бажає іще ним бути,
то є лиш в людини стані.

ДЛЯ ЧОГО ЖИВ

Для чого ти жив,
коли хорошого сліда
життям своїм не лишив?
То для чого була та хода?
А пряма відповідь уже є,
бо незадоволеність життям,
в поведінці такій
придавила все хороше.

Тому й сліди не видно,
не видно і хороших справ при житті,
хоча вони однозначно були
і саме болі про це свідчать
у тих органах і поведінка їх,
бо така людина іще не вміє
давати їм розуміння й раду,
тому лиш свідомий чоловік
шукає вихід зразу,
шукає природу появи їх
і цим він бачить помилки свої.

ХОРОШИЙ

Всі люди хочуть щастя,
всі хочуть хорошими бути.
Тому більшість з нас
і вважає саме так,
то таке вважання
є не що інше, як бажання.

А бажання є дія від ума,
як і бути хорошим
теж від нього є,
бо думаючи так,
то ми оцінку вносимо –
той хороший, а той поганий,
роздвоюючи цілісність єства,

але, найперш, своєю.

Бо навіть ті,
хто вважає хорошим себе
лиш на основі простій,
що по факту він сам
нікому і ні собі
поганого не бажає.

Тому ці бажання цільові –
показати всім свою хорошість,
виснажує людину енергетично
і в потрібний момент
ми уже не здатні
допомогу надати,
бо сил фактичних вже нема.

Це тільки гра в словах,
це тільки лицемірство,
бо в обох випадках
ми хочемо доказати всім,
що ми теж хороші.

Одні не визнають погане,
а другі бояться виявити
цей негатив у собі,
хоча сторони обі
прикриваються хорошим –
і ті слова пусті, і ті дії є лихі.

Бо бажати хорошого
і не бажати поганого
несе у діях боротьбу,
а де боротьба,
там присутність диявола.

Доброта сама себе проявить,
як істина в собі.
І такий піхід до порівнянь,
поділу, вибору й бажань
у житті є у всьому,
де двоякість ця існує.

Не можна перетворити зло
в те бажане й очікуване добро,
якщо там нема любові,
бо лиш вона одна
собою все ладнає
тим сприйняттям і чутливістю
того всього, що є навкруг.

Цілісність має бути у всьому
і розуміти всім це слід,
що все живе має у собі
прояви двоякі

і тільки свідомий ум
дає раду чуттям тим,
яким Душа говорить з ним.

Істинно хороший чоловік
живе собі та й годі:
дружить, чи не дружить,
горілку п'є, чи книжки читає,
але свою доброту святу
на показ не виставляє.

Можливо, вона й малою є
у цього духовного ядра,
та при потребі надзвичайній
Дух Всесвіту йому дасть
сил й можливостей
сповна себе проявити
у цій якості хорошій.

ДОМА

У кого Душа має спокій,
то і ум діє свідомо, мудро,
а тіло здоровим є,
то такий стан єства
ми називаємо твердо,
що всі у нас є дома
і незалежно від того,
де ми є тепер,
то скрізь і повсякчас
відчуття буде у нас,
що ми завжди дома
і дяка буде відповідна.

ОБРАЖЕНИЙ

Ображений, тамуючи в собі
ці енергії важкі,
відчуває біль в печінці,
де збирається отрута,
та і печінка вже роздута
і тисне на Душу знизу,
яка вмостилася ядром
на діафрагму нашу,
стримуючи серцебиття.

Ображений той, який
хоче викинути цю отруту,
та по суті він і є ранимий
і чутливий до несправедливості,
то тому так часто його
спалює вогнем війна,
бо він готовий битись і часто б'ється,
бо його принижена самооцінка
у цих образах і є по суті
жорстокістю тією, що
шукає серед подібних собі,

зачаївшись в середині,
а інший уже іде у гніві
і так, нібито, випадково,
навіть з хорошого слова,
вибухає в ярість –
бійка почалася.

Вона не випадкова,
бо енергії негативу
шукають одна одну без упину,
щоб викинутися назовні
через кулак, ніж, чи кулю,
або ж те ДТП, чи то дорога
слизька, не втримавши пішохода,
то так його образа, чи гнів
на землю повалив,
або зламавши ногу,
щоб не йшов шукати правоту.

Ось так діють енергії ті,
якими нехтуємо ми,
а мали би розуміти,
що не випадково вони
появляються у нашому житті –
щоб попередити, щоб зупинити
і не йти, і не робити те,
куди в цю мить наш ум веде;
щоб їх сприйняли чуттями
і ми зуміли побачити джерело,
бо і свідчить нам саме воно
найточніше подібність помилок,
а ми маємо із них зрозуміти суть і урок.

ПРИНИЖЕНІ

Принижені, ображені
завжди сильнішими
з тими енергіями зла,
які сюди їх привели:
фізично, інтелектуально,
чи то по статусу соціальному.

І тому вони не здатні є
вибухом образи, гніву
дати відсіч гідну,
а періодично виплескують на слабших,
або несуть в сім'ю чоловіку-жоні, дітям,
а ті не хочуть їх приймати,
затіваючи сварки, бійки,
або повертають назад їх
у прокльонах і посилах зла.

Тому той принижений
і є прямим збирачем
негативу дрібного повсюдно
з бажанням випустити зовні його,

чи на того основного,
який уже готовий вбивати.
То при нагоді так і є –
він, чи інший із цього
поток-союзу, як такі,
що носять енергії негативні.

То в цьому подібність велика,
коли весь народ принижений
пенсією і зарплатами малими,
а послуги і ціни є захмарними,
то тут недалеко й до війни,
лиш в «потрібну» мить
сірником зла черкни.

Тому ці принижені і ображені
проклинають керівництво,
їх дітей і всю рідню останніми словами –
і це закономірно діє на них,
коли це є справедливо.
Коли ж керівництво у ці тяжкі часи
шукає методи, способи і шляхи,
щоб із кризи-безладу країну вивести,
докладаючи знань, умінь, бажань,
то такі прокльони і не діють на них.

Ось чому ці слова такі небезпечні,
бо вони енергіями зла насичені,
бо вони знаходять винуватців завжди,
хто долучився до «трудів» таких –
і все таки будуть вбитими.
Та суть іще й у тому, що такі
енергії негативні, злі
не зникають в нікуди,
а лишаються все ж
при таких носіях –
у їх дітях і нащадках всіх,
допоки не народиться той,
хто здатний зрозуміти,
що помічною в ситуаціях таких
є доброта і любов свята.
Лиш тоді розпочнуться
зміни на краще у цьому роду.

Всі, хто діє енергіями негативу,
то смерть приймуть негативну і тяжку,
як і вони, свого часу, принизили
цей люд розпорядженнями такими,
щоб люди в державах таких
важко виживали в зубожінні,
то вони їх і клянуть словами відчаю –
і тих корисливих голів, і урядів, і президентів,
як і бізнесменів таких, не подібних на Семиренків.
Такі дії гнилі у суті і по змісту,
коли народи обкрадали у жебрацтво опускали,

а тепер кругом у керівниках за гроші
ці сучасні юди-керівники
злодії, лихварі інтернаціональні.

Та не буде і їм добра,
бо не відмінить ніхто у світі
правило бумеранга,
а бумеранг наготові завжди,
бо його носять енергії ті,
які жадають помсти
за приниження такі.

ДЯКА

Коли ми отримуємо дарунки,
чи допомогу від собі подібних,
то ми дякуємо, чи говоримо спасибі
Отцю-Творцю-святому Духу
і тому дарувальнику від Душі
з розуміння того, що ми усі
є лиш ланка в безкінечному ланцюгу
приймання і передавання дарів
у цьому кругообігу енергій світових.

Відчуття в бажанні віддячити
практично не можна реалізувати,
бо благодаріння немає ціни
і тому з такими бажаннями
ми і є справжні раби.

Тому хай це буде подяка про себе,
а в такому стані подібні дії
творимо лиш з можливості,
чи з проявлених потреб у тих,
кого зустріли ми в житті з таких,
бо саме так проявився наш адресат.

Інакше виходить перекося –
ростуть такі «хороші» люди,
як гриби у лісі, а з ними й ті,
які ми називаємо поганки.
Так, вони показні, красиві
і не їдять їх совість-червяки,
а лиш гниють за бажання такі,
щоб і їх називали грибами.

Тому благодаріння приймаймо всі,
як дарунки Бога-Творця,
а не як дію благісну від собі подібних,
то і подяки туди посилаймо,
то це буде і по потребі,
і це буде і по адресі
на якій їх ждуть.

ДОБРОТА

Доброта таємною має бути,

тоді сторони обидві
дякують Творцю,
що один можливість мав,
а інший з приємністю прийняв.

Тому даруючи іншим ми
маємо можливість до таїни,
а коли це є рідний близький,
то тут шукається причина і оцінки,
які явними стають у нас,
чи то вони такими і були,
та суть належить іншій стороні.

Тому у кругу своєму
не чекаймо на подяку й похвалу
і до цього і їх так привчаймо,
ніби то ви Дід Мороз
без права боргу
і благодарінь навзамін.

Бо в такій доброті
загубиться та якість любові,
яка часто і поштовхом є тим,
для проявлення добродіянь таких.

Тому тут не має бути слів,
слів, які від ума завжди,
то краще проявляймо чуття,
пригорнувши до себе дитя,
чи потиснувши руки другу,
а жінок поцілувати у щоку,
чи то в лоб,
щоб не виникало думок,
про якісь глибокі плани,
які доброту заженуть
до вигрібної ями, а то й далі.

То добродіяння завжди
робімо таємними,
щоб потім цей факт
не визнали сторони обі,
як помилку в діях,
бо по розумінню в суті
приземленого прийняття,
щоб ми знову не шукали
способів її виправляти
і цим ще більше уже умом
цю помилку роздувати.

ТАК І НІ

Візьмімо за правило просте
у взаєминах з людьми
відповідати на запитання чужі
цим прекрасним словом «так»
з продовженням нейтральним,

бо ми ні брехнею улесливою,
ні своєю правдою сухою
не перевчимо нікого.

Тільки осад з бесіди такої
залишиться у нас і в нього,
а в результаті, як факт,
ми обидва зло наплодимо.

А, сказавши «ні»,
то і тут нема істини,
бо сказали більш умом,
ніж мудрістю життєвою,
бо зустріч будь яка
є зовсім не випадковою,
а заперечивши гінцю,
який ніс нам лист-підказку,
ми брутално зацепили його его
і теж стали вороги.

Бо у житті всі розмови спонтанні
йдуть не від людей, а від богів,
то й будьмо пильні
і слухаймо не умом,
а тими чуттями
на які впливають словами,
звуком і наступними ділами.

Бо тільки до начальника ідуть самі,
чи начальник сам покличе,
то там і бесіди ідуть спеціальні,
бо кожен має з них свою мету і ціль.
Та і тут дипломатія присутня
і лицемірство, як завжди,
у підтримці брехні, чи в потуранні правди
бо від цього залежить благополуччя.
Тому тут і вибір прагматичний
для роздумів про наїзди
і те, як волю дій і істину Душі
нам все таки зберегти.

СПОКІЙ

Бажання наші,
ціль, мета, обман,
оцінка, власність
завжди йдуть з ума,
тому там страждає Душа
і там спокою нема,
бо то лиш пуста суєта,
чи звичайне виживання.

Тоді не можна говорити,
тоді не можна й чути
ті якості духовні,
які нам Творець дарував

Душі при зачатті...
Тоді ми і не є надбавачі
для себе й для роду
енергій тих
чистих і святих,
які й дають нам спокій
і ту гармонію взаємин
при пізнанні життя
з радістю й любов'ю.

БАТЬКИ

Батьків не буває ідеальних,
поганих, чи хороших,
бо вони саме такі
нами й вибрані були
у тих подорожах світами
і які нам підійшли,
щоб ми можливості мали
Душами рости й умами,
а вони діями своїми
цього нас навчали,
як і ті їх «помилки»,
бо і вони нам даровані
для навчання на уроках цих.

Бо уже в приземленому бутті
ми, батьки, часто про це забуваємо
і, критикуючи, оцінюємо
їх діла й слова,
забувши, що саме вони
на Землі і є наші вчителі
у середовищі матеріальнім.

Вони нам теж несуть
для досвіду і роздумів
ті події й факти,
якими маємо ми
духовні якості плекати.

Знаймо, що Душа
їх для нас вибрала.
Знаймо, що Душа
наш учитель і провідник
у перипетріях життя,
тому маймо мудрість всі
цю істину зрозуміти.

Тільки так ми зрозуміємо суть
турботи Творця про ту Його частину в нас,
яку ми Душею зємо ось так мило
і усвідомлюємо роль батьків
у нашому прекрасному перебуванні
цей коротенький проміжок тут, на Землі.

ТІЛО І ДУША

Тіло є дзеркалом Душі
і тому, зазвичай, саме по тілу
люди судять і про святиню.
Хоча в тілі є ще й ум
і от саме умом свідомим
ми і здатні леліяти Душу,
або ублажати наше тіло,
змінюючи його до того,
що уже не бачимо й Душі –
ні оточуючі, ні ми самі.

Тіло – храм Душі,
тіло є одяг її
і тому зміна костюма,
зміна розміру багатства,
зміна статусів суспільних,
чи надбання іншого матеріального,
та все ж воно усе позаду йде
і тому, саме так, ми є приземлені.
Навіть, коли ми тіло ховаємо
під яскравий одяг,
чи обкладаємо золотом, тату,
або ж в уніформу ту,
то втрачаємо себе, як таку,
бо щось негаразд в нашому єстві,
щось небезпечно готується Душі.

До прикладу цього розуміння
скажемо відкрито ми,
що збільшення числа жінок
в уніформі серед спільнот
свідчить про глибокі їх
такі кризи у цілому єстві.

А ми так хочемо завжди
на когось подібним бути,
або ж іще й краще,
та ця суєта-марнота
лиш енергії життя поглина
і ми за цей короткий вік
знищуємо чоловіка у собі
і уже твариною є
у людській подобі.

Та людина проявлена тілом
є лиш єства частина
і досить таки мала,
а на теренах життя
змаганням, чи любов'ю вироста –
одне йде від ума, а друге від Душі.

А нам по природі літати слід,
чи хоча би бути чоловіком,
незалежно від статі,
чи ми дідусь, бабця,

чи ми тато, мама, або дитя.

ЛЮБОВ БАТЬКІВ

Батьківська любов для дітей
зріє ще тоді, коли вони є в купі.
Вона зріє й зріє і у своїй ейфорії
на вершину йде, де й зачаття іде,
бо тоді появляється маленьке тіло
і туди, в той же час
Душа з любов'ю вселяється.

Душа дитини уже в гостях була,
у цих батьків, у цій родині,
а більше всього вона
тут і життям була
у предків наших милих.

Люблячі батьки
мають хороші взаємини
між собою і людьми,
живучи без проблем
в ситуаціях різних.

То вони й радіють життю
і з радістю приймають в світ
новонароджених таких,
які подібні у всьому на них.

Вони щасливі з дітьми
і діти такі щасливі з ними,
бо там любов і доброта,
бо там радість і мана.

БАЖАННЯ

Майже всі люди на Землі,
бажають на інших подібними бути,
та щоб цього досягти,
стараються подобатися їм.

Тому шукають знайомств,
чи дружби підлецуванням,
імітацією певних дій
і цим творять їх наміри,
спонукаючи его їх
і привчаючи цим
до взаємовідносин таких.

Та, зазвичай, вони корисливі
і діями такими вони уже
зверхність, гордість мають
і можуть сказати «пхе».

Однак спілкування між людьми
є чималою основою в житті
при вибудові взаємин,

то краще все таки возносити
істинні й реальні їх дії й факти,
бо цим піднімаємося й ми,
але вже по совісті й Душі
і без тої гнилої користі.

Бо та зовнішня подібність
дає лиш видимість її,
щоб все таки в житті,
нібито, разом іти,
бо те внутрішнє
у кожного із нас різне,
то саме різність ця
дає можливості розвивати,
розвиватися й духовно рости.

Хоча саме бдіння
у словах і діях,
має оберігати і навчати нас
від страху і невдач.

СТАЖ

З тяжкістю роки життя пройшли,
бо робота була не до Душі,
а лиш, як шанс, заробляти гроші,
щоби сяк так облаштовані були
наші рутинні дні і ті дії в них.

На пенсію (на пень сів) зібравсь
і стаж трудовий зібрав,
та виявилось, що служба строкова
в оборонному відомстві
до трудового стажу не увійшла,
бо то я не трудивсь,
а ще тільки вчивсь,
щоб при потребі
Україну захистити вмів.

Хоча саме такі
першими йшли
в окопи і бліндажі,
під кулі і осколки
життя віддаючи молоді
за невмілу політику
карманичів високих,
а це не прописано ніде,
що вони би мали
зі своїх коштів наповнювати
пенсійний фонд за ці роки.

Якщо керівник, чи працівник
помилку зробив, то саме за це
він втрати й відшкодовує.
Так, захищати життя, себе,
бо це є святе,

бо воно, це право жити є основне,
незалежно від держав і їх політиканств.

А от служба по договору,
то це вже є робота –
робота собі подібних убивати,
та ще й оплачується з казни,
яку ми наповнюємо податками.
То де логіка, здоровий смисл
і де логіка трудного стажу???
То в Конституції брехня???
Чи оті реалії життя?
Мабуть, щось потрібно
все таки щось міняти...
А кого, чи що? Себе?
Та не вміємо й цього...

Хоча це право жити
обовязком прописали,
та сама суть життя
не входить в прописи суспільні,
бо воно при наявності і є
тим творящим джерелом
в усіх процесах життя
суспільств і природи.

Ми не вчимося жити
і нас цього не вчать,
а от вбивати все ж навчають...
То хіба в цьому мудрість є,
то хіба керівники на своїй роботі
є творцями всього того, яке
ми називасмо від Бога, як святе –
берегти життя і в ньому все,
що позитивом наповнене.

Чого ж наші життя є суцільне зло,
чи томи є в основі такі,
чи то нас цього навчають керівники
ідеологіями і практикою такою,
починаючи з батьків, школи...
і так усе життя по суті
ми не воїнами-захисниками є,
а психовані вбивці.

То вбивцям і платять
і в тюрмі роки за стаж лічать,
і за наші гроші дають
ліжко, харчі і все до них,
про їх безпеку дбають,
охороняючи й лікуючи.

Щось не так є в світі,
коли кожне життя
не сприймається нами,

як свіча свята.

ПОШУК

Похорон – це ритуал скорботи,
як свідчення того життя,
яке було до цього
і той новий відлік
у тій втраті,
у цьому коловраті –
і тому це лишається завжди
при енергіях життєвих,
які ще простори зберегли,
щоб цю нішу без тіла і ума
і далі заповняти до тих пір
у тих сорока днях, коли
ця Душа світами літа,
шукаючи нове життя,
несучи якості позитивні, чи лихі
у ті джерела родові,
щоб при нагоді і потребі
їх взяти у життя нове.

Інших ніхто ж бо не дає.
Які лишили, то такі й згодились,
бо вони здатні собою
відновлювати ті зв'язки,
ті факти і події,
які допоможуть поштовх дати
у відновленні життєвих енергій.

Тому так значимо є
та традиція, ті дії,
якими нащадки дякують
цьому спорідненому еству
і очищення проводять у ці три дні
після смерті тіла і ума,
а Душа літаючи вгорі
приймає очищення такі
у діях, словах молитов-розмов
цього кола друзів і сусідів,
цієї сім'ї і всієї рідні,
тому не обмежуймо її
у строках таких
і себе в очищувальних діях.

ВКАЗІВНИК

Знаймо люди, знаймо всі,
що часто послання ці
є грань реальності
і можливостей тих,
які все таки різні
у людей різних і в різні миті.

Тому ця грань у навчанні,
яку досить часто переходячи її,

опиняємося ми на іншій стороні,
на іншій стороні нових потреб
і можливостей нових,
які звільнивши свою суть і зміст
в'їжджаючи в ситуації нові
із тим підготовленим лицемірством,
з тією інформацією
про загальне і ні про що,
бо послання, нібито, загальні,
та торкають струн Душі вони
і вас, мої любі читачі,
бо енергія духовна в них
кожним словом струменить
і через ці слова і заходить до вас.

Так, ми не прості;
так, ми незбагненні;
так лицемір нещасний,
та все ж не можемо
давати щастя всім,
бо щастя кожен і сам
має скрізь і весь час
його сам вирощувати і плекати,
а ці послання, нібито, туманні
будуть до цього спонукати.
В добру путь Вам, наші рідні!!!

ПОВЧАННЯ

Повчання вголос завжди
несуть енергію міцнішу
в розмові сам на сам,
хоча й та публічність
допомагає все таки знайти
істинних шукачів знань.

А ми почали нести
Вам, люди, написані слова
у цей час непростий,
щоб увесь світ зміг
прочитати їх,
як стук тихенький
до Ваших стражденних Душ,
бо всі уми і простори всі
наповнені страхом і злом.

У житті завжди вчать новому,
а бо повчаннями нагадують усім
у ці часи криз і смут
серед людей, природи,
щоб зрозуміти усе те,
що собою страх і зло несе,
щоб прийняти у цю мить
устремління умом своїм,
що тільки доброта й любов
здатні спасти нас і Всесвіт.

Так, повчання є урок,
який знання приніс для всіх,
тому так значимо прийняти їх,
поки іще життя теплиться в нас,
бо цей контакт у дії,
ці взаємини завжди
є серед нас мудрі й вільні,
без відриву коріння родів,
бо коріння є умова наявного життя.

Тому повчання дають лиш слова
і ту енергію для тих,
хто з чистою Душею слухає, читає їх.
Так, енергія є дія й досвід світовий,
тому так добре є, коли повчання
дають можливість для змін у житті,
бо воно одне єдине з цим умом і тілом
і з тим біочіпом-Душею,
ми можемо іще себе і Всесвіт спасти.

Так, ми кожен життям своїм
лишили і лишаємо сліди різні
своїми діями-бездіями на Землі
у цих умовах, які
тепер відкриті для всіх
і до яких ми всі причетні
своїми життями і діями у них,
бо є іще у нас шанс нащадкам
прийти на ці, нами залишені сліди,
які ми іще здатні залишати,
творячи доброту в стані любові...
В добру путь Вам, сестри і брати!

В тому й суть повчань-послань,
що вони допомагають шукачам
тих зерен духовності святої,
якими ми усі по факту є.

Так, саме повчання очищають
нас тихим каяттям в собі,
тими прощеннями собі і іншим
у такій сповіді незвичній,
у цих сльозах гіркоти й надії
і є той шлях для Вас, наші любі,
з тими прекрасними змінами,
якими ми планету спасати почали,
маючи устремління по новому зростати,
бо вітер, сонце, дощ уже
почали зрівнювати ті сліди лихі,
давши можливість нам знову
сьогодні йти по цій живодайній землі
і засівати зерна доброти з любов'ю,
розсіваючи правою рукою

і цим устремління маємо,
що зійде і стебло й колосок повний,
який нам радість принесе
і цим укріпимо ми ті Знання з повчання,
що нива золота наповнить наші серця
і Душі тим щастям,
за яким ми так усі спрагли.

СУМ

Сум не є позитив,
бо пригнічує він нас,
як і той його «брат»,
що називається страх.

Так сум від страху
і ступивши крок наступний,
хоча він із фактів є,
бо діями сприйнятий,
одночасно й Душу блокував.

Однак докори сумління
і той сум з байдужості,
чи не бажання себе змінити
так багатьох тримає в узді,
що життя здається пеклом їм
і ті тяжкості неймовірні
дратували завжди нас.

А ми це зло в сім'ю несли
і там його розсівали та ще й так,
що завтра споглядаючи свій «труд»
і диво дивне в нас:
де ці знання і сили бралися,
коли ми ось так
побачили свій же результат
без тяжкості в тілі і Душі.

То й дивуємося завжди:
чого часто так ми
звичайні речі бачимо по іншому.
Саме так, по іншому,
бо зняли тягарі і павутину страху,
а тепер уже готові по новому
щось краще з позитивом творити.

Не просто себе змінити,
та й зупинок не слід робити,
бо життя є суцільний рух
і саме ним кріпиться Дух.

Радіймо люди всі,
коли зрозуміємо ми,
що здатні його не приймати,
що вміємо цей сум відпускати
добрими ділами і з любов'ю,

тоді з нашого життя підуть
усі його поплічники:
і той сум, і та байдужість,
і та хандра, і ті невдачі...

Тому не страхом і не сумом ми
маємо встеляти наші шляхи,
а з розуміння і знання,
що ми на більше здатні,
ніж розчаровуватися й байдужіти,
в п'янку й наркотики влягати,
ніж легковажно сім'ю втрачати,
бо наш страх, сум, гординю
набагато легше вгамувати,
так, як вони у своєму гурті
появляються від ума завжди.

А от любов і доброта,
як і сестри їх
є постійно з нами у Душі
і лиш краплю розуміння нам,
то побачимо й ми
увесь цей кагал
того негативу і проблем
і туди спрямуємо
енергії життя,
бо любов
умиротворенням своїм
покриє і розчинить їх,
як те сонечко щасливе,
увесь той сірий і слизький туман.

Ось тоді зрозуміє й ум
цю міць якостей позитивних
і поведе нас у світлі дні й щасливі,
а Душа відкриється нам сповна.

САМОВПЕВНЕНІСТЬ
Фанатизм, самовпевненість,
чи та зневіра й байдужість
формується у нас завжди.
коли ми знання свої
за істину в діях взяли.

Вони тоді формують тверду віру,
бо прийшли до нас у тих знаннях,
які вже нашим досвідом перевірені
в різних ситуаціях життя.

От ми поганого не робимо,
а те, що за істину взяли
в сукупності й принесло
результати позитивні,
то тоді інформація така
і робить нас сліпим,

безчуттєвим і глухим
до всього того,
що є поза межами
інформацій таких.

Самовпевненість, як гординя,
а з ними ми непогрішимо,
бо те хороше, що ми робили,
нас привчило лицемірами бути –
ми є терпимими до інших
в проявах тих, нібито, негативних,
проявляючи сюсюкання різні,
коли хочеться правдою відповісти.

То така самовпевненість і їже
роблять шкоду нам у житті,
бо ми поряд з ними
маємо протилежність у собі.
А це той страх у тому всьому,
що ми вже ненависть, зло
вирощуємо у собі,
бачачи негатив у діях інших.

Тому однобокі інформації
накладаються стосами завжди
в нашій пам'яті і статусі,
формуючи духовних інвалідів
у будь яких проявах людських.

Чи то добро і зло,
чи то любов і байдужість,
чи то самовпевненість і страх,
чи то милосердя і жорстокість...

Бо така двоякість у прийнятті
і шкодить Духу, тілу і уму.
Тому у житті ми маємо жити
і сприймати світ таким,
яким ми й здатні приймати,
бо фактичний світ є лиш
відображенням нашим,
а інші ті ж факти, чи події
бачать, чують, відчують
по своєму внутрішньому стану.

Однак у житті ми
так не сприймаємо,
а частково і дещо міняємо
і так, як того хоче ум наш,
бо він є уже самовпевненим,
що куплена машина,
чи то виколочена посада,
на краще змінюють життя.

Та коли він у напруженні живе,

то страх із самовпевненістю іде
і по факту ми діємо гірше,
бо збільшуємо енергій-зусиль
для втримання в собі самовпевненості,
чи ті мнимі статуси й посади,
досягнення, успіхи і авторитети.

Знаймо: все рухається, тече
і зміни такі швидкоплинні,
за якими ми бреним тілом і умом
не встигаємо притьмом
у тих хворобах, негараздах нових,
які обсідають тіла, уми
і взаємовідносини з миром.

Істина у цьому вся,
що нам життя приймати слід
саме таким, яким і бачим,
в якщо в життях доросли,
що самоусвідомлювати здатні,
то знатимемо й те,
що життя нам принесе усе,
аби ми лиш вміли
ці дари приймати
і, вміючи, передавали далі.

Бо ми життями тут,
ніби, той провідник,
цих енергій світових
і це нам потрібно знати
і не поспішати розділяти
себе й людей
на хороших і поганих,
бо так не є
і досвід підтверджує це.

Маючи начала хороші,
ми боїмося втратити їх,
тримаючи й ховаючи в собі,
а ця боязнь і є той страх,
який паралізує нас,
бо ми починаємо ненавидіти його,
а це ж і є ненависть у нас,
яка й притягує усі прояви лихі,
спричиняючи болі в тілі і умі,
появляється безлад в діях.

Одним ми правдою допоможемо,
а інших нею вбити можемо,
то так у діях всіх...
Будьмо люди в бдінні для
розуміння єдності себе і Всесвіту,
бо єдність і дає нам всім
можливість жити і множитись.

От чого у житті чоловіка
сьогодні статично до сімдесят,
а не тих дев'ятсот літ,
бо ми самі у собі
спалюємо енергії живі
для повноцінного і тривалого буття
і наближаємо щоденно смерть,
смерть для тіла і ума
і ту істому Душі,
яка, як той сонячний зайчик,
шукає по світах...,
не маючи волі дій
і умиротворення творінь.

ДЛЯ ЧОГО?

Для чого це пишемо ми?
Для того, щоб сьогодні всі
зрозуміли і умом дозріли,
що ми маємо змінюватися усі.

Коротшим шляхом для цього
і є ці послання вам, сестри і брати,
щоб ми радість у життя несли
добротою і любов'ю.

Та тут натхнення слід шукати
у тих діях доброти і усвідомлення того,
бо ці послання є для розуміння,
що теорія така має передувати
тим практичним діям нашим
уже з меншою кількістю помилок,
бо помилки, то вантаж,
то важкість життя, що плодить страх
перед життям і Творцем
і це закінчується байдужістю і злом,
яке наближує нас в діях мудрих –
творити доброту і любити всіх
без застережень і умов будь яких.

ВІТАННЯ ЗМІН

Ви знаєте, що люди почали
розкріпачуватися від страху,
бо це видно по дописах і коментарях...
Щиріші і чистіші міркування є,
а це ще більше радує.

Це є початок змін
у міркуваннях людських,
що своє життя творити слід
своїми умами і руками.

Бо це дозволяє Душам і уму
крила розправляти еству,
щоб і ми могли у небі політати
і ці маленькі зміни привітати.

Ми кожен день дякуємо Творцю,
що Він із нами повсякчас і скрізь
і ми щасливі у житті цім,
що зустрічами наповнене воно
добрими і мудрими людьми,
бо саме завдячуючи цьому,
ми і благодаріння шлемо Йому
за все що є у нас для тих потреб,
які не є звабами до марнотратств,
а саме для пошуків місць і тих,
де доброту зробити б зміг
і цьому усім еством порадіти.

ДІТИ

Так діти, вони чисті і святі
появляються у ці світи,
а світ у принадах і з бажань
робить все ж з дітей те,
що йому потрібне...

Наші діти милі,
куди плинете ви
від рідного раю
у той життєвий вирій.

Хоча життя на землі
є лиш продовженням ходи
нашої вічної Душі,
яка є провідником у житті.
Бо життями ми
є продовженням роду,
є його джерело духовне,
куди ми під час біди
ходимо по допомогу.

Вас оберігає й Дух святий,
хоча ви уже й дорослі,
та яка то радість батькам
бачити вас гідними.

Чудо велике є те місце,
де родився, зріс,
то там для нього щастя
Творець насипав найбільш.

Знаймо, доброті бути.
Нас не буде,
а доброта буде,
коли ми в житті
надбавали її,
то вона людям
і іншим дається
і в джерелі родовім
примножується.

Тоді й діткам всім
при потребі і нужді
можна буде взяти,
щоб усі справи владнати.

БІОЧІПИ

Люди, чи задумувалися ви,
що дії ваші контрольовані всі,
бо ми є запрограмованими
і носимо біочіпи у собі...

То де ж вони? – в тілі, умі, душі...
Мабуть, там де нездатні ми
долі життєві змінювати свої,
та і не маємо можливості.

Коли отой самогіпноз-навіювання
думками, які мають механізми
із логічних речень-слів, зусиль
все ж відбуваються з нами зміни.

Поведінка зміниться, як і хід думок.
Ми до цього вас кличемо шосте літо –
самоусвідомленням мудрішими будьмо,
або творимо доброту, то відкриємо замок.

Просимо: бережімо повітря, землю, воду,
як і саму планету всю і на ній природу;
відкиньмо зневіру, байдужість люди,
бо в такому стані всі зайдемо в прірву.

Всесвіту сьогодні не потрібні ми
своєю, ненавистю і злом, гординею,
брехнею і безвідповідальністю,
бо саме енергії ці плохі їм і не потрібні.

Вони дають шанс кожному себе змінити,
бо і вони живими є завдяки нашим же життям,
а жити ми маємо усі іще досить довго,
творючи повсякчас і скрізь дії позитивні.

То на що впливають вони, чи є безсилі
і інші споживачі на боротьбу вступили
за енергії негативні і нею людство зманили
тими зовнішніми подразниками слизькими.

Бо культивують силу, хитрість, обіцянки,
майнову залежність і залежність від грошей,
а от до біочіпів підібратися все ж важко,
бо розсіяні по всій Землі і ще можуть у собі
на психіку людську впливати – радість відчувати.

Та й кожен з нас бажає жити в доброті,
у взаєминах хороших зі всіма, бо вона
є енергіями радості і щастя, то тому

і просимо єднатися усім в сім'ю одну.

То міркуймо самі –
чим і як впливають вони
на наші життєві складники,
то тут і початок розгадки.

Розгадки простої:
як ми можемо змінити
програми особисті,
щоб продовжити жити
на цій планеті – Землі
у щасті й радості,
щоб знайти все таки
той біочіп у собі.

Здогадуються, що вони таки є,
та не знають як приймає і передає
ті відхилення від програми-долі,
коли люди в діях є свідомі.
Бо пізнавши методикку і процес,
ті хто визначає тему для наук,
яка зможе змінити на замовлення таких
і сам біочіп на технічний аналог.

Тіла людські ресурси мають для життя
на двісті вісімдесят до триста двадцять літ,
а князям то і не треба таких,
бо людина за життя тоді буде здатна
пізнати себе і світ через досвід
і до мудрості зрости умом свідомим.
Тому вони, князі і іже, іще на зорі
цивілізацій всіх шукали спосіб
скоротити їм життєвий вік.

Тому то й в ієрархії зла
є те обмежене зло від ума,
що воно вимушене берегти життя
і посилено так шукати
методів і механізмів впливу
на поведінку людську.
Вони шукають той біочіп,
який Душею зветься,
шукають і ті антени,
якими вона спілкується
і відчуває чистоту і щирість
тих людських дій і слів.

Та не знають того вони,
де Творець їх розмістив,
тому так медики взялися
своїми липкими руками
різати після смерті трупи,
витримуючи ті три дні,
коли Душа здатна показати

дію тих приймачів-передавачів
на третій день після смерті.

Шукають ці «знавці» і з'єднання ті,
які з'єднують між собою антени і біочіп,
щоб все таки технологію цю розкрити,
яку тепер чуттєвими сенсорами звуть,
бо саме взаємодія їх
творить ці життя і все у них
за програмами невідомими їм,
які люди долями звуть.

Вони ж бо розуміють ті –
у Космосі, чи Всесвіті які,
що їм потрібне наше життя,
бо воно і є їх те джерело,
той накопичувач енергій їх,
якими вони й керують
у галактиках усіх.

Тому життя воістину є святе
і той біочіп у всьому живому,
який формує нашу поведінку,
даючи шанс утримувати рівновагу
тих енергій доброти і зла,
бо саме в цій упряжці єдиній
вони і творять чудеса,
вони творять і свідомість,
коли тіла, свідомий ум і Душа
можуть бути автономні,
можуть бути тими божествами,
які так вміло керували
людьми з природою в ладу,
будучи острівцями позитиву,
яким і ми усі живі його пізнавши
маємо устремління жити і радіти.

Ось чому ці керівники плохі
хочуть життя зберегти,
але біочіпи запрограмувати
тільки під інтереси свої.
А людина, яка є сьогодні на Землі
і буде лиш механізмом живим,
чи біороботом послухним
без думок і самоустремління.
Вони й залишать нас життям
у піщині, траві, воді, повітрі,
де ми й були колись
індивідуально, чи епізодично,
а тепер появиться «шанс»
залишитися ними навічно.

Це, на жаль, і станеться,
якщо ми з байдужістю поставимося
до небезпеки, яка зріє,

але усвідомлено прийнявши
доброту й любов у дії,
то ми нащадкам здатні будем
залишити життя чимало.
Відкиньмо зневіру зріло
і виходимо з байдужості,
бо наявний біочип людини
запрограмований все ж
на любов у дії і доброту,
що дає Душі комфорт-благо
і те задоволення єству,
бо де є позитиву рух,
який і є святий Дух,
то Він і дає в житті активно й творчо
виробляти енергію життя –
енергію жити і любити.

Не опускаймо руки, люди.
Возлюбімо себе і життя своє –
за добрі справи дякуймо із радістю,
у поганих радіймо з ними,
що до нас прийшли вони,
щоб істинно повчити жити,
щоб ми виправляти вміли
свої помилки гордині,
вседозволеності із бажань тих,
якими ми і входимо у зло-війни,
бо зазіхаємо на життя інших
у гонитві за машинами, грошами
і іншими побутовими речами,
бо розуміння вже прийшло,
що так втрачаємо зв'язок
тієї цілісності життя, в якому ми
є лиш невеликий ланцюжок.

Тому на цьому фоні наші помилки,
як ті віруси, що атакують біочіп,
який і зупиняє активні дії,
а життя втрачає смисл
і діяльність людини зупиняється.
Ми злі, бо тіло болями реагує,
бо ум в бажаннях злих застиг
і єство уже не розвивається,
або на шлях деградації іде,
чи то смертю зупиняється.
Людина деколи не здатна вийти
умом із такого тупика-зупинки
і у своїй зневірі і байдужості
припиняє дії, опускаючи руки,
а цим і зупиняє рух всесвітній.

Та пам'ять тривожать ті докори сумління
і ум виправдовує те зло-зупинку
і ті ж дії негативні у собі,
бо, нібито, склалися такі умови

і Дух святий покинув її...
Та суть помилки в тому,
що зупинкою і поведінкою
своєю лиш допомагаємо злу
і цим енергії життя свої
віддаємо Дияволу сповна,
бо він уже хазяїн нашого ума.

А чого ж ми в такому стані
не шукаємо способів і методів,
щоб виправити помилки життєві
і знову добротою й у радості
прийняти життя всеціло,
відновлюючи енергій рух,
бо ми ж творці і ми живемо
і здатними є у цьому
повернутися до дій позитивних.
Однак, чоловік не є один
у цім просторі космічнім
і саме перебування Душі-чіпа
в потоках позитивних Всесвіту
і діє в нашому естві людському,
як антивірус до енергій злих,
спонукаючи діями наш ум
до відновлення позитивних устремлінь.

Ось так діє людина у житті
у цьому Космосі на Землі.
Хоча і тіло людини є,
як цілісний мікросвіт,
бо бере енергії життя,
споживаючи енергії довкілля.
Та все ж наука є безсила
саме у тому, щоб за людину
вирощувати ті енергії життя,
які так Всесвіту потрібні
для рівноваги і гармонії
у цьому всесвітньому організмі.

Тому то Всесвіт так розпорядився,
що людства стало, як трави
і лічать їх мільярдами,
які у цій суєті не здатні дозрівати
ні Душею, ні умом, щоб прийняти
якості духовні за свій стиль життя,
де є мудрість, любов і доброта,
на які зазіхнули дияволята
в тому обличчі людським.

Та і Космос не має мети,
щоб знищувати живих,
бо постане питання:
де брати енергію йому,
яку виробляє чоловік,
який і собі її збирає у тих живих,

які є в оточенні його, але нижчих
у цьому генетичному ланцюгу.

Марганічні реакції, що енергії дають
є все таки у дії недовговічні.
Не можуть вчені іще знайти
той секрет Творця й природи,
щоб давав живлення чіпам технічним,
які теж є по собі недовговічні,
навіть на це життя працездатне
в особинах людських.
Заходять з різних боків для пізнань
та джерела доброти і любові
не відкривають своїх тайн.

Тому то в планах злих пропадає смисл
у зменшенні організмів живих.
А от би вживлювати у них свої чіпи
і керувати людьми так, як біороботами,
без тих зайвих ризиків і витрат,
щоб енергії джерело постійним було
із покоління у покоління, як матеріалу,
яким і є поки що людина,
як найкращий виробник енергій,
як надійний передавач на відстані безмежні
у цьому ланцюгу життів,
та заковика лиш одна – зробити свій чіп,
ту антену до нього і між ними провідник.

То де ж осердя те і механізми в чому,
що впливають на нашу поведінку?
Вони у кожному із нас
і кожен має свій код,
а код слід знайти умом
і в тілі знайти чутливе місце,
щоб почути роботу біочіпа.
Бо доступ до нього
відкриє їм програму
наших дій і змін
і вміння уникати вірусів.

Людина, чи енергія її у всесвіті усім,
а може й далі своїми життями
є енергіями для існування тих,
хто керує планетами і нами.
Їх теж не назвеш богами,
хоча невидимі і втаємниченими є,
бо чогось так дії їх
на людські подібні.

То значить і у Всесвіті й далі війни йдуть,
то постає питання: чиї ж енергії верх беруть?
То так і тут між нами вони себе проявляють,
забираючи для потреб доброти і радість,
тому енергії зла мають сьогодні перевагу,

мають силу, вплив на рід людський
і тому ми в даний час не маємо можливості
жити просто, гідно й легко,
бо в діях мало доброти, мало й радості,
якими зі свого страху і дурості
з собі подібними й не ділимося,
бо роздача якостей таких завжди
множить їх швиденько і тоді
ми ці якості мали би усі...

Зло, брехня... і іже їм подібні
вносять стільки проблем, біди
хвороб, смертей у життя, що ми
бережемо й собі ті краплини доброти,
а їх давати треба іншим,
а ними ділитися потрібно,
то тоді доброта росте
і нові врожаї дає...

А щоб це відбувалося,
то люди мають зрозуміти
суть зневіри до життя
і байдужості холодної,
почавши спілкуватися.

Бо тільки СПІЛКУВАННЯ здатне
розбудити всіх і тих,
хто зневірився і збайдужів.
Бо у розмовах між собою
і відновиться той зв'язок,
відновляться канали енергетичні,
тоді і запрацюють краще
наші запрограмовані чіпи
і почнеться очікуване те
звільнення від вірусів зла.

Хіба не правду пишемо ми,
що сьогодні дивитися сумно,
як люди між собою всі
перестали спілкуватися наживо,
а все в телефонах, ТБ, інтернеті,
де переважають у розмові
бактерії психічні і віруси різні,
а наяву все ж бачимо ми,
що ВІДЧУЖУЮТЬСЯ люди
у своїх домівках, як і на роботі
та і в родинях, то так і в сім'ї.

Кличемо Вас, сестри і брати:
змінимо ситуацію цю
творінням доброти повсюди,
щоб нею спілкування відновити
без зусиль і без боротьби,
а як потребу життя,
як поїсти, чи поспати.

То саме так ми маємо прийняти
взаємин між собою і всім живим –
тією мудрістю життя із любов'ю,
то це і є умова кращого буття.
Тому й з цієї миті ми маємо усі
налаштуватися у всьому
на умови прості й доступні
в організації життя свого
з можливістю жити,
аби життя і Душі зберегти,
налагоджуючи уже тепер
натуральне виробництво харчів
і того всього необхідного для цього,
щоб уберігати себе й сім'ї
від продуктів привозних,
чи то мануфактури різної
з добавками шкідливими,
будучи готовими до катаклізму,
чи при відмови від електрики і газу,
щоб жити на тих дачах в лісі, чи в селі.

Святий Дух надію має і знає,
даючи жити тим без чіпів,
без технічних, диявольських,
бо вони міцні Духом є
і здатні зберегти у собі
ті біочіпи, які придатні
собою і еством творити
доброту, радість і любов.
Тому іще є, люди, час
і можливості певні у нас,
щоб зріло усе це почати,
сьогодні небезпеку чуючи,
бо буде примус великий,
буде обман і той шантаж,
щоб принадами життя берегти,
тим, хто уже звик до розваг,
даючи можливість роботу мати
і хороші гроші заробляти,
аби був той матеріал-життя
у період цей перехідний,
з якого будуть клонувати
з допомогою іуд біороботів собі
ці сили диявольські нечисті.
Та страшна доля жде тих,
хто спокуситься на це все,
бо в кінці життя у них не буде,
а лиш болі і страждання страшні,
бо вони свої Душі продали
для співробітництва Сатані.

Залишаться жити іще на Землі ті,
які уже тепер зрозуміли і почали
шукати способи і методи у собі,
плекати якості Духовні у взаємодії

з Отцем творящим Духом святим,
бо Він є те благо й шанс
з яким ми здатні втримати баланс,
щоб мати життя щасливе й гідне
у тій вільності творити і любити
себе і все навкруги, бо так ми
продовжимо життя на Землі.

В щасливу путь вам, пошуковці,
бо ці пошуки не прості,
та все ж кожному по можливості
бути організмом живим
і мати радість у житті цім,
бо це і є всьому основа
на даний час і тут.

То чи важко нам
сьогодні взяти всім
за правило святе,
як перший крок,
радість, доброту творити,
щоб у щасті жити.

ЖИТТЯ

Життя, то є спілкування,
то є взаємини з собі подібними
і з тим усім, що ми сприймаємо собою,
і є живим – видимим, чи невидимим.

Тому, займаючи у житті
однозначну позицію у ньому –
чи то погану, чи то доброту,
то тоді ми від них і є залежні
думковими самовисновками,
бо вони формують нашу поведінку
і наші взаємини зі світом усі.

Так, думки – це наш погляд на світ,
наше сприйняття і прийняття
при здатності, вмінь і мудрості
вибудовувати взаємини у нім.

НАУКА

Наука суспільна лиш шукає,
маючи для цього можливості,
маючи гроші, методи й способи
для збору, обліку, аналізу
проявів подібних у фактах, діях
для системних узагальнень
і напівсліпих випробувань
того, що їм відкрилося...

Тобто, усі ці факти, дії, їх джерела
досить дано наявними були
і їх лиш тепер побачили,

а «наука» публічно засвідчила.

Так, наука є інтелектуальний ремісник
у цьому коловраті енергій різних
і працею своєю покращувати здатна
через пошуки і спроби, як і всі,
набираючись досвіду і мудрості,
створювати умови нові,
полегшуючи фізичний труд,
як і той престижний комфорт
і ту собівартість для власників,
хоча й вони у задумі Творця
є теж гвинтиком тим,
чи ланкою ланцюга
в кругообігу енергій всіх.

ЧИТАЧ

Тільки одиниці
читають повністю
і вдумливо ці дописи
не говорячи про книги всі.

Бо не здатна людина мудра
пройти мовчки очима
через ці рядки-слова,
бо свідомою є у діях
і має підтримувати цей,
таких знань, потік.

Нема думок зовсім
і не вистачає потрібних слів,
та ще букви набирає рука,
допоки кров у серці тепла...

Ми умом вже готові
і свідомі витратою зусиль
і марноту часу цього,
цих напружень для дописів.

Тіло виснажене втомую,
та щось всередині, нібито,
штовхає нас до написання,
бо є ті, хто жде ці писання.

Дух святий штовхає
наш ум на дії ці
для Вас, люди,
що споріднені духом.

Читайте всі,
бо можливо у житті
і виникне потреба
змінитися, помолитися,
то не знатимете й кому...

Життя швидкоплинне і якщо
ми не пізнаватимемо його,
то воно понесе нас туди,
де невірними будемо ми.

НЕХАЙ, ЧИ ПОТІМ

Саме такими словами ми
проявляємо безвідповідальність,
бо в такому стані ми не чуємо нікого –
ні святого Духа, ні себе самого.

І так живуть усі байдужі люди,
і так живуть і ті, які
живуть на праці інших,
забуваючи буття основи,
що в кожного свій путь-дорога,
що кожен сам собі має дбати,
щоб могли краще жити
і цим кращим цю, життєву мудрість
по крапельках добавляти
до мудрості наших предків.

Так наповнюється джерело родове
із покоління в покоління нове.
Так і ми при закінченні життя
є мудрішими ніж спочатку,
чи то в роках юних.
То так і в роках зрілих
ми є духовно багатші
і це не залежить від освіти,
статусів, грошей і хитрощів,
бо це визначено в долі.

Так, ці слова: нехай і потім
є, ніби то, без дії,
та ці енергії слів
уже в світ полетіли,
а діла ж із них не творяться,
бо енергія слів зупинилася
і цю не виконану працю,
яку мали зробити тепер ми,
доведеться дітям і онукам нести.

Ось так подвоюється тягар,
а, можливо, іще хтось в роду
таким байдужим був
і теж залишив свою ношу.
Тому саме важкота життя
і вказує на ту предків ліню,
бо Творець таку ношу дає,
яка кожному посильною є,
шукаючи таких батьків,
такі умови для єства,
які і будуть помічні.

Читаючи ці слова,
ми маємо знати всі
про такі вантажі
і їх роль у нашому житті,
бо таке знання і додає
нам устремління і терпіння
у місії своїй...

ПОСИДЕНЬКИ

Марнота завжди від ума,
та і по факту зупинка
від непотрібних дій і надій,
розкриває панораму життя,
але це усвідомленням нашим
прийде до тих дій і подій,
для яких ми сюди прийшли.

То чого саме так і о цій порі?
Бо умом іще не доросли,
щоби могли в одному побачити,
чи то в багатьох їх потреби
у цій любові і доброті,
бо між нами не було тоді
духовної спорідненості.

У кожного в житті
приходить та пора мудрості,
коли їй можна сказати:
"Повернись обличчям
до лісу, чи навкруги
і уважно подивися,
а потім і сам так дій
у гармонії зі всім,
як і все,
включаючи й себе,
умиротворення знаходити
і ту жагу жити».

Зайшовши, ніби, в ліс
далекий і густий,
хоча уявою обріс,
та не просто вийти,
бо в думках плугається біс.

Ми шукали для себе дива
і їхали в осінній ліс,
а там під листя шерхіт
знаходили спокій у Душі.

І це диво з див, бо
серед лісу, можливо,
й твориться розмова,
за життя і за себе у ньому.

Бо ці ледь чутні звуки

і величний співрозмовник, ліс,
про теплінь життя засвідчив
і на диво у своїй Душі
ми відчули жагу жити.

Несімо, несімо ці слова
і ці прекрасні відчуття,
щоб люди знали
про їх вічність у собі,
бо ними безперервність твориться.

Глибокі мудрі міркування...
Отак сидючи в хвилини на самоті
у пошуках своєї суті серед лісу,
а в додачу дрібного осіннього дощу,
який теж несе енергію очищувальну,
несе і певні пізнання-відкриття,
бо після посиденьок таких
відчувається легкота
і народжуються устремління нові,
щоб жити в радості і творити.

А, можливо, це були лиш сни,
чи самонавіювання такі...,
та хай там що і як,
та звідки ж оце завзяття.
Хоча і сни сняться всім,
та і пророчі лише тим,
хто чистий й світлий
в думках, словах і діях,
бо саме так Творець у снах
нас від поганого оберігає,
чи про радість повідомляє...

Така вже місія в людей творчих –
шукати істину життя,
бо насичення позитивним
з відчуття того, що є зупинка,
як і сумнів у правильності, чи ні
додає завзяття і мотивації нові,
щоби знову в пошуках мандрувати
за тим словом, дією в розумінні
свого покликання у цьому прояві
бути послідовником Сковороди.

Правильно і радіймо,
що є такі люди на Землі,
які готують альманахи такі
серед собі подібних творців,
бо багатьом у світі лиш так
про себе можна дати знати
і слід письменницький лишати...

Пізнавший політ думок
не полізе у нору знов.

Творчих польотів Вам,
людським поводитирям.

СЛОВО

Сьогодні слово "БОГ" застосовують,
та не той зміст і суть,
які собою воістинно це слово
носило і несе в людський гурт.
Цим словом прикривають негатив,
який плодить державницький актив
у всьому світі на Землі,
як і ми в окремоті.
Ми слухаємо це слово, звук,
та не сприймаємо його вже
і Душею не відчуваємо,
як духовності потік...

Таких сьогодні слів
досить багато є
в суспільному обиході,
тому людина, яка в природі,
у Всесвіті має здатність у собі
бути свідомою в діях,
як ніхто серед усього живого,
то буде діяти від джерел
істинно духовних і святих.

Сьогодні релігійні клуби
втратили свій вплив
на духовне наставляння,
бо діями віддаються Дияволу,
тому будьмо в бдінні
і словами, і ділами
не наближаймося до справ лихих.
Краще прихилитися на самоті
молитвою до святого Духа,
як заповів Ісус своїм учням
в останню ніч перед розпінанням,
а якщо можливість є,
то несімо дари добротою,
бо багато з нас забули
і насміхаються сьогодні вже
над заповіддю Ісуса Христа:
"Любіте всіх, як самих себе".

Великою й дієвою молитвою є
творіння ДОБРОТИ повсякчас і всюди,
бо воно усім посильне,
як і слово від Душі - щире
і цим допоможемо усім
і Отцю-Творцю-святому Духу,
як діти Його, в можливостях своїх.
Бо багато потребу в доброті мають,
чи то брак її відчувають.

ДЖЕРЕЛА СОХНУТЬ

Набрались ми століттями
проблем, горя і біди у тому,
що прийняли в ужиток гординю,
заздрощі, зло, обмани, гнів,
обіцянки і війни серед всіх...
і вожді нас у всьому мали.

Родинні висихають джерела,
в сім'ях безлад, робота-суєта,
та не хочемо упокорити себе ми
і доброту творити повсякчас і всюди,
хоча би для себе, чи собі подібних,
а далі подумаймо про справедливість
і ті миті щастя, доброти й любові,
які кожен здатен іншому подарувати...
А чи даруємо ми? А єство ж горить,
вогнем в середині пламенить.
За горло жадоба і брехня душить,
сором не може ум розбудить,
щоб перші кроки доброти зробіть,
бо ця якість Духа собі подібних водить.

Так, ніхто не бачить стежинок долі
і відповідь не бажають дати самі собі,
бо тільки страх за помилки вони чують
і ним усе святе гвалтують...
Проблеми наяву
і диявол во главі,
то чого чекаємо
і самі себе не міняємо,
і вірного путі не вкажемо,
що все потрібно у житті
з доброти принаймі починати.
Ой, іще плачуть ті,
коли балачку ведуть про печалі,
та плаче лишень ум і тіло,
аби Душа сказати не посміла,
що воістину запліснявіла,
мінючи маски лицемірства вміло.

Рушаймо люди до любові,
бо всі люди на Землі –
одним одна родина.
Шукаймо способів у собі,
аби до умиротворення прийти...
Ще років п'ять потерпімо,
але не сидімо, а активно
стяжаймо якості духовні
у собі, в сім'ї, то зміни
на краще почнуться.
Знаймо про ці дві умови
і страху ні за кого не маймо,
бо все, що має збутися - збудеться,
а гідним Душу світлу нести

відкриються нові путі

ЩАСТЯ І НЕЩАСТЯ

Будьмо щирі, і благодать
потече в життя наше.
Будьмо справжніми
і будемо щасливі.
І це щастя буде безпричинним –
просто частина нашої правдивості.
Бо щастя - прояв правди.
Там, де правда, щастя діє.
Де немає правди,
щастя литися перестає
і гуляють нещастя.

Щоб прожити в радості і щасті,
то й творімо думки такі,
а вони десь пошукають сили
і ми в житті вже летимо
в тих діях позитивних
на тих невидимих крилах,
видивляючись горизонти нові

Доброго ранку щоранку
і починаймо його з радістю
і з любов'ю у Душі навкруги,
то і день почнеться творчий,
який задоволення принесе,
якого так кожен жде для себе,
дітям і онукам, друзям і сусідам,
бо саме в оточенні щасливим,
ми можемо відчувати всі,
що все добре діється в житті

Доброго дня всім і вся!
Ми родилися зі стану щастя
і щоб це щастя у житті нести.
Це зерно у нас завжди присутнє,
та чи розквітне воно в нас,
то це теж залежить від старань.

Плаче небо над Україною,
пусті поля –ждуть господаря,
або якісь гібриди сіють,
висмоктуючи землі сік;
з лісів залишилися кущі,
надра опустошили злодії
і Душами ми холодні,
а ми голови опустили долі,
нібито ми ні при чім...
То чом не заплаче Творець,
дивлячись на такі дії.

По життєвому йдемо полю,
голос серця аж бринить

і як уже не старались,
та людей не можна розбудить.

Останнім часом більше горя,
та люди, ніби, брили кам'яні –
зневірилися і збайдужіли,
не бажаючи пізнавати щастя мить.

Джерела енергій родових
забруднені, чи сухі,
бо ніхто не дбає,
то яке треба ще нещастя
для кожного із нас і Землі,
коли нічого не робимо для сім'ї.

Бо стали всі, неначе, собаки
і кожен виживає сам по собі,
очікуючи від іуд подачок,
нібито ми уже і не творці,
а паразити-споживачі.

Втрачаємо совість і довіру ми,
ніби ті зомбовані роботи,
дивуємо себе й прохожих
байдужістю несвідомою,
забувши путь в дім родовий,
бо згубилися й собою.

ЖИТТЯ - ОПОРА

Життя іде із днів у ночі,
чи то зовсім навпаки,
то не закриваймо очі,
на їх прояви чудні.

Тільки з доброю Душею,
можна кругом і повсякчас
милюватися будь якою порою,
бо саме бачення ці
Душа й понесе далі.

Добро біля доброти гуртується,
любов з любов'ю цілується,
а зло тягнеться до за,
тому у них і компанія своя...

Отак з вашою допомогою
і з благословіння Творця
шукаємо серед читачів
відкриті для доброти серця.

СТАРІСТЬ

Істинні слова з любові є
і вони знаходять підтвердження,
коли ми подивимося на себе
і своє життя у Всесвіті усім.

Хіба ще потрібний інший рай,
ніж маємо його тепер...,
та нам би тільки поводитися,
як істинного Творця діти...

Радіймо люди в розумінні цім,
що можливість маємо жити
і любити, пізнаючи світ
і можливості свої.

Хай очі в радості блищать
з розуміння істини простої,
що не кожному дано із нас
до старості дожити...

Ми щасливі у літах,
що в житті у нас
зустрічалися люди мудрі,
з очей яких текла благодать,
то і ми з подякою Творцю
возносимо вгору руки
за роки прожиті у щасті.

Хто має такі чуття любові
в собі до когось,
то він сам уже такий,
син БОГа... улюблений.

То і єднаймося усі
в спільному пізнанні
див природи і людини в ній
у такому прекрасному єднанні
з космосом діяльністю своєю
на основі якостей духовних.
Тоді дійсно можна
з отакими пізнаннями
організовувати так життя свої
і жити, ніби, у раю.

ЗБИРАЙМОСЯ ПОЗИТИВОМ
Так, Ісус у місії своїй
підібрав апостолів Духа
і за ними тисячами йшли
для виводу заблудших агнеців
єврейського народу з полону
зла, брехні, лихварства...
Подібна ситуація зла, біди
сьогодні уже по всій планеті.
Захворіла негативними проявами
майже вся цивілізація в діях.
Тому візьмімо всі у допомогу
інтернет, живе спілкування
і єднаймо думки на позитиві,
навчаймо одне одного день при дні

творити доброту й милість.

Поширюймо прохання всім
для єднання на позитиві,
тоді й умом просвітліємо
для розуміння тривоги,
для розуміння можливості
збільшувати духовні якості,
то тоді й налагодиться мир
і спокій між людьми й народами.

Поширюймо серед друзів
для створення умов
єднатися на доброті,
щоб все таки планету
від зла, підлості, зневіри
і байдужості спасти.

Поет має писати так,
щоб кожне слово мало такт,
щоби торкав душевні струни зміст
і кликав гідно жити
у гармонії дії і Душі,
а не заради рими і бажання,
щоб читали (бо модно
й затребувана, нібито, тема),
бо тоді дійсно продаємо Душі
тому проклятому Іуді
і інших за собою зємо.

Бо буває таке мереживо слів пустих
рядками вистилають у взаєминах людських,
та ще й рими лічать,
а наяву стовпчик, чи цілий вірш,
лиш словесний набір,
тому вони радості життю
все ж не додають
бо не навчають.

А поет має очищати
творами своїми
людські уми і душі,
навчаючи мудрості
і тих духовних якостей,
чи то в негативі
показати помилки людські.

Ось так залишають люди
свої сліди хороші і повсюди.
То хай ці книги і ваші слова,
будуть у всіх на вустах
і в їх ділах такі зміни у собі
до кожної домівки радість несуть.

Хай злітають в просторах

благословіння для всіх,
а ми шукаймо спосіб
добродіяннями сіяти
сьогодні, завтра й на віки.

Бо не випадково
у нашому житті
є ця стежа доброти
по якій ми йдемо,
нібито в нікуди,
та серцем відчуваємо,
що саме туди,
бо ми самого себе знайшли...

Поет чутливим є до всього
і хоч хмари накрили небо все,
та коли вони відійдуть
лиш на маленьку мить,
то поет уже сідає
пегасу на спину вмить.

ДВЕРІ ЖИТТЯ

Живі двері – це стан щастя,
коли Душа вільна в діях,
коли все єство у благоговінні,
маючи гармонію і спокій
у собі і у взаєминах з людьми,
бо це дає можливості
пізнавати любов велику.

Живі двері – це життя
і його частиночка
в любові, доброті
і та творчість мудра
протягом років.

СЛОВА

Часто свої слова
ідуть від ума,
а слова інших
уже від серця їх
і для нашого ума
у прийнятті рішень.

Та все ж приємно чути
такі слова подяки –
і розуміти, і відчувати,
що збільшується число тих,
хто заявляє цим усім
про здатність себе
змінюватися на краще!!!
Ось так прості слова
і такі ж прості дії...,
а як полегшують життя...

То говорімо
ці слова вслух,
бо ними ми
теж наповнюємо
всесвітній святий Дух.

БАЧЕННЯ

Є таке прислів'я у народі,
що багатому дітей і чорт колише –
усе йому приходить у життя так
і усе у нього, ніби, на дурняк,
бо всього вистачає для життя,
то ще й чорт всесвітній
йому в прислугах
і не кожен президент
підходить йому за кума.
Тому то чорт дитя колише
і не треба йому платна няня і садок,
а якщо захоче все ж нащадок
повчитися для престижу,
то йому мало нашого вишу,
нібито керувати статками батька
таких знань потрібно багато,
хоча він сам ледь закінчив
тих вісім класів і без двійки.

І в цьому істина є,
що багатому Душею
і матеріальні статки,
нібито, потрібні царські.
Але весь секрет в тому,
що вони давати вміють
і дарують часто потребуючим,
тому й до нього у молитвах-подяках
пливуть енергії благодатні,
ідуть і статки стократні.
А той, хто хоче лише брати,
то й до нього такі ж друзі йдуть,
що хочуть геть усе забрати –
і беруть, залишаючи лиш нитки.

Ось тут дві категорії у статках,
які ізначально були іспитом для них –
їх людяності і справедливості,
милосердя й чуйності,
бо воно і подароване було,
щоб і вистачало його тим,
хто поряд живе, хто працює там,
як і тим, хто допомоги
попросить іздалеку.
Бо це багатство до того прийшло,
хто міг ним саме так організуватися,
розпоряджатися у рості і доброті
і вміло охоплював більше коло
потребуючих тих, хто руки простягав

до собі подібних і у небо до Богів.

Тому таке сприйняття
і таке прийняття життя
відкриває очі для Душі,
яка дає любов і з нею рядом
ту мудрість золоту і свідомий ум,
яким вони сприймають самі
все те погане і хороше в нім,
як гармонію взаємин цільних,
як доповнюючі енергії одне одним
водночасі розвиваючи
й доповнюючі всі дії наші,
даруючи спокій, радість.

СПІЛЬНОТА

Організацією людської спільноти
займаються теж люди,
хоча на сьогодні вони
по суті й змісту у житті
є послідовниками юди.

Та ми не будемо їх вивчати,
бо прямо Душа болить,
а подивимося на деякі грані,
які допоможуть декому очі відкрити
і, може, то будуть одиниці,
та все ж вони і будуть, як орієнтир
для тих суспільних змін
у творенні якостей позитивних.

Володіння чимось, кимось
проти волі їх,
та іще з користі і вигод
мають у собі енергії негативні
з обох сторін тієї постійної
і прихованої боротьби
між умом і Душею у житті
всім єством з усім живим
кожним індивідуально.

Тому, коли говорять про вибори
і вибори нового керівника,
то люди говорять часто,
що у світі будь яке керівництво
є від Бога по суті, то так і є
і так написано в святій книзі,
бо якими енергіями ми наповнюємо світ,
то такий же ми й вибираємо психотип
за подобою своєю проявленою,
чи то за маскою прихованою.
Тому істина і є в тому,
що народ і є діючим джерелом –
то яка вода у джерела,
то такого й вибираємо керівника,

дотримуючись за-конів основних.
Однак сьогодні керівники усіх держав
мають можливості свої,
щоб вибирати керівників із середовищ своїх,
хоча, по правді сказати, то це теж
не міняє виборів суті, бо тепер
кінцевий результат лиш у зграї грифів,
що мають гнізда-замки у горах
і харчуються енергіями життя
падших і смердящих,
як і подобає таким орлам,
бо уже не нам готувати
той позитивний ґрунт
для правителів гідних,
але для поколінь наступних
ми і залишаємо цей план.

Так, від Бога, а Бог є Життя.
Тобто життя має у собі
саме такі розвиваючі умови,
чи занепадаючі, або й знищувальні,
то такий же психотип людини
і вибирається на керівника.

Тому бачення таке,
як негативну суть володіння грифа
порушує умови всецілого життя
і рано, а чи пізно кінчається харчі
і грифи не піднімуться на висоти.
У них розуму нема, коли вони
тримаються такої поведінки
в керівництві людьми й природи,
а це й показує суть таких керівників,
що говорить про їх духовну ницість
і про занепад цивілізації цієї.

Це свідчить про хворобу
сучасної спільноти,
бо вона із покоління в покоління
цю ідеологію гнилу несе дітям,
чим зробили для себе тюрму,
ніби то, добровільно
і не чути голосів,
чи голосу волаючого:
починаймо зміни у собі,
то змінимо умови буття,
бо байдужість така до всіх і вся
веде цивілізацію до самознищення
незалежно від статусів, харчів
і від кількості дерев у дворі, чи грошей,
бо зникне значимість їх у цього,
духовно збіднілого людства.

ДІТИ ВЧИТЕЛІ ДУХОВНІ
І мудрість батьків у житті

буде в їх дітях рости,
коли ми навчимо дітей своїх
довіряти чуттю своєму
і на них будувати життя свої,
а помилки чужі будемо прощати
і цим їх уми не засмічувати,
навчаючи водночасі, помилки,
як уроки-підказки сприймати.

На цьому етапі батькам слід
вчити спільно шукати
джерела страхів і зла,
як і інших негативів,
бо ця умова життєва для того,
що дитина діятиме мудро
і матиме енергії вільні
для вивчення у собі
проявів будь яких,
якими Всевишній
вказує дитині,
як все таки
навчити батьків
за порушення
духовних взаємин у сім'ї
і своєю поведінкою
вказувати завжди
на можливість батьків
виправляти помилки.

МАМА

Хороша пісня, наче мама,
і ми любимо пісні народні,
які завжди співала мама
і співати вміла від Душі.

Де б вона не була,
то пісня з нею йшла....
Хороша мама була,
і є у споминах жива.

СЛІД

Знаймо люди, знаймо всі,
що сьогодні зло панує всюди,
та поряд з тим
ми скажемо усім,
що і паростки доброти
за це літо на Землі дали
хороші надії і посили.

То знаймо люди, знаймо всі,
що ми не залишені самі,
а з нами поряд у житті,
у кожній думці, дії, слові
крокує Дух святий.

Хай і зміцнів за ці п'ять літ
Диявол-Сатана у проявах злих,
та час прийшов для всіх
творити доброту тепер і скрізь
і бачити будуть всі її
через років два-три,
яку Творець уже тепер
лиш в окремих людях проявив,
хоча і більшість деколи
уже свідомо підходить
до дій таких,
розуміючи майбутнє
як щастя й радість для тих,
хто за нами іде слідом.

Тому торуймо добротою
кожну пригожу дію,
щоби кожен зміг
бачити наш здвиг
у змінах навкруги,
а також у собі.

ДЛЯ ЧОГО ВЧИТИСЯ ПРОЩАТИ?

Всі говорять повсякчас і всюди,
що прощати треба собі і всім...,
що багато цього не вміє зовсім
і тому так запопадливо усі
беруться цієї дії наущати.

А для чого ця комедія?
Пора би привчити вже
стримувати кожному себе,
пора би вже навчитися
нікого не обманювати,
не ображати, чи силою забирати,
то тоді не буде і потреби
у великому університеті,
щоб учитися прощати.

Якщо ми на Землі
не будемо робити зла,
то не буде вини і страху
то не буде негативу,
як і самого його джерела,
тоді й люди перестануть
хворіти і страждати.

Не робімо люди зла,
щоб не хворіли тіла,
щоб у думках був лад
і ділам кожен був би рад.

НА – У – КА

Цікава назва словом цим
людських дій тих,

що обумовлені сповна
у здатності рости умом.

Цей ріст допускає Душа,
і добре, коли цей ум свідомий,
то і взаємини між ними
є чистими і святими.

Коли ж наш ум у житті
звabлюється суспільним тим,
що дає зростати гордині
у матеріальних надбаннях,
у вигодах і статусах мнимих,
то там нема цільної молитви,
там нема спілкування щирого
між повчаннями Душі-Духа
з таким умом суспільним.

Це є передмова для того індивіда,
який іще поки є дитина
і щоб увійти в суспільні відносини,
то вона пізнає ось так цей світ,
як певний стереотип.

Тому й часто уми дитячі
не можуть зрозуміти
те зло між батьками й іншими,
яке при появі дітей вони
ховають, ніби то, вміло,
та енергій зла батьки
все ж зупинити не здатні
і тому в такому незнанні,
і відсутності учителя в батьків
є причинами їх хвороб,
і тієї важкості життєвих умов,
а при цьому й сам не навчиться,
бо від і далі приймає такі
брехні і способи мислення,
тобто він приймає типові уроки,
які є в цивілізації цій ...
То де ж дитина має вчитись?

Та все ж у подорожі своїй
маємо прийняти собі
цей навчальний курс,
як певний орієнтир
для навчання дітей
жити і любити,
то ми й маємо подбати всі
про ті якості духовні
і ними розвиватися й рости,
а прочитавши ці рядки і далі,
шукаючи способів в житті
духовні якості стяжати,
бо саме вони визначальними є

у здібності Душу чути.

Бо саме вона і навчає ум
у різних ситуаціях негарних,
у різних негараздах, проблемах
і найчастіше через тілесні болі.

Ось так вона спонукає ум
прислухатися до Всевишнього,
о хвороби тіла блокують ум
і він, у притаманній гарячці дій,
завжди шукає вихід
і цим змінює своє бачення світу,
а за цим змінює і поведінку.

А часто Душа не росте,
бо дерево життя тілом нашим
соків живлення не отримує,
а цей сік і провідник і є наш ум,
то коли він збирає суспільний яд,
тоді зникне життя і не возрадіє Душа.

Тому Душа і діє так,
наполегливо турбуючи тіло,
коли суєтливий, чи сплячий є ум
і заставляє шукати раду,
шукаючи знання і можливість вчитись,
створюючи усе в житті те,
що ми назвали, як науку.

РОЗЧАРУВАННЯ

Як ми думали вперед,
що писанням несемо хрест
тієї істини життя для всіх,
та все ж розчаровані ми,
бо не просто долю змінити
за одне життя земне...

ПОБАЖАННЯ

Бажаємо усім
для Життя і для Душі
мудрості у діях і словах,
наповнених любов'ю!
Хай кожна мить
здоров'ям бурлить
і можливостями дарить
зверху й у низ
направо і наліво вся і всім
те благо-радість,
яка у серці струменить,
навіть, імпульсом одним
у благодаріннях, дяках,
бо яке то щастя в світі
живими бути,
мати здатність творити

і знати й те,
що вмієш любити.

Бо ми по суті
у житті живими і є
для того, щоб учитись
в устремлінні
і у тому благоговінні
бачити, чути, відчувати,
ходити і рішення приймати,
несучи свічу життя,
яка Душу гріє
і освітлює довкілля,
щоб ми жили для інших,
а не так, як живуть інші,
хоча в житті так і є,
що саме жити вчимося ми,
спостерігаючи за ними,
знаючи й про те,
що ми тут є для інших
учителем тим,
якого прислав Суций
у тій місії основній –
своєю все ж дорогою іти,
щоб з любов'ю доброту сіяти,
наповнюючи джерела родові
і щоб самому Душею рости
і іншим у цьому допомогти.

Знаймо люди, знаймо всі,
що все, що ми лишаємо щомиті,
живучи тут, на Землі,
те зло-добро, любов-байдужість,
то вони мають здатність
постійно зберігатись –
вони не зникають зі смертю тіла,
а такими лишаються серед життя,
де живуть наступні покоління
і в більшості випадків то є рідня.

Тому і нам тепер усім
визначитися треба у цім,
якими ділами при житті
ми залишаємо сліди –
чи то сади цвітучі,
чи то рани смердючі,
бо залишені вони
і є по змісту й суті
бажаннями реальними,
які ми посилаємо завжди,
а не ті, які ми деколи
посилаємо у проголошенні.

ЯКОВУ

Доброго дня Вам, Яша!

Правди не сховати за тим «ФЕ»
і лякатися теж нема потреби,
якщо вже маєте талант від Творця
поетикою для повчань писати.

У поета місія не тільки та,
щоб веселити, як шут гороховий,
чи то писати про кохання і любов,
коли якостей цих не є знаток.

Ми думали і не встрявати,
щоб бісером і тут не кидати,
та коли істину хочуть обплювати,
то теж публічно, як і Ви, хочемо сказати...

Бо у страху й дитина мала
із того ляку біжить зі словами
інстинктивно між ноги мами,
щоб її руки приголубили,
а губи голівку цілували.

Якщо бажаєте щось сказати
на певну тему, чи по змісту,
то ми теж не будемо мовчати,
але не напишемо популісту...

ПОВНОТА

Життя лиш тоді повне,
коли у ньому є погане й добре,
бо до-скона-лих людей нема
і саме в такому стані ми усі
відчуваємо легкість і простоту,
бо це і є той сенс життя,
коли ми відчуваємо умиротворення
і ту, так звану, рівновагу.

Думаючи лиш про хороше
і творячи духовне, то ми
втрачаємо те фізичне чуття
і всі матеріальні надбання,
які по суті і є творіннями
теж нашого Бога-Життя,
як умова і його повнота.

Бо в цьому і є помилка багатьох,
коли ми духовністю творимо ідеал,
а життя сприймаємо лиш як
необхідність тимчасову,
то цим ми втрачаємо любов
до тих у середовищі цім,
які і створені цим Богом-Духом,
як і всі енергії кругом,
та саме часто діями такими
втрачається вся музика життя,
бо ні Душа без тіла,

як і тіло без Душі
не можуть мати того ума,
що з'єднує енергіями їх,
а той ідеал духовності по суті
забирає всі енергії собі
саме у цій нашій реальності
при життєвій приземленості.

Крайня духовність,
як і крайня захопленість
до статусів і користі
і є той фанатизм надуманий,
не обміркований і не мудрий,
коли самообмеження себе у всьому
і та всеціла і постійна доброта
приводять до занепаду життя,
до його нехтування зовсім,
як нашого Бога всіх творинь.

То яка тут є любов до Бога,
коли у нас любові нема
до тих, хто поряд з нами йде
і від таких же допомоги жде.

То так само і безмірна любов
до грошей, статусів, речей;
до краси своєї в тілі,
чи то до здібностей ума
створює умови у житті
залишати Душу без опіки,
залишати джерела родові.

То саме в подорожі такій ми
знаємо найбільше випробувань
у тих негараздах і морі страждань,
якими ми нехтуємо зазвичай
зادля досягнення своїх мрій-ідей,
або з усіх сил лікуємо хвороби,
не шукаючи причин і спокою Душі,
витрачаючи енергію, силу, гроші,
а то і голови кладемо на кладовищі.
Хоча батьківські помилки-гріхи
в дітей забирає суть і зміст життя теж,
бо не вирішені вони є лиш злом
у цій сім'ї, родині і роду.

Бо інакше то буде помилка,
помилка велика
і із життям несумісна,
коли дії тіла матеріалізовані
не йдуть паралельно у єднанні
з енергіями духовними,
бо порушують усю повноту
і святість нашого життя
у цьому тілі і тоді ми

пізнаємо ту мить смерті,
бо Душа шукатиме активно
нові умови в середовищі земнім,
щоб витратити енергії життя нового
на виправлення помилки цієї.

Помилки наші мають наслідки,
які стають явними в житті
і ми їх вирішити маємо,
то тоді і не постраждаємо –
не тільки своїм тілом,
а й Душею, й Духом Роду.

Та і, думаючи із наслідків тих,
що життя важке й проблемне,
ми і називаємо його поганим.
То так і суцільна доброта і радість
роблять єство наше чутливим
і ми страждаємо від дрібниць,
що порушує психіку у таких.

Тому наше тіло є
рівнодієвим у житті,
як енергія видима,
бо енергій Душі
ми сприймати не навчені.
Це і дає відчуття
байдужості і невезіння,
бо творчим провідником
у кожному із нас
і є той духовний центр,
який ми свідомим умом
леліяти маємо.

Повнота і є гармонія
Душі, ума і тіла,
бо вони усі є дома
і грають в гру – життя
під музику Творця,
коли у єстві рука
смичок скрипки-дія
творює мелодійні звуки,
які наповнюють собою
весь життєвий простір
задоволеністю в умі
і благоговіючої Душі.

Тому просимо усіх:
живімо просто і з потреб,
а те, що нам потрібно
у чомусь більшому,
то воно не є чисто нам,
а це Бог-Життя Творцем
дає нам, як передавачам,
щоб ми передавали, дарували

ті слова і речі потребуєчим,
чим зміцнюємо довіру святому Духу
і самі задоволення маємо
від дій своїх таких,
чим життя покращуємо,
а душа цвіте разом з Ним.
Це і є та життєва повнота
і те єднання енергій нашого єства.

А ці слова є від Бога...
Та дожилися люди,
що бояться їх і Його,
хоча відомо вже давно,
що хто боїться деколи,
чи завжди,
то той не пізнає радості,
а тим більше і любові
і повноти у житті всієї.

РУХ ЕНЕРГІЙ ДУШІ
Рух енергій таких
свідчить про життя її,
однак ці енергії є вічні,
та все ж розвиваються вони,
будучи у тілі й при умі.

По стану розвитку свого
вони є різними по собі –
одна насичена якістьми Духа,
а інша лиш починає путь
у життях людських.

Тому вона є слабша і ранима,
тому вона й умови інші має,
де їй для росту усе є.
Така Душа собі мирська,
таке тіло й ум собою є,
іще більш приземлені
і в умовах цих вони
навчаються жити і творити,
створюючи умови нові.

Духовно слабша людина
приходить у цей світ,
щоб при допомозі ума
навчитися бути гідною
усім своїм єством у діях
на Творця єдиного.

Міцніший духовно чоловік
у життя приходить знову й знов,
щоб і далі вчитися теж,
учитись розуміти слабкість
ближнього свого і в усьому
допомагати, наставляти

у цій дорозі життя тут, на Землі.

Тому, чим більше на планеті
духовно міцних і зрілих,
то тим людство все
більш життєздатніше.

Однак, коли ми умами
робимо умови досконали
для життя й роботи,
а забуваємо святого Духа,
то тим скоріше на Землі
згине усе живе.

БІДА

Біда велика на Землі,
коли держави, майже, всі
не дбають про Дух націй,
про дух людства святий.

Бо держави є органами насильства
і ті політики, які там є
такі ж злі і корисливі,
бо дбають лише про себе.

А слід знати їм, як і всім,
що міць Духовна є основа
життя усього на Землі,
а небезпека у відсутності слова.

Слова несуть духівники,
які тихенько якості духовні
для всього й усіх тчуть,
а не попи і їм подібні.

Хоча мало люд цей
народив духівників,
бо віддає себе всеціло –
Душу, ум і тіло
для утіх і злоби,
аби не чути докорів Душі,
то їм держави пропонують
психіатрів і психологів,
які у них на службі...

Чому ми не задумуємося над тим,
що сьогодні росте вверх і вшир
ця галузь у всіх суспільствах
і в додачу й інші брехуни
з політиків, астрологів, пророків,
які «годують» люд невідомим майбутнім –
сьогодні жити не мішайте
суспільствам хворим цим,
духовно немічним і сліпим.

Допоможіть людоньки собі,
творячи доброту повсякчас і всюди,
хай і ті хробаки політичні
задумуються над тим,
що якщо не буде Вас, люди,
то і вони стануть не потрібні.

Дайте обі сторони шанс
господарникам і поетам
через ЗМІ показати всім
істинні орієнтири для змін.

Ми пишемо про цю мить,
про те, що істинні посланці,
які здатні відкрито нести
людству слова гідні і потрібні.

Це є письменники – прозаїки,
байкарі, поети, що несуть
усім людям у ці часи тяжкі
слово Духа в любові й правді.

Та держави лишили таких
на ту бідність, виживання
і думають, що слова духовні
є з розряду торгівлі ним.
А торгувати можна лиш
словом лицемірним і пустим.

Вони ж очікують, що поет
буде бізнесмен – той що біса носить
і деякі й повзуть у ті спілки,
чи на конкурси по гроші мізерні.

Та деякі талант від Творця
кинули тим державним свиням
той бісер Духовності святої
і оди, «мило» писати почали
на догоду, несучи алілуя сатані,
які й дають їм за такі слова
малесенький огризок зі стола.

Тепер пишуть оди страху
із насильства в фільмах,
як похвалу силі і брехні,
коли на них вирости і ці
політики страшні, і ці
недолугі хазяї-крадії,
які плюнули діями своїми
і словами «таких поетів»,
які і далі пишуть на їх теми,
а для сірих мас прозапас
пишуть про секс, про хіть,
називаючи усе ж ці дії другорядні
святим словом тим – любов,

втративши сором й гідність.

Не було поета від Бога,
який би за слова вірша
купив собі велосипеда,
коли збідніла є спільнота.

Виросли сьогодні на Землі
й креативні письменники,
які бачать загрози для всіх –
для життя людства і Землі
вказуючи шляхи потрібні
і як гуртом усім нам
вийти із цієї біди.

Бо писати треба від Душі,
від самого себе і по суті,
бо саме нас таких
з таким талантом,
з цим чуттям світу
і складниками нашого ума
вистеляється така дорога
для того, щоб писати,
щоб інших навчати
саме того, що вчити
кожного добрим бути
в діях, які й несуть
усім і вся ту радість,
енергіями якої ми усі,
як Всевишнього діти,
наповнюємо Всесвіт
в тому образі духовного джерела
нашого Отця-Творця-святого Духа.

Їм би маленьку підтримку
від Вас, люди всі,
щоб читали і поширювали
оживлювальну правдиву думку,
бо боячись істини й Творця
тепер і сьогодні Ви, люди,
то не дочекатися Вам змін,
змін на краще, чи кінця життя.

Та і правитель справедливий
теж би їх підтримав,
бо має спілки і бібліотеки,
які б і вишукували
таких знавців істини
і ними й через них
слова волі й честі нести
на основі доброти й любові.

А так держава є фальшива,
тому вона бідність і ницість ховає,
а хоче показати для очей чужих,

що вона про духовне дбає
і тому й береже для показухи
ці спілки і бібліотеки,
бо по суті вони і є та фальш,
а їх керівництво у бездії
не вишуковує таланти,
а набирає членів з тих,
хто слухатиметься їх,
пишучи про ступу й воду в ній,
про ту «любов», яка нею не є,
про якусь свободу й гніт,
які лишив після себе кіт.

ЧИТАЧУ

Читаючий ці книги
має знати твердо,
що один вірш, чи абзац
читати треба разів три,
щоб відкритися самому
для повного прийняття
цих знань напевно.

Тому, читаючи ці книги,
наповнені духовною мудрістю,
не читаймо як детективи,
чи романи мильні, або як ті вірші,
де цьом у рожеві щічки,
де туга показна
за спільно проведені нічки –
то тут так не пройде.

Бо тоді залишиться із цих книг
зайчик побігайчик у думці:
тут десь був і зник
у тому поверховому відчутті
і в тому життєвому стилі,
яким ми йдемо в нікуди –
один крок невпевнено вперед,
а потім поспіхом два назад.

Або і ще й гірше діють,
коли з двох прочитаних слів
цілий вірш, чи книгу коментують
у відірваності від тексту,
навіть не шукаючи ту суть і зміст,
які автор хотів донести всім,
бо не просто так він мудрість віків
пише для істинних пошуковиків.

Приймають зміст легко
добродіяльні читачі,
бо вони чисті й світлі умами є
і душа у них для цих слів відкрита.
Не наші заклики до мудрості
і зваби, чи підштовхування до знань,

або ті запрошення для читань
не дають результатів зовсім,
бо читають лише ті,
яким ця тема до Душі.

Хоча джерело для читання
є у когось конкретно
і ці книги до них прийдуть,
бо то їх хліб насущний
і вони у пошуках дозріли
і Всесвіт їм дозволив
взяти участь у поширенні
цих енергій вмісту,
як, нібито, для себе особисто.

Ні енергія теми буде далі йти
в розмірковуваннях і діях
з турботою пізнати себе й світ,
щоб все таки знайти вихід
з сьогоденної ситуації не простої.
Він є, але мало тих, хто люд
до справ хороших поведе.
Тут трибуна, гроші, війна не помічна.
Тут потрібні сівачі доброти й любові
всеціло в такому стані єства
в середовищі людства без обманів
з Природою і Всесвітом.

Так ось із таких пошуковців
і є кістяк цих читачів,
які відшліфовують у собі
можливості свої, щоб змінювати
себе і все навколо на якості духовні.
Саме з таких індивідів
Душами ростуть люди мудрі
для кращого буття на планеті,
так і для істинних творінь,
чи то чистотою і святістю,
свідомо тчуть якості духовні
думками, словами і ділами
і їх собою у цей світ несуть
терпеливо у смиренні і з любов'ю –
цією духовністю приземленою.

Бо ці слова і книги тим,
хто свідомий життям своїм
здатен змінити себе і світ
в очищенні джерел родових,
як і у вмінні наповнювати їх
милістю, добротою і любов'ю
для майбутніх поколінь,
де в час потреби, чи то лиха
можна буде взяти те,
щоб не втратити чоловіка лице
і бути гідними дітьми

Отця-Творця-святого Духа.

РІКА

Тече, тече ріка
і люди біля неї селяться,
бо, ніби, мати вона
хоче всіх напувати
водою і енергіями її,
які подарували їй світи
в непростому путі,
коли й колись
собою народившись
з краплин малих,
чи з того джерела землі,
де зродилася з Душі
тих місць і просторів,
які наповнені були,
тією світлою
і чистою водою.

І потекла вода
із живодайного джерела
струмком малим,
а по дорозі їй
зустрічалися подібні
і тоді вони гуртом
й утворювали ріки,
несучи по землі
енергії життя святі.

То до одного берега,
то до другого вона
торкалася боками,
граючись із землею,
несучи життя і радість їй
тією вологою живою,
що бурлить у ній.

А от і вийшла з поля
і сама широко лягла
стишивши біг свій,
хвильками моргаючи
в неба голубінь,
а то і до хмаринок
сріблястих і чудних,
торкаючи їх тінь,
доганяючи їх до берегів,
де і губляться вони
у густій і широкій траві,
або серед дерев, кущів ...,
а тут ще більше друзів –
і той лось, кабан, лисиця,
які прийшли води напиться;
і ті комахи, птахи,
де у берегах ріки

пізнають вони
Божої ласки.

ПОЛЩУКИ

Ми так раді, сестри і брати,
що є джерела все таки
Духовності святої в Україні
і чомусь проявляється так
серед поліських лісів, боліт,
де з цих джерел святих
беруть начало багато рік,
то біля чистих джерел води
і живуть чисті духи завжди.

То скільки милих поліщуків
теж живе на цих теренах,
а якби не було б їх усіх,
таких щирих і з теплом в Душі,
то чого б варте було це життя
у Всесвіті і на Землі усій.

В СЕРЕДИНІ СИДИТЬ

Мабуть головне у пізнанні
тієї вершини у житті,
на якій живе святий Дух
наважитись на перший крок
в потоки добродіянь собою
і не просто технічно
у обмеженнях себе у діях,
при заборонах і у сповідях,
або в молитовних читаннях
і поряд з тим ігнорування,
входячи в надумані випробування
у цих різноманітних і не простих
лабіринтах життєвих, а ці дії,
цей перший крок, як і наступні
мають бути уже свідомі.
Інакше людині знову й знову
притаманно заблукати в звабах
і в лабіринтах бажань єства,
то й дякуймо усім і вся,
що добротою ми зуміли
бути добрим увесь світ
сердечком тим,
що в середині сидить.

БЛАГОДАТЬ

Нехай Божа благодать
зійде на кожного із нас.
То як приймати її і що це таке,
але це ж потрібно благо дати
і де ж, нам скажіть, її взяти:
у нас вона, чи нами твориться,
а може її Всесвіт нам несе.

Бажати блага, давати благо
вміти нам теж потрібно
і цьому слід іще навчитись.
В добру путь Вам до пізнання!!!
Ми й приходимо в цей світ
зі здатністю благодарувати,
з потреби його творити
на втіху й радість божества.
Тільки з часом ми у суєті
втрачаємо цей дар Творця
і не вміємо благодарувати,
і не вміємо цього приймати самі.
Просити Творця ми можемо,
щоб він дозволив, чи навчив
по новому приймати,
чи іншим давати
цю прекрасну якість,
бо просити при нагоді
все таки не слід.

Творець нам стільки дав
при зачатті до Душі дарів
по наших зростаючих силах,
аби ми ними розпорядилися...
Однак ми у кожному житті
спалюємо, губимо дарунки,
бо бажаємо більшу хату ніж в сусіда,
бо бажаємо їсти мясо і щодня,
бо бажаємо сто спідниць, штанів,
грошей і марнотратствуємо ними,
а потім про подарунки забулися,
забулися й про Бога-Творця.

От тут починається життя
важке і блага в ньому менше.
Тяжкоту відчуваємо від бажань,
від надлишкових зусиль,
щоб мати більше грошей ...
і все це тисне нас до землі...
А ми ж і не вміємо самі
відмовлятися від тяжкостей,
то замість цього просимо в Творця
цього блага, цієї радості.

Радість нести у життя своє,
то несеться вона не в мішку,
а поширюється від нас сама
навколо нас й на тих,
кого в путі зустрічаємо,
минаємо, чи обганяємо.

Радість є синонімом слова благо,
та із грецької перекладається як радість.
А суть і зміст кореня слова «ра»

залишили предки, як символ Сонця,
бо в давнину Сонце називали РА
і все живе йому раділо,
бо забезпечувало воно
життя разом із повітрям, водою
і іншою їжею твердою,
які були і є енергії живильні,
без яких людина у природі
фактично і не живе.

ЛЮБОВ

Любов така бажана в житті,
вона із правіків святиня наша –
це взаємини хороші і тепло,
це дружба і кохання заодно.

Вона у всьому й скрізь
і кожному по силі є,
хоча і страх у ній зникає,
та вона кожному надію посилає.

Вона опора і основа нам
на кожну думку, слово, дію
без молитов і храмів
у Душі нашій вхожа,
ум працює у стократ,
а тіло серцем пісню
вспівує їй у такт.

Вона коріння, крона
всього нашого життя
жила, живе і житиме щодня,
бо вона одна на всіх єдина.
Ось така вона чарівна,
очікувана і мила.

ПОМІЧНИКИ

Ми не проста однорідність,
а цілий живий комплекс,
як маленький прототип
Всесвіту великого,
який є, живе, творить, діє
у певній взаємодії
і ми його єством звем
у цій єдності трьохєдиній –
Душа, Ум і Тіло.
Душі й ума не видно,
тільки тіло себе проявило
собою і діями своїми,
як увесь процес життя
і тому ми так сміливо
ведемо мову з позиції тіла.

У нас хороший помічник
з народження і до смерті

усе з нами у радості і біді
не говорить і не кричить
і лиш інколи потривожить
докорами сумління в умі,
чи хворобами-болями у тілі.

Цей помічник-провідник і є Душа,
Душа і її енергетичний простір.
Вона чутлива до змін –
і коли вони у позитиві,
то вона літає в щасті;
коли ми входимо ділами
в негідні справи,
то тоді вона страждає;
коли ми у житті собою
витримуємо лінію долі,
то вона у нашу поведінку
приносить умиротворення і спокій.

Так, зазвичай мовчить вона,
та наш другий помічник тіла
є той знаменитий ум серед людей,
якому скрізь і повсякчас потрібно бути
і у всьому взяти участь,
бо він бажає завжди і всюди
щось від себе та сказати –
вголос, чи то в думці,
а то й дії організувати.

Хоча і різне розуміння в них
буває про світобудову і себе,
про доброту й любов, як і те
відчуття у ділах інтуїтивне,
чи та різниця й цілісність
у дружбі і коханні...,
яких не кожному дано пізнати
за всі літа довгого життя,
будучи в сім'ї, постелі, за столом,
чи то з дитиною у грі,
або у тій відповідальності
за себе, чи усіх,
бо споріднених
ще потрібно вміти пошукати,
щоб тіло, ум і Душа
були одним єдиним цілим
у певній взаємодії,
як у собі, то так
і зі всім навкруги:
з тим павуком, деревом, кущем,
бачачи і відчуваючи у них
істинну частину нашого буття.

А саме тіло, як основа
є для прояву дій Душі й ума
і тому Вони його й бережуть,

леліють, або й на поступки ідуть,
бо вони в ньому мають здатність
розвиватися й рости,
проходячи випробування
у цьому ж житті, або й несучи
у життя наступні, як не виконані
дії, вчинки, які внесли тривогу, біль.

ДЕКІЛЬКА СЛІВ

Декілька слів напишемо ми
про ті прояви у житті,
з якими ми живемо,
чи то в нас подібних вони є,
то може так читаючи рядки,
ум захоче навести порядки у собі,
замінюючи їх на позитивні
і цим прийде у помічники
до мудрої і святої Душі.

Жадібність людини
тягне у життя її
за собою бідність
у кого жива мета
в збільшенні грошей,
та в кінці кінців
вона таких людей
приведе у стан жебрака,
бо така мрія і ця надія
була лиш порожняком.
Душа в таких людей закрита
і діями доброти вони німі,
тому багатство їх обходить,
а нерухимі статки при таких
поїдають енергії злі.

Хто мав силу й блат,
то її втрачає у роках,
а із нею висихає й блат.
Хто обіцянки плодив
направо і наліво,
то сам у роки зрілі
у «друзів» милих
милостиню просив.
Хто гордим був,
той ним і лишився,
бо таких гонорових
ніхто в компанію не брав,
а вони з гординею удвох
все видивлялися в міраж,
аби там побачити достойних.

Хто ж у всьому брехав,
то і йому кус падав
і він туди і біг –
і так усе життя,

оббігши увесь світ
і все біля чийхось ніг:
бо то там, то тут брехне,
чи то жопу з вигод лизне,
або й гавкає здаля
на віддалі кидка,
щоб каменяка зла
у голову не вцілила

Та не знайшов себе
і тієї дороги серед доріг,
яка би дала йому спокій,
хоча і вуха часто затикав,
бо всюди, всюди був той лай
серед собі подібних.

Жорстокий, злий,
чомусь завжди колючий
і тому кожен їх оминав,
бо вогнем дихали вони,
палаючи ненавистю самі.
А якщо вдавалось когось
все таки вкусити,
вдарити, чи вбити,
то вони у злорадстві
іще й на страшніше здатні.
Та таким при житті
не бажали допомогти,
а при немочі старечій
не подавали й води глечик.

Хто гнівався на всіх,
чи образи розкидав,
то він від своєї ж люті
сам жовччю і згоряв.
Чогось у світі так ведеться,
що ніхто з такими
дружби не водив
і ніхто з таких у житті
довгожителем не був.

А заздрісники щодня і щоночі
від чийхось успіхів сохли
і тому із них завжди
хорошим був і є матеріал
розпалювати печі,
сварки, бійки, війни,
бо вони у цьому горі
бачили свої вигоди.
Та й ті нещасними є,
хто на путь осуду стає,
бо бідний і незрілий ум
їх у цю погань і веде.
Вимазуючи, зазвичай,
ненавистю і злом

ту лицемірну брехню,
то цим дітей своїх
ведуть в петлю,
а самі дочасно гниють,
бо в ситуаціях таких,
саме вони гнилими є.
Їх ореол судді
і статус підсудного
в дану мить
жити гідно не дають.
Це найстрашніші поганці
із перелічених отут,
бо діють підло і тихцем
і отрута їх така мила,
хоч напийся із лиця,
бо до кожного так тулиться,
щоб встромити своє жало
десь потім і при нагоді,
бо мета є непоказна –
бажання жити
і витримувати той стиль,
що вони завжди,
нібито, потрібні,
бо вони «найкращі» є
спеціалісти-наклепники,
та їх душа страждає
і в житті порядку не має,
бо той з рота запах тухлий
свідчить про неминучу
смерть і передчасну.

Та як би там не було,
то на фоні присутності їх
було видно і тих святих,
хто доброту й любов у житті
для себе і всіх таки ніс.
Тому їх спільне проживання
і їх взаємини-спілкування
було і є тепер і скрізь
для їх духовного зростання
з обох визначених сторін.

НАДБАННЯ

Наші втрати будь чого –
чи то очікуваних грошей,
чи статусу, чи посади,
або тих речей,
до яких ми звикли,
то так і до друзів і рідні,
які з цього світу відійшли
вводять в смуток нас
і ми в емоціях сумні,
хоча сум проникає вглиб,
в наш ум пам'ятю своєю
в нашу Душу після звички.

Тільки надбання приносять нам
відчуття радості і щастя,
бо вони є тепер, як і ті мрії
у думках про майбутнє.
Тому всі свідомі будьмо
і з будь чого берімо
той позитив короточасний,
бо він росте і поширюватися здатний.

Знаймо люди, знаймо всі,
що кожне слово, дії наші
повертаються до нас із часом.
Хай які вони будуть:
відкриті, чи втаємничені в собі,
та появляються уже вони
відкрито і явно в нашому житті,
чи в житті дітей наших...

Тому і просимо, благаємо усіх,
особливо тих, хто лихо плодить,
хто брехнею, злом інші уми колотить,
то умиротворяймо себе
і мудро поміркуймо перед тим,
як робити собі, чи комусь зле,
щоб у спокої все ж
прийняти рішення мудре.

ХТО МИ Є

Ми щасливі тим,
що не очікуємо
від інших слів і дій,
бо це дає відчуття волі.

Бо це дає відчуття ВОЛІ.
Боги вільні в діях,
то і чоловік собою
пізнавши відчуття ці
йде до Них уже свідомо.

Яка людина є удома,
такою лишиться і всюди.
Так влаштований світ уже,
що відмовившись від світу,
ми легко заходимо у себе,
а там любов велика є
для всього світу і тебе...

Заволодіває сьогодні диявол
життям нашим, а найперш умом
і забирає життя тих,
хто несе правду і любов у люди.

Стільки кругом зла
і ним бахваляться –
а чим?
Що себе й рід занастив.

Нам сумно спостерігати
цю зневіру і байдужість,
самовідстороненість і страх.
Тут же, люди, нам
ні на кого не потрібно
впливати, доказувати,
а тільки розібратися в собі –
хто є ми?

Творімо все з любов'ю,
то саме це дає відчути
в стані радості себе.
Приймаймо радість цю
і нею засіваємо взаємини такі,
щоб доброта і радість
була в кожній хаті!!!
Благодаруємо вам, друзі,
за благословіння, настанови
і навіть просто так,
що розносите благо поміж нас.

ДІЙСНО – ХТО Є МИ?
Так, ми є один із тих,
хто місію прийняв єством
цю істину людям нести
благословінням святого Духа.

Ми свідомі уже є,
що діями наражаємо себе
на біль, на муки, смерть,
яке нам зло людське принесе.

Так, ми вийшли за рамки
суспільних традицій і моралі
у цій прозі і віршах,
які несуть мудрість віків.

Ці послання і повчання
на основі любові і доброти
при прийнятті
виведуть кожного у житті
на дороги ті,
якими до щастя й радості ідуть.

Ми творили те, що мали,
не шукаючи популярності і слави,
бо свідомі є, що ці істинні слова
не принесуть в суспільстві цім
нам шани і визнання.

Молитва зі Всевишнім
тримає нас в житті,
вона і несе ці слова в думках,
а ми формуємо в рядки їх,
бо є в єднанні з ними.

Так, ми є учасник і є рука,
тієї ходи великого Месії
у образі збірнім цім,
який людство веде
до розуміння кожним,
хто собою повчання прийме,
як шанс, як можливість
нести місію чоловіка
на цій райській Землі
без такого тотального засилля
зла і його похідних.

Не маймо страху люди
до застережень тих,
що, нібито, перед кінцем
появиться лжепророків багато,
то скажемо вам усім,
що ця лжа привнесена уже
у наші сьгоднішні життя
тими силами тьми і зла,
які сьгодні керують світом,
а лякають вже істиною цією,
подаючи її, як брехню...

Скажіть люди самі у собі:
чи небезпека є в любові і доброті,
чи радості і щастя не бажаємо ми...
Тому й розрізняйте самі –
де правда, а де грязь брехні.

Єднаймося люди всі
на якостях любові і доброти
не зволікаючи у часі,
бо відлік включений,
то будьмо мудрими,
як і належить дітям Творця.

ЄДНАННЯ
Єднання на доброті,
єднання на справедливості
творить ниву любові,
яка довіру й дружбу
між людьми й народами
кріпку носить.

Саме цим дружба і кріпка,
коли в години нещастя
вони є поряд і в гурті,
коли в радості спішать

слова споминів хороших
для початку розмови підібрать.

Саме так і тепер,
згадуючи факти й ситуації приємні,
то цим добавляємо в цю мить життя
нові хвилі радості й приємного тепла...

Так, сьогодні Білорусь
тримає свій Дух
проти сатани й масонів,
та буде їм кінець скорий,
коли ми справедливість,
доброту й любов
у ділах своїх відновим.

Це буде і так буде,
бо навіть у тому кошу,
де варяться антилюдяні проекти
масонства і сатанізму
почався розкол і заколот,
як початок погибелі їх сил.
Творімо люди доброту,
то вона постане наяву.

ДІЯ ЯКОСТІ

Так, тіло це старіє,
а Душа то молода,
тому свідченням є,
що пише нового вірша.

Як не крути єство умом,
та не виходить часто бути вдвох –
і ці нові рядки для віршів,
і те натхнення, яке дарує Бог,
і це кохання земне і неземне
дають нові відчуття,
що ми вже на орбіті Марса...

Не ховатися нам на самоті
і цього робити не слід,
бо стан щастя потребує,
щоб його несли всім.

Той, хто любить,
то він росте духовно,
то він і долю формує іншим,
коли шле любов до них.

Така вже дія якості цієї
повсякчас і всюди –
нести радість межі люди,
бо вона і є основа
нашого життя у дії.

Саме міцні вузи у сім'ї,
які в закоханості зросли
і міцнішали в довірі,
відповідальністю зрошені.

ТУРБОТА

Щастя до нас рікою лине,
коли про нас турбуються.
Турбота в дії і реальності
і є тим проявом любові.

Ми цю турботу відчуваємо еством,
коли іще Душа десь літала там,
шукаючи умови придатні для себе,
щоб батьки й середовище усе
змогли у радості жити
і цю святу любов ростити.

Така турбота собою вічна,
як наслідок наявного життя,
бо саме воно і ліпить у собі
енергетичні пучки такі,
які продовжують безперервність
і ту людську майстерність
вирощувати нові життя
і леліяти якості духовні.

Десь життя когось штовхнуло
до того живодайного джерела
і кров у тілі забурлила,
бо воно відчуло зрілість тіла,
а потім вітерець кохання
пролетів поміж двох
для енергетичного єднання,
у тій турботі-піклуванні
про істоту чисту в зачатті.

Така турбота людська
уже є усвідомлена
у тих роках дитячих-юних,
то так і до років батьківських
щомиті пестить-живить,
а далі вже знову Душа,
цю крихітку любові
у світи собою понесла,
повторюючи новий круг
у тому розвитку і рості,
де її Творець жде у гості,
щоби знову у турботах своїх
послати до людей щасливих.

Це був той загальний фон,
щоб кожен знав при житті,
що він тут, на Землі
є присутнім і не самотнім –

хтось любить його у цім світі,
щоб і він теплоту любові
відчував у взаєминах з усім,
бо ще люди не навчені того:
де, коли, як і від кого
приймати всім єством
її святі промінчики.

Хай благословен кожен буде,
коли любов дітей здобуде,
бо розуміння у батьків таке
приходить із їх дій до дітей,
де цю любов вони
ростили і пестили
і водночас навчили при житті
дарувати все таки її,
щоб мали відчуття у собі
радіти і в радості співати
ті славословіння і подяки
цьому Життю і Його Творцю,
який їх жде щомиті
у живому всьому,
що є навколо нас
і нами співає пісню цю.

Тільки щасливі батьки здатні
отакі слова щодня співати,
бо любов спізнали
і всім її словами розіслали...
«Ти моє життя, дитя наше миле» -
ось так з любов'ю завжди скаже
кожен батько-мати
до свого дитяти
після денної розлуки,
чи коли дитина ваша
в радості, чи з туги
затримає погляд на тобі.
Хай усмішка щодня
не сходить з лица,
хай дитячий сміх
весь простір заповнить!

То так і при паруванні,
або в житті у парі
турботу проявляймо
один до одного
поглядом ласкавим,
дією помічною,
то вони й холодного відігріють
і зло тимчасове минеться,
бо це поле сімейне
у взаєминах хороших
так любов'ю зветься.
А та батьківська турбота
і діточкам прив'ється,

то так уся рідня, сусіди і колеги
захочуть жити у цю гру турботи,
бо вона росте з любові
на цьому життєвому полі,
де її навчаються рости
і інших ближніх нею
є бажання пригостити.

ПОДОРОЖІ

Береже нас Дух святий
за мудрі істини такі
і по Його благословінню ми
пишемо книги і іще й сюди.

Благодаруємо вам, сестри і брати,
за розуміння і чистоту Душі,
бо саме тому ви, наші любі,
і взяли цю книгу в руки,
щоб почитати мудрості людські,
бо і вам дано бачити істини такі.

Яке то життя тривале
ми проходимо думками,
словами і ділами
із дня в день і так роками –
спотикаючись, навчаючись,
дякуючи, чи проклинаючи,
та все ж воно наше,
наш урок, наш долі дар
і тільки так ми маємо усі
сприймати у ті його миті,
коли ми дійсно здатні
дні-сторінки погортати.

Доброту й щастя ми
маємо творити всі,
бо ми у пристрасті своїй
і є оті майстри,
які міняють долю,
і потім плачучи слізьми,
що не знали як,
бо неочікуваний результат
збив нас із пантелику.

То може перш за все
навчитися нам слід
творити доброту і щастя,
щоб вони навчили нас
любити життя і все у ньому,
бо тільки присутність в діях
і дає прекрасний результат.
Допомагаймо одне одному
словом і реальним ділом,
щоб на душі теплилось!
І добре, що є такі,

і добре, що є з кого повчитися,
бо вони, мабуть боги,
які й зійшли до нас у місії такій.
Вдвох не сам - чи то в гору йти,
чи вниз спускатися,
або й на рівному з любов'ю
за руки потриматися
Ось така істина життя...

Хай Душа у вогні
полихає від любові,
то відчують тепло її
і за горизонтами,
а не від гніву й зла,
бо згорять основи життя.
«Життя прожити, не ниву перейти»,
та тут би себе не згубити..., а знайти;
пізнати доброту у людях і в собі,
бути творцем у пошуках своїх,
бути вдячним Богу і Творцю
за кожна мить дня і за все життя
і цей храм Душі зберігати в чистоті,
бо жива істота в русі-дії
і є оті реалії життєві.

Не шкодуймо ні на мить,
що все життя є лиш для того,
щоб навчитися таки жить,
хоча наш досвід часто
і залишається нам,
бо ми вчимося професій різних,
а от самим життя основам
рідко хто вміє вчити, чи навчитися.

Не тривожмо умом Душу,
що життя прожите тихо,
а можливості були в умі
гори на ноги поставити.
Не шкодуймо, що мало
після себе залишили,
чи багато залишиться невдячним,
бо в наступному житті
отримаємо те ж саме спочатку,
та в додачу іще й радість,
що можна далі устремлятись.
Бо тривога і та зазноба
у якихось втратах завжди
реалізується в наступному житті
у якому уже по новому треба
шукати тієї стартової тиші
і відмовитися від тих скарбів,
бо вони є вантажем непосильним –
нам би це хоча би донести,
що доля вписала у календар життєвий.

ПОДІЇ

Події – після дії
і ми здатні говорити про них,
розмірковувати і судження мати,
робити аналізи, висновки
про доцільність їх,
чи то як попередження суть
у тих уроках із них.

Все наше життя у діях,
все наше життя в подіях,
хоча у декого із нас
забагато буває їх,
а декому вони все ж
появляються лиш раз.

І суть із цього нам слід
знати, що наші дії у житті
є зовсім не випадковими,
тому і значимість їх,
як частота і наслідки
тільки для нас і призначені,
на яких набуваємо досвід ми
і ту мудрість вікову,
якою ми шукаємо усі
те місце, де є умови
для тіла, ума і Душі.

ЗБЕРЕЖІМО ЛЮБОВ

Збережімо любов у ході
на такому прикладі простім
від благодатної землі
і до паляниці на столі.

Земля плодючою стала,
коли роками здобу збирала
з коріння і із засохшої трави
і цим плодючість набували,
та і тепло від сонечка ішло
і кожен клаптик прогрівало,
а хмаринки дощик їй несли,
щоб так ніжно і з любов'ю
дрібними і м'якими каплями
на неї впали, ніби, поцілували.

І от орач весною, теплої пори,
із любов'ю торкнувся плугом її,
кладучи борозни в рядки,
ніби, художник талановитий,
пензлем на полотні,
спитавши дозволу у ниви,
а потім попросив благословіння
в Отця-Творця-святого Духа
і посіяв добірні зерна пшениці,
а земля їх з радістю прийняла,

огорнула тілом вологим своїм,
ніби руками обійняла це зерня
для нової радості і життя,
а воно ніжками-корінчиками
собою з довірою віддалось
і визирнуло пагінчиком у світ,
щоб побачити того,
хто шле йому тепло,
хто відкрив і собою освітив
увесь навколишній простір
і тих друзів у нім,
показавши небо і дорогу
у новий світ пригод,
світ життя, радості й буяння
в невеликій буйній вруні.

Росте, росте стебло
і колосок до сонця несе,
та і подалі від гризуна,
щоб забезпечити життя.
Колоситься, зріє нива
і аромат стиглості її
над полем завис
тепло іде із поля,
бо життя іде сповна,
вилелеяне з любов'ю
сонцем, повітрям і від землі.

Далі збіжжя, млин, борошно
і знову до рук прийшло
паляницями запашними,
несучи цю любов святу
людини і природи
до кожної господи,
щоб наситити дорослих і малечу
для творення енергій любові і доброти.

ДОБРЕ І ХОРОШЕ
Як можна захистити
самого себе від себе,
коли серце тепліє
і серце шепче:
люби, люби...,
а життя умом каже:
забудь любов, забудь,
бо потрібно вижити –
і він правий...,
бо хочеться так багато
і доброго і хорошого...

Та не кожне життя,
не кожен ум здатен
доброту творити і хороше,
але ж від доброти іде
тепло, світло і любов,

яку в життя несе Душа.

В житті по різному є.
Навіть хороший чоловік
помилки допускає.
Навіть людина добра ті пусті
обмани і образи носить.
Так що не так просто бути
в ідеалі добрим, чистим,
а в життя вони приходять
із розвитком духовним.

Тому то вони і нерозлучні,
бо Душа лиш здатна
нести у життя істинне
добре і хороше.

ПРОХАННЯ

Благаємо вас, люди –
творімо доброту повсюди,
щоб усі щасливими були,
тоді й не буде зла, війни
ні дома, ані на роботі.

Повернімося серцем і Душею
до ближнього свого,
щоб ми, люди, на Землі
нешасними не були.

Хай доброта поміж нами
буде хлібом, сіллю і водою;
хай це буде станом ества
у взаєминах між собою
повсякчас і повсюди.

То творімо людоньки,
бо вже так тяжко серед зла бути
і на ці мерзенні маски дивитись,
їхньої важності і міміки,
зверхності й гордині.

БЛАГОДАРУЄМО

Благодаруємо, дякуємо, спасибі –
які ці слова прекрасні й милі.
Благо даруємо тобі, вам усім,
усьому й уся, ким наповнена Земля.

Як приємно їх говорити,
як приємно їх чути,
а як чудово вони діють
на наше бачення світу,
на взаємини і на відчуття,
як змінюють стан душі і настроїв.

Змінюють зло на милосердя,

гнів, заздрощі на милість,
обман, брехню на правду,
лицемірство на щирість
і усмішка торкає губ
після озвучення цих слів.

Які благісні енергії вони мають,
що так швидко умиростворюють,
додаючи енергій руху, моці в дії,
творить нові добрі мрії у надії
і ми, обі сторони, цим і є щасливі,
несучи радість-благо у світи.

Їх щиро може лиш сказати
людина та чиста і свята,
яка любов'ю наповнена сама
і іншим розносить це благо,
даруючи тихо, чи публічно.

У КОЖНОМУ ІЗ НАС
Те, що в життєвому путі своїм
ми зустріли собі подібних
і ту твориму ними доброту,
чи прийшлося побачити
радість щирю в інших,
чи той стан щастя в поведінці,
то чогось так радісно було
за них усіх, за нас усіх,
бо хороший, добрий знає,
що щастя і любов росте
у кожному із нас
тихенько і незримо
і так шириться поміж нами,
що ми бачимо, відчуваємо їх.

Людина кожна є
носієм якостей духовних –
хто більш, а хто менш,
то тільки щастя й радість
свідчить про їх ріст,
бо ріст у кількості зріс,
а якість несе блаженство.

Це щастя наше теж
є енергією тією,
яка і проявилася у світі
своєю святістю і чистотою
у дзеркалі нашої Душі
і нашою спостережливістю
в свідомому умі.

Тому так добре,
коли поряд добрі люди є,
бо це сил, натхнення додає.
Ось така ця енергія доброти.

РІВЕНЬ ЖИТТЯ

Чого так багато на Землі
страждає все життя?
Чого ми мучимося у ньому,
не бачачи виходу.

Не бачимо виходу, бо злі,
хоча і сила є і можливості,
маючи вигідні статуси
і доступ до грошей дармових.

Чогось не можна відкупитися
від страждань, хвороб,
бо свій рівень життя такі
визначають не станом Душі,
а тими статками у дворі
і рахунками у банках.

Мабуть від таких холоуїв,
які нехтують якості Духа,
поведінкою так подібні є на звіра,
то тому так страждань багато на Землі.

Однак і багато мають ум
і мають можливості чути Душу
все ж ідуть слідами холоуїв,
ніби, до цього й звичні.

Сьогодні прислужують і жопу лижуть
в розрахунках завтра мати вплив,
щоб все таки жити і все мати
не зі своєї праці, а щоб в інших забрати.

Там життя є боротьба із вигод-користі
і там готові убивати собі подібних,
готові лицемірити, брехати,
готові каверзи плодити.

Вони нехтують совістю й Душею,
не знаючи ні дня спокою,
не відаючи радості,
умиротворення у дні,
бо вони весь час у суєті.

Банкети, гулянки лиш для того,
щоб іншим очі засліпити,
щоб не побачили той їх страх,
бо вся та радість в п'янці,
щоб сховати страхи за мурами,
за броньованими машинами,
та від смертей, часто передчасних,
ще ніхто із них не втік.

ХАНДРА

Бувають розчарування,
бувають відчуття незатребуваності
...і зупиняється ум.
Нема мрій і надій. Тишина.

Погана штука ця зневіра,
погана і байдужість у собі,
погана ця хандра,
ніби, виходу нема.

А буває натхнення набіжить
і так пишеш скоро,
що й пропускаєш букви,
аби думки не згубити...

Деколи, буває, хочеться написати
про літо, про букашку,
про листочки і про аромат квітки,
та все чогось тягнуться думки
до сьогоднішньої трепетної теми –
як покращити для життя умови
і взаємини людські, бо вони
є основне і нагальне...

Тому, не змінивши умов життя,
ми не здатні далі жити і любити.
І в цьому моє покликання,
в цьому місія така,
щоб ці повчання і послання
словами донести зміг
до вас, люди, по всій Землі.

ДОВІРА

Не просто сьогодні довіряти,
а тим паче, вірити.
Та ці два ступені умовні
були і є такими завжди
через які проходять люди всі.

Тобто, цього стану не уникнути.
То якщо сьогодні є проблема,
а вона потребує змін в собі,
то змінюймося усі,
щоб створити умови,
де б росли віра і довіра
у людських взаєминах.

Тоді й спільнота буде в змозі
гідно і по правді жити,
бо довіра й віра виростають там,
де є справедливість між людьми.

Поезія серед спільноти
є ніби дотик до Душі
тих слів милих і страшних,

які несуть собою
ту суть і зміст,
які поет приніс
від Творця нам, читачам.

Творчий пошук у поета,
то є подарунок від Творця
з того таланту-вміння
шукати те зерня,
яке торкне читачів серця.

А де ж шукає він ті зерна?
У розмовах із людьми,
яких він зустрічає
у своєму життєвому путі,
хоча й вони не є випадковими,
а так уже давно влаштовано Творцем.

Тому в розмовах з ними
він чує ті слова, чи бачить події,
які відображають його суть,
тоді вони й формують думки
і для книги певний сюжет.

Та він шукач і хоче далі йти,
то саме цей дар і допомагає йому
добавляти до всього щось таке,
що кожного живого зве
творити доброту й любити.

Така ж ситуація зріє,
коли він на дивані сидить,
читаючи книги колег
і там знаходить теж зерно,
яке давно ждало його.

Він має його зігріти
енергіями новими,
створюючи ситуативні умови
у своєму новому сюжеті.

Та так вміло і майстерно,
щоб кожен устремління мав
у житті йти на пошуки
того прекрасного путі,
де можна вирощувати
всі якості духовні.

Бо саме в цьому і є
місія кожного із нас, поетів,
щоб ті енергії Душі
розвивати і рости
зумів кожен у собі.

Ось такі поети є по суті

і є духівниками націй на планеті.
Вони у турботах про всіх
часто забувають і про свої потреби.

СПОВІДЬ І ЗМІНИ

Досить тяжко
у скрутні часи,
та саме тоді
відкриваються в нас очі,
які дивляться з Душі,
відкриваючи суть і зміст
нашого життя,
нашого покликання у цей світ.

Це час сповіді перед Творцем,
час сповіді перед совістю,
час пошуку якостей Душі –
і починаються зміни все таки.

Так з кожним буває
один, два... рази в житті,
а в декого й частіше,
хоча є й такі, які
прийняли цей стиль змін
в усі роки життя свого
і саме зміни такі
дають можливість нам рости,
а розвиток, то є здатність
творити доброту і радість
в цьому життєвому шляху,
який стелеться любов'ю.

???,,,!!!

Що на Землі?
Трава, дерева,
океани й ріки,
космос, сонце і зірки,
місяць, хмари і вітри –
усе, усе є присутнім
і близько, і далеко
і ми всеціло в ній.

Ми на Землі,
ми у землі,
а вона у нас і з нами
гарнішою й страшнішою є
нашими чудовими і хорошими,
або й не зовсім добрими ділами.

Прости нас матінко, Земля,
за усе погане,
а ми навчатися маємо намір
жити і любити тебе,
саме за те,
що ти кругом нас є.

А хто ж між ними й нами?
Птахи і комахи,
повітря чисте,
проміння сонячне, космічне
і та вода,
яка творить життя
і той святий Дух,
який є між ними й нами,
є в нас, і у них.

А хто ж править усім цим?
Хто рухає усе це постійно?
Хто життям у всьому дише?
Хто організовує гармонію
між усім цим і весь час
у такому порядку і черговості
і саме чим стверджує для всіх –
яке це диво і як можна бути дивом,
бо все воно Життям зветься.

То дивуймося й радіймо всі
усім єством і разом зі всім
у єдності і єднанні цім,
що ми можемо радіти, жити
і цим енергії доброти
Всевишньому носити.

У всьому запитання
і приємні здивування...,
то слава Всевишньому
за відповідь таку!

НЕ ПРОСТО

Чим ближче ми до істини,
тим вона недосяжнішою є
і цим себе розчаровуємо,
бо одного життя замало,
щоб зрозуміти і прийняти
суть істини в себе,
бо навіть наше минуле
ще сильно тримає нас:
наші звички, традиції
і той спосіб, стиль життя,
к наш страх і зневіра
до нашого самого святого,
чим ми і є і те, що навколо.

Не просто зрозуміти себе і світ,
бо це пошук, спроби, досвід,
які в кінці нас приведуть
до благодарінь і подяк,
що ми в житті не лежні,
а навчалися активно творити,
щоб життя умови змінити

для поколінь, родини,
де у шані була простота
і очікувана справедливість.

О, Творець, ти моїм
умом заволодів
всеціло і у всьому.
Це довіру кріпить мою.

Та і не тепер це відбулося,
просто я це відчув і прийняв,
бо ти здатен мною володіти
моїм умом через Душу,
давши їй енергій своїх.

То отак еством ми
і схиляємо голову Тобі
за мудрість, за життя,
за можливості творити
такій малості, як я,
і час, турботу приділяти.

ЗДАТНІСТЬ

Велика радість є,
коли вмієш і здатний
жити і любити
задля інших
у тому розумінні,
як увесь світ живе,
без виокремлень,
а у прийнятті свідомо
в дії доброти.

Тому ми в такому стані і є щасливі,
бо щастя відкриває у нас Душу,
відкритим є для нас і Творець,
то тоді і ми є малесенький творець
того позитиву у цьому довгому житті,
для творення якого ми сюди й прийшли.

По різному буває у життєвому шляху,
то і у важкі часи кожного із нас
супроводжують енергії духовні,
даючи силу, терпіння й молитву
для узгодження дій ества,
для спілкування зі світом і Творцем.

Велике то є щастя – жити і любити,
бо в цих словах весь зміст і суть
тепер і тут усвідомленим має бути
без очікувань, причин і без заслуг.

ПОХІД

Думці, слову, мрії чи молитві
доріг не треба взагалі,

хоча їх у житті знайти
допомагають саме вони.

То лиш той прийде у лоно Духа,
хто постирав у взутті підошви,
хто не раз падав і вставав,
хто пізнав гіркоту підступів
і той солодкий щем прощення,
хто пізнав брехню й користь,
бо страх від такого відійшов
і з відома святого Духа зумів
тілом і умом пройти очищення.

Тоді і вуха чисті такий носить
і зір глибинний відновив,
як і все те, що в миру пізнав
думками, словами і ділами,
то його по іншому прийняв.

Та господь людьми керує,
бо і Бог багато попускає
з тих бажань тіла і ума,
та часто ми у бажаннях таких,
чи з невідання свого
вибираємо собі той путь,
який веде до одного з них –
чи то до господа в принадах,
чи з надією живим лишитись
а, може, у можливості гідно жити.

Тому, пройшовши у життях усе це,
чоловік тоді лиш здатен
нести свою Душу, як свічу,
яка й освітлює дорогу ту,
яку він мостить і тепер
день при дні, роки і все життя
якостями правди і доброти,
творчо і з любов'ю.

Тому знаймо всі,
що Творець світ творив
своїм чистим, світлим Духом
і нам це заповів,
щоб ми йшли до Нього
гідно і свідомо,
приймавши в дії
любов й доброту
у цім путі за основу,
яка кожного веде
в кімнати Отця
з розумінням того,
що ми лишень є
черевики життям своїм
і одяг наш при житті
є ростучий ум,

а Душа у нашому єстві
є лиш той гість,
який повернеться колись
у кімнати Творця.

Бо саме гості отакі
і є джерелом істини,
де ми напиваємося мудрості
тими якостями святими,
якими й живиться Творець,
бо це і є той хліб насущний,
який Він роздає у радості
і гріє суцністю в любові.

Все живе у світі розуміє,
чи відчуває єством своїм
теплоту, доброту, поживу,
а з ними щастя і любов земну.
Лишень довіра до Творця
дає відчутти кожному
ту любов до всього
і відповідальність велику ту,
з якою ми приймаємо всеціло
ці якості святого Духа.

Для такого щастя треба зовсім не багато:
душу від негативу нашого берегти
і за здоров'ям тіла слідкувати,
і кожен день трошки радості мати.
Тоді душа цвіте і весь простір гріє,
а для людини це вже свято,
бо в такому стані щастя
людина завжди дивиться в завтра.

ТВОРЕЦЬ

Творець, як джерело всього
і є правителями Всесвіту
і для всього на Землі.
Він і діє святим Духом
і правителем є єдиним
у безлічі помічників,
у різних проявах форм
невидимістю своєю,
які енергії життя несуть
і цим й самі живуть.

Дозволь Всесвіт нам
прийняти від життя все,
що воно нам дає,
то і цього достатньо буде.

У цих роках нам до Душі
мудрість і доброта у діях
і той внутрішній світ,
який дає нам радість жить.

МІСІЯ

Ми не пророк, ми месія,
як і кожен з нас,
хто живе і дихає.
А ми ж живі
і кожен має у собі,
те що із життям дається –
а це частина Духу світового,
яка Душою зветься
і кожен у місії своїй
стяжає якості духовні,
які і є тим джерелом,
де ми черпаємо усі
зерна любові, радості і доброти.
І так з покоління в покоління
ми наповнюємо Всесвіт позитивом,
тому ми кожен і є месія –
хто більш, а хто менш...

ЗМІНИ ЙДУТЬ

Зміни великі грядуть:
ще більшатиме зла обманів,
допоки окремі люди,
як той міфічний Ной,
не ввіряться всеціло
Отцю-Творцю-святому Духу.

А ми, люди, пишемо ці слова
не для настрахання, чи осуду,
а для розуміння і прийняття
вибору у всіх рішеннях
якостей духовних,
як основи всього життя.

Починаймо всі з дій найпростіших:
нікому не мішаймо жити,
стримуймо себе від поганих слів і дій,
а далі починаймо очищувати все ество
прощеннями, каяттями за те зло,
яке було в житті днів минулих.
Спом'янімо й те, як ми з вигод-користі
плодили діла негідні, за які соромно тепер,
а ми йшли молитися Богу і дякували Йому,
що ми вдало у когось щось забрали
обманом, силою, чи статусом своїм.
Та уже в однім заході в молитвах
і благословіння просим в Бога,
щоб іще «допоміг» вкрасти для дітей.
...і нам вдається – Бог допоміг.
А Він же такий, як і ми –
турботливий, помічний...
точнісінько, як і ми...

Не застосовуймо в молитвах

слова «господи» все, чи то бог господь,
а тепер глупі люди ще й повторяють
за регентами й попами: «господь наш Ісус»,
яким він не був і так його не називали
при житті і лиш тепер під словом-личиною
ховають ящик князя миру цього,
в який і збирають всю енергію життя хлопаків
у тих словах у тому мнимому милосерді –
не може вовк ягнятком стати...
Тому такими словами ми й даємо
клятви, обіцянки служити й далі сатані.

Молімося люди святому Духу
і Його сподвижникам святим,
то самі будемо думками світлими
і будемо благодіяльними
повсякчас і всюди.

Тоді ми побачимо у житті своїм,
що покликання людини у цей світ,
яка у розвитку Душі опинилася на вершині
у стяжанні якостей духовних,
і вона є те дитя, яке собою Душі несе
в лоно Духа Всесвіту цього...

Час настав прозрівати нам,
що путь до Нього починати
слід усім зі справ хороших.
Починаймо з доброти,
бо доброта і є той поріг,
що перед дверима щастя,
які відкриваються всім,
хто собою ввійшов в любові стан,
бо за дверима кімнати всеоб'ємної її
у цій світобудові Отця-Творця.

Це є чиста правда-істина,
яку так вміло ховали зловмисники,
дописуючи віками в святі книги
додаткові рядки, вірші і міфи,
а сьогодні прийшов той час-пора,
бо світом керує вже той князь-сатана,
який уже себе і господом назвав,
ототожнюючи ганебно словом цим
себе з Богом-Життя і його позитивом,
з Отцем-Творцем-святим Духом,
хоча так не є, бо цим іменем господа
сьогодні керує світом ЗЛЮ
зі своїми поплічниками
і тією ідеологією іудаїзму,
опутавши павутиною брехні
глашатайські організації усі
і цього не бачать лиш сліпі.

Він сьогодні водить нас

нашими корисливими умами,
бо куди не повернись,
до кого не звернись,
то, майже, кожен є незадоволеним
умовами і життям таким
і тому процвітає скрізь
брехня, крадіжки, війни,
кругом ненависть, хамство...
Тотальне зло заволоділо світом,
а люди бачать і мовчать,
німі й байдужі до всього,
а інша частина все ж біжить
за мамоною грошей і статків,
погубивши душі свої.

Ми скажемо іще вам, люди,
що ці гроші і ці права на речі,
ці аптеки, банки лиш знаряддями є,
бо як на планеті, то так і у Всесвіті
для енергій позитиву,
як і для енергій негативу
є значимим для існування їх
сама суть – наявність ЖИТТЯ,
а все інше, то є сміття і є та гра
для дурнів, яка і називається суєта.
Тому війна іде і у Всесвіті
за енергії життя і його можливості.

Однак вам люди всім скажемо,
бо ви сьогодні є життя носії
і від того, до кого ми умами,
а також ділами направимо Душі свої,
залежить наші умови життя:
чи тих відчуттів постійного страху
за своє життя, за наступний день,
чи то творячи доброту й любов
у цьому живому організмі,
який і має подобу чоловіка
з його можливостями в радості жити.
Тому тільки позитив
нам і дасть можливість жити
і тому вам віддаю ці слова і ці знання,
а вибір за вами, сестри і брати.

Тож скажемо і те, що
і в нашому оточенні
знайдеться той «іуда»,
знайдуться ті майстри-кати,
які забажають нас убити
за ці слова істини.
Слова істини безсмертні
і їх далі Душа понесе, а ми лиш
посланець, месія у житті цьому,
щоб ці слова передати кожному.

Тіло заберуть, то так тому і бути,
а може і не заберуть,
бо слів уже не повернути.
Ми уже ввірилися святому Духу
і Він зна, як далі поступити,
бо вирішальне слово все ж за ним.
Нам і так по долі біля року жити,
та слова світ сколихнуть
і почнуться пошуки істини,
які завжди ведуть
до правди і доброти.

Багатьох ми словом звали,
та мало прийшло на «весілля» це,
щоб пізнати життя у радості,
щоб зберегти планету і себе.

ДОЛЯ, ЧИ НІ

Доля орієнтиром є кожному
для духовного розвитку
до усвідомленого життя,
де є доброта і щастя.

Той, хто вміє чути Душу
і прислухається до неї,
то він і мудрість шукає
в середовищі людським
і відповідні знання черпає
в родовому джерелі,
на цій матінці землі.

Завдячуючи цьому
людина має шанси
розвиватися й рости
в тому позитиві,
який приносить радість їй.

Однак Творець допускає
кожному робити вибір самому,
а вибір формує нову долю,
то маючий волю любов творить...
Однак зневірений, байдужий
свою долю може знищити,
бо він наче камінь лежачий
під який і вода не тече,
та все ж він мохом обросте,
коли він у тіні лежить.

Та і камінь не вічним є –
його вітер, сонце, вода,
мороз у порошок зітре,
а серце вічне,
бо Душа поряд з ним
і вони про любов завжди
знають у житті найбільше,

тому вона серцю і Душі
надію дає на життя щасливе.

Ось так інколи життя
вистеляє красиві килими,
якими вистелені лінії долі
і часто ми не можемо зійти
у задоволеннях своїх,
бо по килимах ведуть думки
у щось нове і примарне...

То будьмо приземленими,
бо лиш тоді пізнаємо ми,
що килими вистелені на землі
і неї ми триматися мали
у спорідненості з усім,
чого нам в долю надіслали
потомки своїми ділами.

ПРИЙМІМО ВСЕ, ЯК Є
Нічого у житті не зникає –
ні хороше, ні плохе,
бо воно і далі завжди
іде все ж з нами,
покращуючи, чи погіршуючи
життєві умови наші.

То прийшов той час-пора,
щоб зупинилися ми
в розумінні суті
для усвідомлення
всіх дій своїх.

Це усім є по можливості,
коли ми вчимося чистоти
в думках, словах і діях,
які є основою у творенні
доброти й любові,
тоді і ми, дорослі
не будемо, як і ті діти
приймати в себе гнів,
образ, користі, зла.

Вони не звертають уваги
на такі прояви однолітків
і, навіть, дорослих –
вони лиш здивовано
можуть подивитися,
як на щось віддалене й чуже,
бо воно їх ума не потривожить,
як той собака страшний,
що мимо близько, чи далеко
у своїх справах пробіжить.

Оцього й навчаймося ми.

Тільки тепер ми ранимі,
бо торкає перш за все ум
той статус дорослої жінки,
чи старика, або й начальника;
є гординя, а фактично Душа
і приводить у наші життя
ситуації такі для нашого навчання,
щоб виправити помилки свої,
чи то глибокі родові.

Таке розуміння ситуацій
нервувати нас не буде
і не виросте нова злоба,
бо навіть думка не зросте,
що це біда - бо ми ЖИВИ,
бо ми свідомі і щасливі
і продовжуємо ЖИТИ.

Приймімо все, як є:
і те сонце в небокраї,
а потім ту метушню
на кухні, чи в сараї,
той сніданок і дзвінки
і так далі...
День за днем, або ночі
і ці місяці в календарі,
а потім пори року наяву
і роки на іменини...,
а ми пройшли в житті,
лишивши хороші сліди
у цих розмовах з вами...

Живемо і дивимось на світ,
набуваємо досвіду в літах,
усвідомлюємо суть і резон,
набираючись мудрості із віком,
навчаючись жити і любити,
щоб себе трохи змінити.

Отака вона енергія життя –
вимагає щирості і правди,
то знаймо всі про це і завжди,
йдучи із ними у житті,
щоби не творилося всередині,
щоб не проявилось зовні,
та вся істина у правді.

Хороші роздуми при нас.
Інші не знатимуть...
Та чи знаємо й ми
себе в цю мить...
Що принесли в життя ми,
що взяли від нього
і що дали поіменно...,
та й не потрібно знати,

бо то є вантаж.

Ми не можемо чекати
подарунків від життя,
бо робити їх,
то є наше завдання.

Сліди, сліди...
добре коли вони
хороше у житті
лишають по собі

Хороша, умиротворена дія ця
хай лине по Землі усій
і кожне серденько людське
довірою й надією зігріє!

Тому й приймімо все, так як є,
бо саме так ми живемо без гальм
і без того виснажливого прискорення,
що дає можливості бачити, відчувати, чути
своє життя і любов у нім.

РОКИ

Ми явь, ми тінь,
ми невидимка у житті
і танцюрист свідомий,
і страждалець із бажань ... –
і все це ми проходимо на Землі.

Людині приходять у життя
радість, чи печаль,
бо саме в них здатна вона
рости Душею у собі
і другим у життя
це благо принести.

Біжать швидко роки
у всіх людей без розбору,
але є різні у них долі:
скупі на доброту багаті,
чи ті, в яких статки малі
та поділяться усім вони.

Так було і так є,
бо богатим Душею
світ своїм життям
саме їм і завдячує.

Великий дар людині
від Отця-Творця-святого Духа
є та Душа велика
з якою вона живе
і її вистачає й іншим,
хто рядом йде.

А Життя одне,
як і мудрість всеціла
в середовищі людському,
то лише ми міняємося в ньому
і погане говоримо про нього
від мізерності своєї

Душа тепла є завжди
і вогником життя мерехтить,
тому і шлях подорожньому освітить,
хоча часто і бездумно ми
залишаємо її подеколи на самоті,
або закриваємося від неї
масками лицемірства, чи речами.

НЕМА ОПРАВДАННЯ

Як низько Духом ми єством усім впали,
що так активно обкладаємо себе хрестами,
що так запопадливо б'ємо підлогу лобами,
або ловимо на ходу в попа ризу,
чи то в гарячці листаємо святу книгу,
бажаючи усім довести про правильність свою,
хоча з правди і доброти сміятися готові,
бо якість любові втратили у собі ...

Хоча ми, нібито, від цього відгородилися,
та, мабуть, є першими у цьому списку...
Бо відомо із давнини, що ті, які вчать,
самі істини не знають і словами цими
лиш воду ллють на лопасті млина диявола,
де зерна доброти розмелюються на муку
і безсоромно дивляться всім ув очі.

Простіть люди всі,
хто читав, читає книги ці,
що словами ваш спокій потурбував,
а інші у злорадстві мали втіху,
то і ми пращаємо їм,
бо ті, хто істину пізнав,
то собою святого Духа прийняв.

Нам простить святий Дух,
що ми богохульствовали ним
і ті джерела чисті каламутили,
бо святиню Його кожен у собі ніс,
а ми писали про падіння Духу,
та самі впали ниць
і нема цьому оправдання,
бо ми є із тих одиниць,
які вийшли на дорогу істинну.

ЗНАЙМО ЛЮДИ

Знаймо люди, знаймо всі,
що ці слова і знання у них,

які для себе й вас пишемо ми
не приймуться суспільством цим,
бо в цивілізації людській
є брехня, за-кони, насилля, страх...
і їм чужою є енергія духовна.

Однак ті частинки Духа є
у кожному живому на планеті
і є Його енергіями тими,
які ми Душами назвали.
Вони ведуть в житті
без насилля-примусу чоловіка
у його розвитку віками,
стяганням якостей духовних,
бо вони є істинний провідник
до стану прекрасної любові
і для переміщення у волі
туди, де є потреба в них.

Тому суспільство знання ці
не буде друкувати й видавати,
а якщо й буде, то лиш той мізер,
який здатен писар
виділити для десяти,
чи сотні книг.

Так, тут перед Вами
ми лиш писар
умом і тілом,
але ці слова вам і знання,
люди, принесла та Душа,
той духовний простір,
який є в нашому естві,
бо вона здатна повсякчас
з космосом зв'язок тримати.

Ці знання збиралися тисячоліття,
віки і в цю мить пізнавальну,
лягаючи рядками тут,
щоб кожна Душа
при потребі
змогла насититися ним.

Нас не вчили предки,
а цивілізації це шкодить,
бо вона діє прагматично й корисливо
у тому глупому розумінні,
що чоловік, то є лиш тіло
і ще енергія та
процесів мислення,
яку назвали ум.

Тому ми відчуваємо еством
тихий опір від багатьох,
бо їх навчали віками

боятися життєвої правди
і не розвивали якостей тих,
які, нібито, віддані лиш богам.

На ці слова й знання
є неписана заборона
і тому тільки свідомі шукачі
здатні розвивати свої уми
і вирощувати духівників гідних волі.

Бо в цих знаннях
весь смисл і зміст
кожного чоловіка
у місії його
і тільки хитрий ум
в бажанні бути вічним
оскверняє й тіло-храм,
щоб довше бути
керівником на цій планеті
і за його за-конами
усі тут діяли.

П С
Ми знову до вас,
наш любий читач,
щоб уже за вами
путь продовжити початий ...

Книги видавати нема змоги,
тому книжок сім ми
додаємо на сайт відомий
для читання всім.

Ми надіслали знову їх
в електронному виді
на сайти бібліотек
усього світу.

Вони саме ті, з яких ми писали
останнім часом дописи.
Читаймо і навчаймося мудрості,
бо саме книги ці й були
із тем нашого спілкування,
із тем, які відкрили ви,
наші сестри і брати.
БУДЬМО МУДРИМИ
сьогодні і на віки!!!

Окрім всього
з шаною й любов'ю
запрошуємо написати всіх
свої думки про них
на одній чи двох сторінках
(кому подобаються, або й ні),
як спілчанам НСПУ,

а їх у друзях за 600,
то так і всім бажаючим
з доброї Душі,
кому вони допомогли,
чи нашкодили, а ми
помістимо в книги їх,
лишивши таким чином
спільний слід для всіх...
Зазначайте тільки до яких.
Посилаємо здоров'я
й радість кожному в життя!!!
З шанобою і любов'ю,
Ваш, Сергій Миколин
<http://mikolin.com.ua/>.

сайт <http://mikolin.com.ua/>
e-mail: sergiymikolin@ukr.net
сторінка на facebook (Сергій Миколин)
сторінка групи «Світ Духовності» на facebook
сторінка групи «Філософія життя» на facebook

ОГЛАВКИ ВІРШІВ

1. ЖИВИ ДВЕРІ 1
2. ПОСЛАННЯ 3
3. ДВЕРІ ЖИТТЯ 5
4. ДВА ШТРИХИ 5
5. СУТЬ ПОТРЕБ 9
6. ВМІСТ 10
7. НЕСВІДОМИЙ УМ 11
8. ТОЙ, ХТО ПІЗНАВ 12
9. ПУТЬ 12
10. ДОРОГА, ЧИ ПУТЬ? 14
11. ВСЬОМУ НАЗВА Є 14
12. БЛАГИЙ ГІСТЬ 15
13. БЛАГОДАРУВАННЯ 16
14. ПОХВАЛА 17
15. ПОВЧАННЯ БАТЬКАМ 18
16. ЛЕЖЕНЬ 22
17. ЗЛОБА 22
18. ПРИЙШЛА ПОРА 26
19. НАВЧАЙМОСЯ ЖИТИ 26
20. ВІДХИЛЕННЯ 27
21. ЛИЦЕМІР 30
22. ДУХІВНИК 30
23. ДУША 32
24. ДУМКА 33
25. РІВНІСТЬ 35
26. ФІЛОСОФ 36
27. ПОСЛАННЯ ПІЗНАНЬ 37
28. ПОМИЛКИ 38
29. РОЗМІР 39
30. ВИЗНАЧЕНІСТЬ 39
31. РВАЧ 42
32. ДУХ РОДІВ 43
33. ВІДГУК 46
34. СМИСЛ ЖИТТЯ 46
35. ЖИТТЯ ПЛЮС 47
36. РОЗВИТОК ЄСТВА 48
37. ДОПОКИ МИ ЖИВИ 50
38. МОСТИ 51
39. СУТЬ ІСТИНИ 51
40. ЗНАЮ. НЕ ЗНАЮ 52
41. ПЛІД 53
42. ПОДАРУНКИ 54
43. ЧОМ НЕ ЛЮБИТИ 54
44. ВІРА І ДОВІРА 56
45. СВЯТІ ДНІ 57
46. ЛІПШЕ 57
47. СОРОМ 58
48. ЦІ ДЕКЛІЬКА РЯДКІВ
ДЛЯ НАПИСАННЯ НОВИХ ВІРШІВ 59

49. ЧУТИ ЗВУК 65
50. ЖИТТЯ ПРОСТЕ 66
51. КИСЕНЬ – ЛІС 68
52. ВОДА 68
53. ЩИРІСТЬ 71
54. ПОДОБА 71
55. ПОКЛИК 72
56. ДОБРОТА І ЖЕ 73
57. СКАЛКА В ОЦІ 74
58. КАРА 75
59. ТІЛО 76
60. НЕ ВІДАННЯ 77
61. НАЩАДКАМ 78
62. ЧУТТЯ ЛЮБОВІ 81
63. ДОБРОТА 85
64. МУДРІСТЬ 86
65. СІМ'Я 87
66. ДОБРОТА І ЗЛО 88
67. ПОМИЛКА – Є МИТЬ ЖИТТЯ 91
68. БУДЬМО ПИЛЬНІ 95
69. НА – У – КА 97
70. А ЧИ...? 100
71. ПОСИЛИ 100
72. МОЛИТВА 100
73. БАТЬКІВСЬКА ЛЮБОВ 101
74. ЛЮДИНА 102
75. ШУ – ШУ 103
76. ЧУТТЯ ЗМІН 104
77. ПОДЯКА 105
78. ДОСВІД, ЧИ СИНЯКИ 105
79. ДЛЯ ВСІХ 106
80. НЕВТІШНА ПЕРСПЕКТИВА 106
81. ДУМКА 107
82. ЧУТТЯ 107
83. НАШІ ДРУЗІ 108
84. ДАР, ЧИ ВТРАТА 109
85. МУДРИМ Є 110
86. ЧИСТИЙ, БО ЩИРИЙ 110
87. ЯКЩО ЩАСЛИВИЙ 110
88. ПРАЦЯ, ЧИ ТО ТРУД 111
89. ВТОМА 113
90. МАЛЕНЬКІ РУЧКИ 113
91. КРАЩЕ – ЛЕГШЕ 114
92. ОБРАЗИ І ОБИДИ 114
93. ВІДПОВІДЬ ВАЛЕРІЮ ВЛАСЮК 116
94. ЗНАННЯ 117
95. ПІСНЯ ПРО ЖИТТЯ
У СЛАВУ ТВОРЦЯ 125
96. ДЛЯ ВСІХ 130
97. НАСТАНОВА 131
98. ПРОЩАТИ 132
99. ВЕЛИЧІ У НАС БАГАТО 135
100. ПОМИЛКИ 136
101. ЧИТАЧАМ 137
102. ВЕКТОР 137
103. КИЦЯ 139
104. ВИРОЩУЙ САМ 139
105. ЖИТИ 141
106. РІЗНИЦЯ В НАС,
А НЕ В БОГАХ 143
107. ДОБРОТА 147
108. РОЗЧАРУВАННЯ 148
109. ДО ВСІХ БЖИ 150
110. МАРНОТА 151
111. ТВОРИ ДОБРОТУ 152
112. МУДРІСТЬ 154
113. ОСІНЬ 154
114. РУХ 155
115. ЕНЕРГІЯ 156
116. ДОБРОТА 157
117. МИ ЛЮБИМО ЖИТТЯ 159
118. ДЛЯ КОГО МИ ЖИВЕМО? 160
119. ЩОБ ЖИЛИ ДІТИ 161
120. ВБИВСТВО 161
121. СПРОБУЙМО!!! 164
122. НЕБЕЗПЕКА 166
123. РУХ І ДУХ 166
124. ЕНЕРГІЇ 168
125. ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТОСА 168
126. НАГАДУВАННЯ 175
127. ПОЕТАМ 176
128. СЛУЖБА, ЧИ ГРА 179
129. ПОЧАТОК 182

130. СУДДІ КНЯЖІ 183
131. А СУДДІ ... 185
132. НАШІ ПЕРЕ – ЖИВАННЯ 186
133. ДОПОМОГА 187
134. ЗНАННЯ 187
135. ПРИНИЖЕННЯ 189
136. ЧУТЛИВІСТЬ 189
137. ГІДНІСТЬ 190
138. ЧИ ТО ПОЕТ 190
139. ДІМ 191
140. НЕДОБРОЗИЧЛИВІСТЬ 191
141. ДОБРОМ 191
142. СТРАХ 191
143. ПРОЩЕННЯ 192
144. ПРАВДА 193
145. ПСИХ 193
146. ГОРДИНЯ Й ГНІВ 197
147. БРАТИ І ДАВАТИ 198
148. ДИТИНА 198
149. СВЯТИНЯ 199
150. ДЛЯ ЧОГО ЖИВ 200
151. ХОРОШИЙ 200
152. ДОМА 202
153. ОБРАЖЕНИЙ 202
154. ПРИНИЖЕНІ 203
155. ДЯКА 205
156. ДОБРОТА 205
157. ТАК І НІ 206
158. СПОКІЙ 207
159. БАТЬКИ 207
160. ТІЛО І ДУША 208
161. ЛЮБОВ БАТЬКІВ 209
162. БАЖАННЯ 210
163. СТАЖ 211
164. ПОШУК 212
165. ВКАЗІВНИК 213
166. ПОВЧАННЯ 214
167. СУМ 215
168. САМОВПЕВНЕНІСТЬ 217
169. ДЛЯ ЧОГО? 220
170. ВІТАННЯ ЗМІН 220
171. ДІТИ 221
172. БЮЧПИ 221
173. ЖИТТЯ 230
174. НАУКА 230
175. ЧИТАЧ 231
176. НЕХАЙ, ЧИ ПОТІМ 231
177. ПОСИДЕНЬКИ 232
178. СЛОВО 234
179. ДЖЕРЕЛА СОХНУТЬ 235
180. ЩАСТЯ І НЕЩАСТЯ 236
181. ЖИТТЯ – ОПОРА 238
182. СТАРІСТЬ 238
183. ЗБИРАЙМОСЯ ПОЗИТИВОМ 239
184. ДВЕРІ ЖИТТЯ 241
185. СЛОВА 241
186. БАЧЕННЯ 241
187. СПІЛЬНОТА 243
188. ДІТИ ВЧИТЕЛІ ДУХОВНІ 244
189. МАМА 245
190. СЛІД 245
191. ДЛЯ ЧОГО ВЧИТИСЯ ПРОЩАТИ? 246
192. НА – У – КА 246
193. РОЗЧАРУВАННЯ 248
194. ПОБАЖАННЯ 248
195. ЯКОВУ 249
196. ПОВНОТА 250
197. РУХ ЕНЕРГІЙ ДУШІ 253
198. БІДА 254
199. ЧИТАЧУ 257
200. РІКА 258
201. ПОЛЩУКИ 259
202. В СЕРЕДИНІ СИДИТЬ 260
203. БЛАГОДАТЬ 260
204. ЛЮБОВ 261
205. ПОМІЧНИКИ 262
206. ДЕКІЛЬКА СЛІВ 263
207. НАДБАННЯ 266
208. ХТО МИ Є 267
209. ДІЙСНО – ХТО Є МИ? 268
210. ЄДНАННЯ 269
211. ДІЯ ЯКОСТІ 270
212. ТУРБОТА 270

213. ПОДОРОЖІ	272
214. ПОДІЇ	274
215. ЗБЕРЕЖІМО ЛЮБОВ	275
216. ДОБРЕ І ХОРОШЕ	276
217. ПРОХАННЯ	277
218. БЛАГОДАРУЄМО	277
219. У КОЖНОМУ ІЗ НАС	278
220. РІВЕНЬ ЖИТТЯ	278
221. ХАНДРА	279
222. ДОВІРА	280
223. СПОВІДЬ І ЗМІНИ	281
224. ???,!!!	282
225. НЕ ПРОСТО	283
226. ЗДАТНІСТЬ	284
227. ПОХІД	284
228. ТВОРЕЦЬ	286
229. МІСЯ	286
230. ЗМІНИ ЙДУТЬ	287
231. ДОЛЯ, ЧИ НІ	290
232. РОКИ	293
233. НЕМА ОПРАВДАННЯ	294
234. ЗНАЙМО ЛЮДИ	294
235. П С	297